

Sau Khi Tử Vong Thời Gian Quay Trở Lại

Contents

Sau Khi Tử Vong Thời Gian Quay Trở Lại	2
1. Chương 1: Bất Ngờ Chết	2
2. Chương 2: Hồ Thẹn Cùng Thống Khổ	6
3. Chương 3: Thời Gian Hồi Tưởng	9
4. Chương 4: Bàn Luận Sủng Vật	13
5. Chương 5: Tình Địch Đột Kích	17
6. Chương 6: Giấy Dưa	21
7. Chương 7: Không Chào Mà Đi	26
8. Chương 8: Xung Đột	29
9. Chương 9: Chậm Trễ Đón Lễ Tình Nhân	32
10. Chương 10: Không Thể Trốn Thoát	34
11. Chương 11: Đã Từng Là Con Ác Mộng	38
12. Chương 12: Đứa Trẻ	42
13. Chương 13: Phá Vụn	46
14. Chương 14: Uy Hiếp	49
15. Chương 15: Bữa Cơm Chia Tay	52
16. Chương 16: Chia Tay Ngán Ngủi	56
17. Chương 17: Nguyễn Uyển	60
18. Chương 18: Gặp Mặt Kẻ Địch	64
19. Chương 19: Vết Thương	68
20. Chương 20: Con Thú Dữ Và Dòng Nước Lũ	71
21. Chương 21: Thử	75
22. Chương 22: Chuyển Ngoặt	79
23. Chương 23: Gặp Nạn	83
24. Chương 24: Qua Đêm	86
25. Chương 25: Bị Thương	90
26. Chương 26: Bé Con Bị Bệnh	94
27. Chương 27: Tiệc Cưới	97
28. Chương 28: Tiệc Mừng	101
29. Chương 29: Chủ Nhân	104
30. Chương 30: Trả Thủ	108
31. Chương 31: Rút Cầu Độc Mộc	112
32. Chương 32: Sóng Ngầm	116
33. Chương 33: Tình Địch Đánh Nhau	119
34. Chương 34: Phù Hộ	122
35. Chương 35: Bất Cốc	126
36. Chương 36: Nhân Quả Tuần Hoàn	130
37. Chương 37: Bàn Giao Chuyện Hậu Sự	134
38. Chương 38: Điện Thoại Cầu Cứu	138
39. Chương 39: Cuộc Chơi Nghệt Thở	142
40. Chương 40: Chương Kết	145
41. Chương 41: Phiên Ngoại 1	149

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2	150
43. Chương 43: Phiên Ngoại 3	151
44. Chương 44: Phiên Ngoại 4	152

Sau Khi Tử Vong Thời Gian Quay Trở Lại

Giới thiệu

Edit: Kurokochii C1->3. 1, Năng Diệp Ân C3. 2->C44Thể loại: Trùng sinh – 1×1 – ngược luyến tình thâm – trước ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-tu-vong-thoi-gian-quay-tro-lai>

1. Chương 1: Bất Ngờ Chết

Tiêu Thịnh Vũ là người cao ngạo lại ích kỷ, nhưng chính là có vốn để cao ngạo. Thái độ làm người cường thế, thủ đoạn tàn nhẫn, đã nói là làm. Mới 30 tuổi đã ngồi chắc trên cái ghế vua thế giới ngầm thành phố Z. Nhìn sao cũng thấy là một người có đường làm quan rộng mở, đẹp trai đa tình. Vậy mà lần đánh cược này... đã trở thành nỗi đau mãi mãi trong đời anh.

Lúc Tiêu Thịnh Vũ vội vàng chạy đến, tâm phúc của anh – Trình Thạc đang sợ hãi mà ôm lấy một người trên mặt đất, xung quanh đều là vết máu cùng với tiếng xe cứu thương chạy đến. Tiêu Thịnh Vũ trong lòng đột nhiên hoảng loạn. Bỗng dưng cảm thấy có việc gì đó đã vượt khỏi tầm kiểm soát của mình, anh thấy người được ôm lên băng-ca chính là người kia – Thư Lan...

Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy chính mình sắp nhận không ra Thư Lan, người kia khuôn mặt đều là vết máu, đôi mắt khép chặt, quần áo trên người trước nay luôn luôn sạch sẽ giờ đều là máu và bụi bẩn, bàn tay đang nắm chặt giập giập vài cái liên bất động...

Không... Thư Lan...

Thư Lan là tình nhân của Tiêu Thịnh Vũ – mới 20 tuổi liền nổi tiếng một vùng là tình nhân của Tiêu thái tử, không ai không biết Tiêu thái tử cưng chiều cậu, có lời đồn rằng cậu muốn trăng được sao, đòi gì được nấy. Thế nhưng gần đây lại có tin đồn truyền ra là Thư Lan bán đứng Tiêu Thịnh Vũ nên anh đã đem cậu đem nhốt lại, nghe đâu là bị hành rất thảm đến mức phải nhập viện. Mấy ngày nay lại có người nghe đồn có kẻ liều chết bắt cóc Thư Lan đang trong bệnh viện dưỡng thương, người đó kể rằng Tiêu Thịnh Vũ sau khi nghe được tin Thư Lan bị bắt cóc vẫn thờ ơ mà ra ngoài làm loạn, khiến cho bọn bắt cóc hận không thể xé xác anh.

Nhưng sự thật thì sao? Trong khoảnh khắc nhìn thấy Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy mình sắp điên rồi...

“Thư Lan... Thư... Lan...” Tiêu Thịnh Vũ nhìn người tái nhợt nằm trên băng-ca, trong ngực liền cảm thấy mờ mịt lạnh lẽo, dường như không thể tin được cái người hô hấp mỏng manh này chính là bảo bối quý giá trong lòng mình.

“Thư Lan... anh...” Tại sao lại thế này... Tiêu Thịnh Vũ sờ đến vết máu trên khóe miệng Thư Lan cùng miếng vải trắng muốn máu trên băng-ca liền run rẩy nói năng lộn xộn. Anh trước giờ chưa từng muốn cậu chết! Chưa bao giờ!

“Anh chỉ muốn trừng phạt một chút để em sau này không phản bội anh nữa!” Tiêu Thịnh Vũ không dám tin mà lắc đầu: “Em sao lại thành ra như vậy?” Tiêu Thịnh Vũ nắm lấy cổ áo Trình Thạc điên cuồng hét lên: “Tôi không phải nói không được để em ấy bị thương sao!! Cậu không phải nói sẽ không có chuyện gì sao! Tại sao lại thành thế này!”

Trình Thạc cảm thấy cổ họng mình khó thở: “Trước đây... Thư... Thư thiếu bị...”

“Bị cái gì!?” Tiêu Thịnh Vũ gào lên, anh cảm thấy mình sắp điên rồi!

“Thư thiếu bị đánh tráo, người bọn em âm thầm bảo vệ không phải Thư thiếu thật... bọn họ rất giống nhau...” Giọng Trình Thạc khàn khàn như mấy năm rồi không nói chuyện, hấn sợ, sợ nói ra điều này sẽ khiến Tiêu Thịnh Vũ chịu không nổi...

Như vậy nghĩa là cái người sắp chết này mới là thật! Người hấn tự cho là bảo vệ rất tốt kia chỉ là hàng giả!! Tên kia mới là người đáng chết!!!

“Tiên sinh! Tiên sinh xin anh tránh ra! Đừng cản trở chúng tôi cấp cứu!” Y tá lớn tiếng quở trách, đem Tiêu Thịnh Vũ đẩy lão đảo ra phía sau rồi nhanh chóng theo bác sĩ đem người đặt lên xe cứu thương.

Tiêu Thịnh Vũ suyết chút nữa ngã khụy xuống làm cho Trình Thạc đứng phía sau phải giữ lại, Tiêu Thịnh Vũ dường như giật mình tỉnh lại, nhanh chóng nhảy lên xe cứu thương, Trình Thạc trở mắt nhìn chiếc xe chạy đi, đáy lòng nặng nề không thể tả.

Xe cấp cứu một đường inh ỏi chạy đi, buồng xe như một phòng điều trị nhỏ, Tiêu Thịnh Vũ lần đầu tiên biết được sinh mệnh thì ra dễ dàng mất đi như thế. Trong xe để đầy các bộ nguồn điện, máy hô hấp, điện tâm đồ, bác sĩ nghiêm mặt loay hoay với thiết bị.

Tiêu Thịnh Vũ tay không ngừng run rẩy, vừa nhẹ nhàng dùng tay áo lau mặt cho Thư Lan vừa quỳ gối bên cạnh băng-ca thì thầm: “Anh yêu em, bảo bối.” Tiêu Thịnh Vũ muốn nói cho cậu biết là anh yêu cậu, nói không yêu cậu là chỉ là nói dối thôi: “Nói không yêu em chỉ là lừa em thôi... anh không trách em bán đứng anh, không trách... anh sai rồi... em nhìn anh đi... anh sai rồi...”

Anh không biết những máy móc thiết bị cứng ngắc này có bao nhiêu tác dụng, nhưng Tiêu Thịnh Vũ hiện giờ chỉ biết đánh liều, Thư Lan bị thương như vậy, anh nhìn một cái thôi cũng đã không chịu nổi. Thất lực của Thư Lan bị dao găm đâm vào, máu tràn ra khỏi băng-ca, muốn ngừng mà không được...

Em ấy khẳng định rất đau – Tiêu Thịnh Vũ không biết tại sao lúc này còn nhớ đến trước kia Thư Lan gọt trái cây vào tay, thế là cứ than thở cả ngày, thế nhưng bây giờ em ấy chỉ nằm an tĩnh như vậy, không kêu đau, không làm nũng, cả khuôn mặt sưng vù bầm tím buồn cười, còn dính dơ bẩn và máu me, nửa người

bên dưới, anh cũng không dám liếc nhìn một cái, đây không phải là bảo bối một tháng trước anh phụng trong lòng...

“Đừng như thế... cầu xin em...”

“Anh không phải cố ý đến muộn... anh chỉ là muốn cho em một bài học nhỏ thôi...”

“Anh rất sợ...”

“Anh sai rồi...”

Anh trước kia không nghĩ rằng mình yêu Thư Lan như vậy, đến khi Thư Lan đem cơ mật bán cho kẻ thù làm anh tức giận, mới phát hiện rằng anh rất để ý đến cậu, cho nên anh hận Thư Lan phản bội anh, cho nên anh làm ra nhất nhiều việc có lỗi với Lan Thư. Nhưng khi Tiêu Thịnh Vũ suy nghĩ cẩn thận, anh dám thề rằng anh dùng cả linh hồn của mình để yêu Thư Lan, anh rõ ràng đã đem tất cả mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, sau khi Thư Lan bị kẻ bắt cóc mang đi, Tiêu Thịnh Vũ cũng ở trong tối âm thầm an bài cho người bảo vệ cậu, cũng đem thân phận kẻ bắt cóc điều tra rõ ràng. Tiêu Thịnh Vũ không đem kẻ đứng sau sai người bắt cóc Thư Lan xử lý ngay chỉ vì muốn dọa Thư Lan một chút, để cho cậu sau này lại đừng không ngoan như vậy, để cho cậu đừng nghĩ đến việc rời xa anh, sau đó khi Thư Lan chịu chút đau khổ đem cứu cậu ra, đem cậu ôm trong ngực, cho cậu biết chỉ ở trong ngực anh mới là ấm áp nhất, anh không biết rằng làm như vậy sẽ khiến Thư Lan chờ tới đau đớn, sau đó liền mất mạng.

Là muốn trả thù anh sao? Cho nên cứ như vậy mà đi, im hơi lặng tiếng mà đi ngay khi anh điên cuồng mà khóc chạy theo đến phòng cấp cứu...

Tiêu Thịnh Vũ ngơ ngác ngồi trên sàn nhà, không nhúc nhích, miệng thì thảo gì đó...

Ngay cả Trình Thạc đó giờ là người khôn khéo nội liêm lúc này cũng tránh không khỏi vẻ mặt ảm đạm, cảm giác được cái đau đớn đến tê tâm liệt phế. Người mình yêu nhất vì chính quyết định sai lầm của bản thân mà chết, Tiêu Thịnh Vũ sẽ còn đau đớn hơn thế nhiều, đây mới gọi là chân chính sống không bằng chết.

Trình Thạc chậm chạp đi đến trước mặt Tiêu Thịnh Vũ quỳ xuống: “Vũ ca, là lỗi của e. Là em phán đoán sai lầm, không bảo vệ tốt Thư thiếu.”

Tiêu Thịnh Vũ không có bất kỳ phản ứng nào.

Trình Thạc cúi đầu nghe thấy Tiêu Thịnh Vũ lẩm bẩm gì đó, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào, lặp đi lặp lại mấy câu: xin lỗi, đừng bỏ anh, anh thật sự yêu em.

Trình Thạc lau mặt đứng dậy, dặn hai đàn em coi chừng lão đại sau đó rời đi.

Chuyện này còn chưa kết thúc, hiện tại Tiêu Thịnh Vũ thành thế này, tất cả trọng trách đều đè nặng trên vai hắn, chỉ hi vọng Tiêu Thịnh Vũ có thể từ trong đả kích này gắng gượng trở lại.

Đèn phòng cấp cứu vụt tắt, Tiêu Thịnh Vũ biết bác sĩ sẽ nói cái gì, anh một chút cũng không muốn nghe một chút thôi cũng không muốn! Tiêu Thịnh Vũ lão đảo đứng dậy, anh muốn dẫn cậu đi, nơi này đâu đâu cũng là màu trắng không một chút sắc màu, có hai mẹ con phòng bệnh bên cạnh khóc đến khản cả cổ, anh cảm thấy bên tai toàn tiếng ong ong, Tiêu Thịnh Vũ không muốn Thư Lan bị làm phiền, bọn họ sẽ đến nơi chỉ có hai người họ, phải nhanh lên một chút, Thư Lan sắp tỉnh rồi!

Hai vệ sĩ không biết phải làm sao mà nhìn lão đại lão đảo đem cánh cửa đựng hồng mà xông vào.

Thư Lan đang an tĩnh mà nằm ở trên giường, mặt nạ thở oxy và ống truyền dịch nước biển đã được tháo xuống, trên mặt che một miếng vải trắng, Tiêu Thịnh Vũ kéo xuống, bên dưới vẫn là khuôn mặt đó, bầm tím sưng tấy khó coi, trước đây máu ở khóe miệng đã được Tiêu Thịnh Vũ lau qua, nhưng vẫn còn lưu lại vết máu, đây là một vết trầy da nghiêm trọng, như là bị người khác kéo lê trên đất một đoạn dài. Quần áo dơ dáy bẩn thỉu, Tiêu Thịnh Vũ đem cổ áo Thư Lan xé ra, trên ngực vốn trắng nõn giờ đây toàn là dấu vết ngược đãi, thậm chí có cả dấu hôn... mà từ xương sườn trở xuống là vết dao xuyên thủng, nửa người dưới chịu cường bức bạo lực nghiêm trọng. Bác sĩ nói, Thư Lan là bị hành hạ ngược đãi tàn bạo mới có thể thành như vậy.

Tiêu Thịnh Vũ mỗi lần nhìn là lại như có nhát dao cắt trong lòng, đau đến mức hai mắt cay cay, không biết phải làm cái gì.

“Em nhất định là rất đau, trước kia vết thương trên tay em đều là anh giúp em thổi thổi, em nói anh tẻ nhạt vô vị, nhưng anh biết là em rất thích việc đó, anh giúp em thổi thổi có được hay không, thổi một chút liền không đau nữa.” Vết thương ở trên ngực vừa nhỏ vừa nhiều, anh thật nghiêm túc mà thổi cho cậu, còn hỏi cậu có còn đau hay không, sau đây nhớ đến trước kia mỗi lần như vậy Thư Lan rõ ràng cao hứng nhưng vẫn luôn miệng chê bai anh, anh sẽ đắc ý, sẽ đem người ôm lấy đặt trên đùi, Thư Lan vùng vẫy hai cái không thoát liền chiều theo anh.

Bây giờ Tiêu Thịnh Vũ hỏi Thư Lan có đau hay không, cậu vẫn trắng bệch lại trầm mặc, Tiêu Thịnh Vũ tủi thân nhỏ giọng nói xin lỗi: “Em nhất định là giận anh, anh lại hôn hôn em được hay không.” Tiêu Thịnh Vũ nhẹ nhàng hôn gương mặt Thư Lan, quai hàm, y phục đầy bụi bẩn và máu, mùi tanh chưa tiêu tán hết, Tiêu Thịnh Vũ cau mày: “Thì ra là quần áo bị dơ, nên không nói chuyện với anh hả? Về nhà anh sẽ tắm rửa cho em được không?”

“Về nhà anh sẽ tắm rửa cho em, ở bệnh viện vi khuẩn rất nhiều, người thích sạch sẽ sao có thể chịu được chỗ này?” Tiêu Thịnh Vũ cười cười, sờ lên gương mặt của Thư Lan, trên mặt hắn là bị tát qua, dấu tay rất rõ ràng.

Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy mình đau sắp chết.

“Thư Lan, anh sẽ mang em về... đừng sợ.” Tiêu Thịnh Vũ dùng khăn trải đem Thư Lan che kín, từ dưới nách và chân vòng tay qua, đem người bế lên, cảm giác người trong ngực nhẹ đến không tưởng tượng nổi, từ sau khi phát hiện Thư Lan bán đứng mình, hình như mình không còn gần gũi chạm vào với em ấy, trừ ở

trên giường mình nói là trừng phạt, không có một chút thương yêu, như vậy anh có khác gì những kẻ đã xâm phạm đến Thư Lan đâu?

“Sau này sẽ không thế nữa... anh sẽ đối xử tốt với em...” Tiêu Thịnh Vũ hôn lên trán Thư Lan, lại hôn hôn lên môi cậu: “Em ngủ một chút đi, anh sẽ gọi em.”

Anh sẽ gọi em...

Đừng ngủ nướng không chịu dậy...

2. Chương 2: Hồ Thẹn Cùng Thống Khổ

Tiêu Thịnh Vũ ôm Thư Lan đi ra khiến mọi người sửng sốt không ai dám ngăn cản, hai vệ sĩ kinh ngạc một chút, không nói gì đuổi theo Tiêu Thịnh Vũ đang ôm Thư Lan trong ngực, đem y tá chuẩn bị đi đến đuổi đi, chậm rãi đi ra ngoài.

“Người kia sợ là bị kích thích quá lớn, điên rồi đi!”

“Cô xem! Anh ta vậy mà còn cười với người chết! còn hôn hôn người đó!”

“Trời ơi! Thực sự hôn cái người chết kia!” Có người ngạc nhiên hô lên.

“Em ấy không phải người chết! Cút.” Tiêu Thịnh Vũ hét lên với người vừa nói kia, tức giận đến mức muốn tiến đến đánh bọn họ, bị đàn em ôm người ngăn lại: “Cút! Cút ngay!”

Đám người kia ngay tức khắc liền tản đi...

Tiêu Thịnh Vũ ôm thật chặt người trong ngực, ôn nhu hôn lên khuôn mặt tái nhợt lạnh lẽo: “Thư Lan... bọn họ nói em chết rồi, sao có thể như thế được? Rõ ràng em còn vừa mới cười với anh mà...”

Tiêu Thịnh Vũ chưa đi khỏi bệnh viện đã chạm mặt một cô gái đang đi nhanh tới, anh chưa kịp tránh khỏi người kia thì đã bị một người đàn ông không biết từ đâu xông tới đâm ngã xuống đất.

Cô gái kia sợ hãi kêu lên, Tiêu Thịnh Vũ vững vàng đem Thư Lan che ở trong ngực, khóe miệng chảy máu, không biết có phải đã cố hết hay không mà Tiêu Thịnh Vũ đứng lên vài lần mới được, không có đánh trả mà chỉ ôm Thư Lan nhỏ giọng an ủi: “Không sao đâu, đừng sợ...”

“Thịnh... Thịnh Vũ... Trình Thạc nói anh đã xảy ra chuyện... anh... không sao chứ?” Cô gái kia hoảng sợ

nhìn người đàn ông vốn đẹp trai hào hoa nay đã trông như già thêm mười tuổi, sắc mặt xám ngoét, còn đang ôm... một cỗ thi thể! Cô gái sau khi nhìn thấy mặt người chết kia liền ngã bệt xuống đất...

Thư Lan... là Thư Lan...

Chết!? Không nghĩ tới... haha... không thể tưởng tượng được Thư Lan lại chết, tình địch của cô cứ thế mà chết...

Haha, cô buồn cười rồi liền phát hiện ra khuôn mặt mình vặn vẹo đến đáng sợ, cô yêu Tiêu Thịnh Vũ phóng khoáng và độc đoán, nhưng bây giờ cái người đang ôm thi thể kia là ai? Còn là Tiêu thái tử âm ngoan lạnh lùng đó sao? Còn là người cô yêu nhất kia sao? Cô nhìn về phía người đàn ông vừa hung hăng lao đến đâm Tiêu Thịnh Vũ một cái kia, thân người cao ráo vành mắt đỏ hoe, nhưng sau khi nhìn thấy Thư Lan cả người liền trở lên ngơ ngác...

“Thư Lan, cậu chết rồi mà cũng không buông tha cho người sống.” Cô gái bất chợt khóc lên: “Tiêu Thịnh Vũ, anh trước đây còn muốn kết hôn với tôi, thật sự đáng đời!” Cô gái vừa khóc vừa cười mà đứng lên, lau lau nước mắt, vỗ vỗ bụi bẩn, không quay đầu lại rồi đi.

Tiêu Thịnh Vũ sau khi nghe thấy hai chữ “kết hôn” liền không ngừng run rẩy, hoảng loạn cùng người trong lòng giải thích: “Không có! Thư Lan em đừng tin cô ta, anh sẽ không kết hôn với cô ta đâu! Cô ta lừa em đó!” Tiêu Thịnh Vũ quỳ trên mặt đất ôm lấy khuôn mặt của Thư Lan, thành kính hôn lên đôi môi của cậu: “Anh sẽ không cưới Tần Tích, sẽ không bao giờ cưới cô ta, em đừng giận!”

“Khốn nạn!” Người đàn ông đang ngẩn ngơ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, đem Tiêu Thịnh Vũ đẩy ngã xuống đất, không chút lưu tình đánh xuống liên tục, nhanh chóng đem Thư Lan bên cạnh Tiêu Thịnh Vũ kéo ra, Tiêu Thịnh Vũ cố gắng bò qua, lại bị một cước đá văng.

Hai vệ sĩ vội vội vàng vàng chạy đến ngăn cản nhưng cũng không ngăn nổi người đàn ông như đang phát điên kia.

“Tiêu Thịnh Vũ thằng khốn nạn! Mày còn tìm phụ nữ để kết hôn! Mày sao lại làm thế với Thư Lan! Thư Lan sao có thể phản bội mày chứ, mày đối xử với cậu ấy như vậy, hiện giờ xem đi... xem đi... mày hài lòng rồi chứ hả! Thằng khốn nạn! Đây là thay Thư Lan đánh mày!!!” Người đàn ông như không muốn sống mà mặc kệ hai người kia, lại nhào tới đánh Tiêu Thịnh Vũ.

Tiêu Thịnh Vũ không tránh, hung hăng bị trúng một đá, phát này đá trúng phần dạ dày, đau đến mức liền gập người nôn ra máu.

Hai vệ sĩ đem người đàn ông ấn trên mặt đất, người kia vẫn đang không ngừng vùng vẫy chửi rủa.

Có người nhìn thấy chuyện không ổn liền rút điện thoại chuẩn bị báo cảnh sát, lại bị một người đàn ông trông giống giang khon khéo đưa tay cản lại: “Chuyện này chúng tôi sẽ tự giải quyết, mời mọi người đi cho, đi cho.” Phía sau liền có mấy người anh em đem đám đông không biết tự lúc nào đuổi đi, lại ôm lấy

Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ và người đàn ông gây sự kia rời khỏi bệnh viện.

Biệt thự tư nhân vùng ngoại thành, một trong những chỗ ở của Tiêu Thịnh Vũ.

“Chung Kình.” Trình Thạc gọi người đàn ông mặt đầy nước mắt, rõ ràng vừa nãy mới hung hăng tàn nhẫn như cả mạng cũng không cần, thế mà giờ đây lại chỉ ngồi trên sofa khóc thút thít.

Trình Thạc thở dài, đóng cửa phòng.

Tiêu Thịnh Vũ ôm Thư Lan vào phòng còn chưa đi ra, Vương quản gia lớn tuổi đứng bên ngoài không ngừng đi qua đi lại, chỉ sợ có chuyện xảy ra, cái cậu Thư Lan đó, ông cũng rất kinh ngạc khi cái người hòa nhã ôn thuận đó chết đi, làm cho Tiêu thái tử cũng sắp điên theo, thật đúng là tai họa.

Thư Lan được Tiêu Thịnh Vũ ôm lên giường, quần áo còn lại bị lấy kéo cất bỏ, vết dao dử tợn đã không còn chảy máu, màu sắc lại hết sức dọa người, Tiêu Thịnh Vũ sờ dọc theo vết thương của Thư Lan, hai mắt nhắm chặt lại, khuôn mặt không có biểu tình gì, lại sờ dọc xuống bả vai, eo nhỏ, chân dài, vẫn cứ xinh đẹp như trước, anh một chút cũng không thấy thân thể bị tàn phá của Thư Lan có chỗ nào đáng sợ, thời gian như quay lại lúc bọn họ mới gặp nhau, ban đêm, thanh niên xinh đẹp lại ngây thơ an tĩnh nằm trên sofa chờ anh trở lại, còn thật vui vẻ mà chạy đi làm một bát mì vịt tiềm nóng hổi cho anh, mà Tiêu Thịnh Vũ đoạn thời gian này hết thấy từng khinh thường để ý đến.

Thư Lan rất ít khi tức giận, một lần duy nhất chính nghe được từ Tần Tích tin Tiêu Thịnh Vũ muốn kết hôn, Thư Lan bệnh dạ dày tái phát nhưng cố chịu đựng chạy đi chất vấn anh, Tiêu Thịnh Vũ hỏi Thư Lan rằng cậu lấy tư cách gì chất vấn anh, cậu cùng lắm chỉ là tình nhân anh bao dưỡng, nhìn Thư Lan khóc đến không kìm nén nổi, Tiêu Thịnh Vũ cũng cảm thấy có chút không dễ chịu, ôn hòa mà nói rằng anh nhất định phải lưu lại con cháu các loại, dù kết hôn nhưng vẫn thương cậu như xưa, anh không yêu người phụ nữ kia, chỉ yêu cậu. Thư Lan hất tay Tiêu Thịnh Vũ ra, giọng nói nức nở: “Tiêu Thịnh Vũ anh là cái tên khốn nạn ích kỷ.”

Tiêu Thịnh Vũ nhớ rằng chính mình không để chuyện này trong lòng, sau đó thì sao? Sau đó Thư Lan khổ sở không biết bao lâu, còn không hiểu sao lại nói chia tay mấy lần, chính anh lại ở trên giường vừa hung hăng đem cậu dỗ thông suốt một trận, không chỉ một lần làm cho cậu vừa khóc vừa đáp ứng không chia tay anh nữa mới tha, Thư Lan vì thế ít phải đến ba ngày không đi đứng được.

Sau đó nữa thì sao? Thư Lan không bao giờ cười nữa, Tiêu Thịnh Vũ cũng lười không muốn dỗ cậu, vẫn như cũ đi ra ngoài ăn chơi uống rượu, thỉnh thoảng mới ngẫu nhiên nhớ đến Thư Lan.

Thư Lan tính tình ôn hòa, thích sạch sẽ, lại bởi vì Tiêu Thịnh Vũ nên không thể tùy tiện tìm công ty cho thuê người giúp việc, thế nên việc nhà đều là do một mình Thư Lan dọn dẹp, Tiêu Thịnh Vũ thì chỉ ngồi vắt chân xem tivi hoặc là ngồi thưởng thức da thịt trắng nõn của Thư Lan lộ ra khi cúi người, đôi khi đang ở trong thư phòng làm việc, Thư Lan sẽ gọi trái cây cho anh, Tiêu Thịnh Vũ trước nay không bao giờ để tình nhân bước chân vào thư phòng, kết quả phá lệ, chính vì như thế mới để Thư Lan lấy được một phần tài liệu rất quan trọng của Tiêu Thịnh Vũ.

Tiêu Thịnh Vũ nằm trên giường, đem bờ vai cứng ngắc lạnh lẽo của Thư Lan ôm vào lòng, thì thầm nói: “Bảo bối, ngủ một chút, ngày trước em khóc nhiều như vậy chỉ vì do anh muốn kết hôn sao, anh không kết hôn, anh muốn đưa nhỏ làm gì cơ chứ? Có em là đủ rồi.”

“Anh thật sự không có kết hôn mà, em đừng khóc, nhìn em khóc anh cũng muốn khóc theo...”

...

“Anh xin em, đừng không để ý đến anh.” Tiêu Thịnh Vũ chôn đầu ở bờ vai Thư Lan nhỏ giọng khóc nức nở.

...

“Anh không nên chỉ vì phần tài liệu kia mà đánh em... chờ em tỉnh ngủ rồi, anh cho em đánh lại...”

...

“Đánh anh ra sao cũng được hết, nếu như em thấy không đủ để hết giận thì có thể đâm anh mấy dao... em muốn làm gì cũng được hết...”

...

“Anh không nên để em ở một chỗ với lũ người khốn nạn ấy mà không quan tâm, anh sai rồi, anh chỉ muốn dọa em thôi, con người anh có thù tất báo, nhưng anh sẽ không thật sự để em bị bắt nạt, sao em lại thành ra thế này? Anh rõ ràng đã sắp xếp ổn thỏa...”

Tiêu Thịnh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Thư Lan, không thể tiếp tục khống chế cảm xúc mà khóc rống lên: “Anh đau muốn chết, Thư Lan, anh thật sự rất đau, em giúp anh xem một chút đi...” Đem bàn tay Thư Lan để lên tim mình: “Anh rất đau... anh thật sự rất đau...”

3. Chương 3: Thời Gian Hồi Tưởng

Sau khi chôn cất Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy tim mình cũng bị vùi theo vào lòng đất lạnh lẽo, bọn họ không bao giờ có thể lại trao nọ hôn ảp cho nhau...

Chung Kinh – người bạn cùng cô nhi viện từ nhỏ đến lớn với Thư Lan – không thềm nhìn Tiêu Thịnh Vũ dù chỉ một cái, đối với Tiêu Thịnh Vũ từng hứa hẹn sẽ sống cả một đời với Thư Lan chỉ có ghê tởm cùng hận ý.

Trình Thạc từ sau tang lễ trở về vẫn ngồi trong phòng hút thuốc, tàn thuốc đầy đất, có một việc hần không dám nói cho Tiêu Thịnh Vũ. Tiêu Thịnh Vũ bởi vì Thư Lan phản bội mới có thể ác ý để cho Thư Lan bị bọn bắt cóc dọa sợ rồi nhào vào ngực anh cầu xin an ủi, nhưng nếu như Thư Lan không có bán đứng anh, nếu người bán đứng anh không phải Thư Lan thì sao đây?

Tiêu Thịnh Vũ sẽ không chịu nổi đâu, anh bây giờ đã sắp không chống đỡ nổi rồi, không thể nói cho anh biết, mặc dù chắc không bao lâu nữa tự bản thân Tiêu Thịnh Vũ sẽ phát hiện ra điểm đáng ngờ...

Quả nhiên chưa đến mấy ngày Tiêu Thịnh Vũ đã biết rõ ràng chân tướng sự việc, ban đầu bọn họ cho rằng Thư Lan ăn trộm tài liệu bởi vì trong thư phòng Tiêu Thịnh Vũ có camera, từ hình ảnh ghi lại kia cho thấy là Thư Lan, nhưng bây giờ nhìn kỹ sẽ phát hiện người kia mặc dù bóng lưng giống Thư Lan như đúc, thậm chí ngay cả vẻ ngoài cũng giống nhau, nhưng cũng sẽ có những điểm khác nhau nho nhỏ, không thể không khen bọn cận bã kia dồn tâm tư trí lực vào thủ đoạn này, đem lừa Tiêu Thịnh Vũ đến hai lần, mà lần thứ hai mới chân chính gọi là lừa Tiêu Thịnh Vũ đến sống không bằng chết...

Đoạn thời gian đầy vừa đúng lúc Tiêu Thịnh Vũ làm việc không thêm nề mệt, đem các thể lực ở thành phố Z thanh tẩy một trận, đắc tội rất nhiều người, có khối kẻ tìm đủ mọi cách để đem anh kéo xuống khỏi chiếc ghế đứng đầu hắc đạo, Tiêu Thịnh Vũ khó lòng mà phòng hết, với lại không nhất định chỉ mình Thư Lan là có thể lấy được, kẻ đó hao tâm tốn sức như vậy mục đích thật sự chỉ sợ không phải vì tài liệu.

Bởi kẻ đó còn gửi lại cho Tiêu Thịnh Vũ một tấm thiệp chúc mừng đỏ chót.

Đây mới là làm cho Tiêu Thịnh Vũ đau khổ nhất, không vì tiền của anh, không vì quyền của anh, chỉ đơn giản là để cho Tiêu Thịnh Vũ mất đi tình yêu, đau khổ đến tận cùng. Nguyên nhân tại sai lầm của bản thân, để cho Tiêu Thịnh Vũ trở thành hung thủ giết chết chính người mình yêu!

Tiêu Thịnh Vũ thời điểm đọc xong bức thư đã phun một ngụm máu tươi, “BỊCH” một tiếng không có sức sống mà ngã nhào mặt đất. Trình Thạc sắc mặt lập tức trắng bệch, hần cảm thấy... Tiêu Thịnh Vũ lần này hỏng thật rồi.

Tiêu Thịnh Vũ hôn mê một tuần mới tỉnh lại, trước kia áp lực phải chịu lớn, nhưng ý vào tuổi còn trẻ, bây giờ bệnh tới như núi đổ thật sự rất nghiêm trọng, giống như thoáng đã già đi mười tuổi, đàn ông mới ba mươi mà tóc mai đã nhiều thêm vài sợi tóc bạc.

Tiêu Thịnh Vũ giãy dụa từ trên giường ngồi dậy, hai mắt đăm chiêu, sắc mặt thê lương, Vương quản gia sớm đã lệ rơi đầy mặt.

“Thư Lan đâu? Thư Lan...”

“Thiếu gia à!” Vương quản gia không muốn lại làm cho Tiêu Thịnh Vũ bị kích động, thế nhưng...

“Thư thiếu gia đã được chôn cất rồi.”

Chính là Tiêu Thịnh Vũ thế nhưng lại bắt đầu phát điên mà tìm kiếm Thư Lan khắp nơi, trong phòng không có, ở đây cũng không có! Tiêu Thịnh Vũ hất văng ống truyền dịch trên tay, nhưng lại không đủ sức thiếu chút nữa ngã lăn từ trên giường xuống.

Vương quản gia dùng thân hình gầy gò của mình đem Tiêu Thịnh Vũ giữ ở trên giường, Tiêu Thịnh Vũ bị một người già liềm mình ấn ở trên giường không thể động đậy, Trình Thạc vừa mở cửa đi vào liền thấy cảnh Tiêu Thịnh Vũ bị Vương quản gia giữ chặt ở trên giường không cách nào vùng vẫy được mà khóc thét lên như một đứa trẻ bị ủy khuất, khiến cho ông cụ thương tiếc mà khóc theo.

Tiêu Thịnh Vũ rất thích sưu tầm mấy món đồ vật thời trung cổ của nước ngoài, trên mặt tường có treo một chiếc đồng hồ, hai tuần trước Tiêu Thịnh Vũ đem Thư Lan nhốt ở trong này, thời điểm anh dùng dây thắt lưng đánh Thư Lan có quất phải đồng hồ khiến nó bị hỏng. Tiêu Thịnh Vũ chăm chú nhìn vào mặt đồng hồ, kim đồng hồ hình như là đang quay ngược. Nhất định là mình nhìn nhầm rồi, Tiêu Thịnh Vũ nước mắt mờ mịt đứng lên, nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh sẽ không bao giờ...

...

Đã từng có câu chuyện cổ tích ngốc nghếch kể về một thiếu niên Tiêu Thịnh Vũ kiêu ngạo đoạt lấy một bé trai ở cô nhi viện, giày thủy tinh, xe bí ngô, khi đó Tiêu Thịnh Vũ tự cho là mình rất có khí phách nam nhi, anh nói với cậu bé gầy nhỏ đó: “Đại gia ta nhìn trúng một Lộ Lem, cậu có nghĩ đến việc lập gia đình chưa?”

Anh nhớ rõ bàn tay nhỏ bé bần thủ của cậu nắm chặt góc áo đến trắng bệch, nghiêm túc hỏi: “Gả cho cậu thì có thể đem sách trả lại cho tôi không?”

Nửa đêm tỉnh lại lần nữa, Tiêu Thịnh Vũ không biết làm sao lại ngủ thiếp đi, chỉ cảm thấy bản thân giống như mơ thấy ác mộng, tất cả thời gian như lùi lại, anh nhớ đến thời điểm tuyên cáo Thư Lan mất, anh đã đau lòng biết bao, đau đến nước mắt đều chảy khô nhưng Thư Lan cũng không tỉnh lại, sẽ không còn có thể liếc nhìn anh một cái, Thư Lan yêu mình như vậy, Tiêu Thịnh Vũ này lại không tin em ấy! Mày tên khốn khiếp này!

Tiêu Thịnh Vũ đem mình cuộn thành một đoàn, đột nhiên bên cạnh có người đưa tay xoa xoa cổ hắn “Anh sao vậy? Gặp ác mộng?”

Là nam!

Tiêu Thịnh Vũ kinh sợ đem người bò qua, mạnh mẽ siết cổ người nọ, vợ vội khẩu súng từ dưới gối “Cậu là ai?”

Ban đêm tối tăm, bốn bề chìm trong bóng tối nhưng qua ánh đèn yếu ớt chiếu từ cửa sổ, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy gương mặt người nọ có phần quen thuộc.

“Khụ khụ... Tôi tên Lâm Lạc...” tay Tiêu Thịnh Vũ thoáng nói lỏng, thanh âm người kia có chút khàn khàn nói: “Thái tử... Anh ngày hôm qua đưa tôi tới đây qua đêm... Khụ...”

Tiêu Thịnh Vũ xốc chân bước xuống giường, mở đèn đầu giường, nam hài kia không có gì che đây, thoáng lạnh mà co rúm, không biết Tiêu Thịnh Vũ có phải là nửa đêm tâm tình bất định, như bị ai nhập mà tự đứng lại cầm súng chĩa vào, ánh mắt lăm lăm sát ý như muốn bắn chết mình.

“Lặp lại lần nữa, cậu tên gì?”

Lâm Lạc sắc mặt vì hoảng sợ mà trắng bệch: “Tôi...tôi gọi là Lâm Lạc...”

Tiêu Thịnh Vũ nhất thời cảm thấy mờ mịt, Lâm Lạc... Lâm Lạc chẳng phải là nam hài xinh đẹp hần mang về mà sáng đó Thư Lan nhìn thấy hay sao.

“Có phải là Trình Thạc kêu cậu tới không?” Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy Trình Thạc thực sự là mẹ nó điên rồi! Là muốn anh hổ thẹn đến chết sao?

“Không phải...Là Thái tử... Là Thái tử anh ngày hôm qua từ quán bar mang tôi về đây, Lý tổng ngồi ngay quầy rượu cũng nhìn thấy mà! Hắn có thể làm chứng cho tôi!” Lâm Lạc hoảng sợ kêu.

Không phải Trình Thạc... Lâm Lạc... Quán bar Lý tổng...!

Tiêu Thịnh Vũ nháy mắt cảm thấy trời đất quay cuồng, chuyện gì thế này! Những người này chẳng phải đều xuất hiện trước lúc Thư Lan mất hay sao? Không phải mình bị ma nhập chứ! Thư Lan đâu? Thư Lan vẫn còn sống chứ?

“Thư Lan... Thư Lan!” Tiêu Thịnh Vũ tựa như đã mơ một giấc mơ dài, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên đi ra ngoài, đứng gác ngoài cửa chính là sáu vệ sĩ cùng bọn Nguyễn Kha, khi thấy Tiêu Thịnh Vũ chỉ cuốn đại cái khăn tắm phía dưới đã vội vàng xông ra, giày cũng không mang còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, lập tức cảnh giác, nhất tề giơ cao nòng súng, lại chỉ thấy Tiêu Thịnh Vũ như kẻ điên không ngừng gọi tên “Thư Lan”.

“Thư Lan đâu! Thư Lan ở đâu?” trong lòng Tiêu Thịnh Vũ không khỏi dâng lên cổ sợ hãi, sợ lại nghe được tin Thư Lan chết rồi, đã chôn cất, là do chính anh hại chết cậu!

Sáu vệ sĩ cùng Nguyễn Kha đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì xảy ra hết, cuối cùng sáu người vệ sĩ nọ đành lên tiếng: “Thư thiếu gia bởivì...ở ừm...sốt cao, cho nên hiện tại đangtruyền dịch tại bệnh viện.”

Sốt cao... Bệnh viện... Bởi vì sao... Bởi vì mình rất tức giận dùng dây lưng đánh em ấy, bởi vì mình còn không ngừng vũ lực dày vò em ấy cả một đêm, cho nên... Cho nên liên... (chắc m.n hiểu “dày vò” ở đây là gì r hé *cười gian manh*)

Nhưng mà...điều quan trọng hơn, là em ấy vẫn còn sống?

Lần này Tiêu Thịnh Vũ thật không biết làm sao, anh chỉ muốn ngay lập tức bay đến bên người Thư Lan, hỏi lỗi xong rồi khẽ hôn môi em ấy, nhưng em ấy chẳng phải đã mất rồi sao? Tiêu Thịnh Vũ không biết mọi chuyện tại sao lại như vậy, rõ ràng anh còn nhớ lúc đó bản thân đầy tuyệt vọng ôm thân thể lạnh băng của Thư Lan, ngủ một giấc mãi đến khi tỉnh lại thì mọi chuyện diễn ra trước mắt tựa như một giấc mơ, giống như việc Thư Lan mất chưa từng diễn ra vậy, nhưng trái tim vẫn cảm nhận được dư âm của nỗi đau thấu tim từng trải qua.

Tại bệnh viện, bên trong phòng bệnh cao cấp.

Mu bàn tay Thư Lan ghim ống tiêm, chính là dáng người nằm úp sấp ngủ, đầu mày cau chặt, rõ ràng đến ngủ cũng không yên, Tiêu Thịnh Vũ ôm đầu gối bên giường không tiếng động mà rơi lệ.

Cám ơn em còn có thể cho anh thêm một cơ hội, anh sẽ nhớ mãi không quên, cho dù đây có phải là mơ hay không, đều cảm ơn em cho anh cơ hội để sửa chữa sai lầm.

“Xin lỗi, oan uổng em rồi, muộn như vậy mới phát hiện anh yêu em, sau này anh nhất định sẽ tin tưởng em!”

4. Chương 4: Bàn Luận Sủng Vật

Thư Lan từ từ uống ngụm nước, Tiêu Thịnh Vũ cao hứng vì cậu mà nâng cốc. Thư Lan không thể đứng dậy, chỉ có thể nằm úp sấp, động đậy một chút cũng đụng đến vết thương, còn có bộ vị kia đau đến không thốt nên lời, nhưng so với đó thì tâm lại càng đau hơn.

Cậu một chút cũng không thêm nhìn Tiêu Thịnh Vũ, cậu có chút nghĩ, so với dáng vẻ ôn nhu hiện giờ của Tiêu Thịnh Vũ thì cậu vẫn tình nguyện không ai bên cạnh vào thời điểm mình sốt cao tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Còn nhớ lúc đó Tiêu Thịnh Vũ đem cậu nhấn nhồi trên bàn rồi dùng dây lưng không ngừng quất cậu, mấy lần da tróc thịt bong, nút gài của dây lưng khảm sâu trong da thịt, Thư Lan đau đến hết toáng lên, liên tục run cầm cập, bụng cũng bị góc bàn chà vào xanh tím một mảng, cuối cùng quần áo cũng chưa cởi hết liền trực tiếp bị ném lên giường, Tiêu Thịnh Vũ lúc ấy thực sự giận điên lên, giống như muốn liều mạng dồn cậu vào chỗ chết, vô luận Thư Lan giải thích thế nào, xin tha ra sao, Tiêu Thịnh Vũ cũng không nghe, anh căn bản chưa từng tin tưởng cậu! Tiêu Thịnh Vũ chỉ dựa vào phần bằng ghi hình kia liền định tội cậu! Đánh nát tất cả tưởng niệm cậu đối với Tiêu Thịnh Vũ!

Thư Lan thật sự đau lòng, tình cảm hai người vừa mới bắt đầu tiến triển tốt thì khả năng chưa gì đã thấy trước kết cục đổ vỡ, chưa gì mà cậu đã phải chịu oan uổng, nhưng hiện tại cậu đã không có ý định lại muốn biện giải cho mình, Tiêu Thịnh Vũ nói gì thì cứ cho là vậy đi, cậu đối với anh đã không còn ôm bất kỳ mong đợi nào nữa.

Đến khi thuốc giảm đau hết tác dụng, Thư Lan đau muốn chết, liền không muốn nhìn người ngốc hề hề vẫn luôn ngồi gần đó nhìn cậu chăm chăm, vì vậy liền đem mặt vùi vào trong gối, chờ Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy được mặt Thư Lan có gì đó không đúng, trên tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

“Thư Lan em làm sao vậy? Nơi nào đau?” Tiêu Thịnh Vũ sợ hãi, không ngừng rung chuông gọi bác sĩ lại đây.

Tiêu Thịnh Vũ đem mặt Thư Lan lật lại, Thư Lan đầu đầy mồ hôi lạnh, đôi môi vì đau mà run lên, tâm Tiêu Thịnh Vũ nháy mắt liền nhéo thành một đoàn.

Bác sĩ vén chăn cùng quần áo khinh bạc lên, vết thương không có rạn nứt, “Tiêu tiên sinh, vết thương đau là chuyện bình thường, thuốc giảm đau dùng dư không tốt, chỉ có thể nhịn.” Nếu như thực sự quá đau không nhịn được lại nghĩ đến những biện pháp khác, nói chung có thể dùng nhưng tốt nhất cũng nên hạn chế sử dụng tới.” Bác sĩ biết mình không thể giúp gì hơn, nên lúc Tiêu Thịnh Vũ nhìn chăm chăm cũng biết điều mà lặng lẽ rời khỏi.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn mấy chỗ vết thương liền hiểu, đau lòng hối hận không biết như thế nào cho phải, “Xin lỗi... Xin lỗi bảo bối.” Tiêu Thịnh Vũ hôn nhẹ lên mặt Thư Lan, Thư Lan một mặt hoảng sợ tách ra, lại như lảng tránh rần rết mãnh thú.

Tiêu Thịnh Vũ lập tức cứng đờ tại chỗ, há miệng, biểu tình khổ sở như muốn khóc lên, Thư Lan đem mặt chuyển hướng một bên khác, không nhìn anh nữa. *(công quá gian, quá nguy hiểm, còn bày đặt tỏ ra vô hại nữa >.<)*

Tiêu Thịnh Vũ sờ sờ bàn tay lộ ra ngoài của Thư Lan, Thư Lan rút tay về, Tiêu Thịnh Vũ liền giúp cậu đem góc chăn nhét thật tốt, quay người đi ra ngoài.

Tiêu Thịnh Vũ không hề rời đi, an vị ở ngoài cửa, cửa mở ra một khoảng, có thể nghe thấy Thư Lan vì đau mà rên rỉ lên tiếng, nhẹ nhàng, đè nén, như một con thú nhỏ bất lực nén đau đớn, chỉ có thể một mình nha nha bi thương khóc.

Mình con mẹ nó chính là tên khốn kiếp, Tiêu Thịnh Vũ không ngừng chửi bản thân, giống như làm như thể có thể giảm bớt đau đớn của Thư Lan. Nhưng ít nhất Thư Lan còn có thể cùng anh sinh khí, có thể chán ghét anh, có thể nhìn kỹ anh, có thể lên tiếng nói chuyện, dù cho sau đó những lời Thư Lan nói làm cho anh khó có thể chịu đựng, anh vẫn như trước cảm thấy vui mừng, anh đã làm chuyện sai lầm nên lần này ông trời cho anh cơ hội, anh nhất định phải bù đắp thật tốt cho Thư Lan.

Trong lúc trầm trầm ngủ nửa tỉnh nửa mê Thư Lan cảm giác có nam nhân nhẹ nhàng hôn hôn khoe miệng, chớp mũi cậu, cậu liền khó nhịn đem mặt chôn sâu xuống gối, người kia giống như nở nụ cười, đem mặt cậu lật lại cho thông khí.

Thư Lan cảm giác được thân thể rất nóng rất không thoải mái, toàn thân đều đau, cậu không dám động, chỉ có thể hừ hừ.

Tiêu Thịnh Vũ canh đến nửa đêm đột nhiên nghe thấy Thư Lan nói mớ rằng cậu khó chịu, anh cuống quýt sờ trán Thư Lan, nóng đến kinh người, Tiêu Thịnh Vũ vội vàng gọi bác sĩ tới xem, Thư Lan buổi tối bắt đầu hôn mê sốt cao không giảm, hơi hơi hạ xuống một chút liền nóng lại, liên tục nhiều lần, Tiêu Thịnh Vũ vẫn luôn không ngừng dùng khăn ướt lau mặt cho cậu, đổi túi chườm nước đá, Thư Lan mơ hồ bên trong ngại túi chườm nước đá ẩm ướt vô cùng không thoải mái, không muốn gối muốn đem túi chườm nước đá đẩy ra, thời điểm bàn tay giơ lên do cử động mạnh mà động tới vết thương, nhất thời đau mà kêu lên, Tiêu Thịnh Vũ kinh hoảng giúp Thư Lan bắt tay thu về, chờ Tiêu Thịnh Vũ đầu đầy mồ hôi đem góc chăn nhét thật tốt, phát hiện Thư Lan khóc, nhỏ giọng dè nén nghẹn ngào, lòng Tiêu Thịnh Vũ siết chặt, đôi mắt nhìn Thư Lan thoáng lên tia ôn nhu, Tiêu Thịnh Vũ đem túi chườm nước đá lấy ra, một buổi tối đều dùng khăn mặt nguội lạnh đắp cho cậu. *(Thương vợ quá nha:]]]]*)

Thư Lan gần sáng mới giảm sốt, liền ngủ, mắt Tiêu Thịnh Vũ đầy tơ máu, cả đêm đều cam tâm tình nguyện thủ cạnh chăm sóc Thư Lan, hận không thể sau đó đem Thư Lan thắt trên dây lưng mang theo bên người, muốn dẫn vật anh sao cũng được.

Tiêu Thịnh Vũ dựa vào ghế vẫn không thể ngủ, cứ hai phút liền bị điện thoại đánh thức, liền vội vàng đem điện thoại lên nghe, nhìn sang chắc chắn Thư Lan vẫn ngủ yên giấc, liền đi ra ngoài.

Trình Thạc hỏi Tiêu Thịnh Vũ sẽ đối với Thư Lan bây giờ làm sao, Tiêu Thịnh Vũ nhất định phải giúp Thư Lan rửa sạch hiềm nghi, liền vội vã chạy về.

Tiêu Thịnh Vũ nói vốn người trong đoạn băng ghi lại trên camera theo dõi không phải là Thư Lan, anh ra lệnh tìm ra người trên đoạn băng, Trình Thạc đối với lời giải thích của Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy rất kỳ quái, nếu Tiêu Thịnh Vũ có tâm bảo vệ Thư Lan như vậy hẳn sẽ tận lực đi làm, coi như có kẻ lớn lên giống Thư Lan đi.

Tìm ra người đó, rồi mang về, tôi nhất định thưởng lớn cho đám huynh đệ phía dưới, Tiêu Thịnh Vũ nói như vậy.

Trong phòng bệnh cao cấp tràn ngập không khí trong lành.

“Uống cái này nhiều một chút, mới vừa làm xong, không có chết được đâu.” Tiêu Thịnh Vũ cầm ống hút hướng phía Thư Lan, phía dưới là cái cốc, nước chanh tươi mới, thịt quả phiêu nát vàng óng, rất mê người.

Thư Lan ngoại trừ trên lưng có vết sẹo mới vừa khép, lại bị xé rách có chút lợi hại, cần phải chăm sóc tốt, bác sĩ yêu cầu chỉ có thể ăn chút thức ăn lỏng dễ tiêu hóa, cho nên Tiêu Thịnh Vũ liền biến đổi đủ trò để uy Thư Lan ăn, mỗi lần đều bày những trò không giống nhau, Thư Lan cái gì cũng ăn, không kén chọn, cũng phối hợp trị liệu, lại chỉ có bất đồng là không cùng Tiêu Thịnh Vũ nói chuyện, cũng không để ý đến phòng bệnh cao cấp.

Tiêu Thịnh Vũ ngược lại đã rất thỏa mãn, một lòng chỉ muốn đem Thư Lan gầy gò đến mức chỉ còn đầu khớp xương tẩm bổ lên, đến lúc nuôi mập, chờ vết thương cậu lành muốn trả thù thế nào cũng đều được. *(ông chồng khẩu thị tâm phi nhất năm đây mờ, để j dám tổn thương vợ:v)*

Thư Lan chậm rãi quay đầu, uống nhiều rồi không nhịn được lại đi toilet, cậu không nghĩ uống nữa, thật không muốn đem tình cảnh khuất nhục phải úp sấp đi vệ sinh bày trước mặt Tiêu Thịnh Vũ lần thứ hai.

“Nước chanh chứa Vitamin C, hơn nữa anh có bỏ đường, uống rất ngon.” Tiêu Thịnh Vũ giúp Thư Lan vén lọn tóc hơi dài rũ trước trán ra sau tai, ôn thanh nói, “Giúp phân lỏng.”

“Tôi buồn ngủ.” Thư Lan nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ liền cảm thấy không dễ chịu.

Tiêu Thịnh Vũ thở dài, vuốt tóc sau gáy Thư Lan, chậm rãi nói: “Thư Lan xin lỗi... Văn kiện kia anh đã kêu người điều tra rõ ràng, ngày đó là anh sai, chờ vết thương em lành rồi, đánh anh thế nào cũng được... Sau đó anh sẽ không tái phạm lần nữa.”

Thư Lan bất động, cũng không né tránh tay Tiêu Thịnh Vũ.

“Xin lỗi oan uổng em quá... đừng giận anh nữa...” Tiêu Thịnh Vũ đem đầu nhẹ nhàng gác lên vai Thư Lan, Thư Lan lần đầu tiên nghe Tiêu Thịnh Vũ dùng ngữ khí khổ sở như vậy nói chuyện.

“Tiêu Thịnh Vũ... Anh căn bản là chưa từng tin tưởng tôi.”

“Sẽ không...” bả vai Thư Lan một chút thịt cũng không có, không khỏi khiến Tiêu Thịnh Vũ thoáng đau lòng.

“Anh có từng xem tôi là người của anh bao giờ sao?” Thư Lan khó khăn nói, chính mình đem hết thủy triều cho Tiêu Thịnh Vũ, nhưng Tiêu Thịnh Vũ lần nào cũng khiến cậu đau lòng.

Tiêu Thịnh Vũ nghe Thư Lan chất vấn như thế, anh quả thực vừa giận vừa sợ: “Anh làm sao lại không coi em là người của mình! Không làm người yêu của anh thì làm cái gì! Anh còn vì em mà phát điên...”

“Anh chính là coi tôi thành súc vật! Cao hứng thì gọi tôi, mất hứng chẳng quan tâm đá bay một cái ra ngoài!” viền mắt Thư Lan ửng hồng, âm thanh bén nhọn “Nếu như anh có chút lương tâm cần rút thì tôi hiện tại đã không nằm ở đây!”

Tiêu Thịnh Vũ sắc mặt trắng bệch, anh biết Thư Lan nói đúng, anh trước kia từng cho rằng Thư Lan là súc vật của riêng mình, anh có thể sử dụng cậu yêu cậu, mà cũng tuyệt đối không cho phép súc vật ngỗ nghịch với mình, nếu sai thì phải giáo huấn, nhưng nào có người nào bởi vì súc vật mà sắp phát điên bao giờ...

5. Chương 5: Tình Địch Đột Kích

Thư Lan co người trong chăn, không tiếp tục nói nữa, cũng không dám nhìn Tiêu Thịnh Vũ, nói thật sau khi trải qua lần kia cậu đối với Tiêu Thịnh Vũ đều là sợ hãi, Tiêu Thịnh Vũ người này đối với người khác ra oai thành quen, có thể nói ra lời nói như vậy nếu là lúc trước thì đã sớm nổi giận, nhưng là bây giờ không chỉ không tức giận mà Tiêu Thịnh Vũ còn đem cậu bảo hộ, ôn nhu yêu thương vô cùng, cậu rất mệt, chẳng hiểu rõ rốt cuộc Tiêu Thịnh Vũ muốn gì, cũng chẳng muốn biết, mà vì ám ảnh trước kia mà hiện tại cậu không khỏi lộ ra bộ dạng ngoan ngoãn, nhu nhược.

Sắc mặt Tiêu Thịnh Vũ trở nên khó coi, tâm cũng có chút nguội lạnh, anh không biết nên nói gì với Thư Lan, trước đây chính mình đối với Thư Lan thật quá đáng, hiện tại mọi thứ anh nhận lại cũng đều là báo ứng.

Tiêu Thịnh Vũ thở dài, môi áp lên vành tai Thư Lan, hôn hôn, “Em ngủ trước, vấn đề này sau này bàn sau.”

Theo Tiêu Thịnh Vũ nói nếu mọi chuyện đã điều tra rõ ràng, Thư Lan liền không có việc gì, cũng sẽ không lại hạn chế tự do đi lại của cậu, trả lại cậu điện thoại di động, máy vi tính, Thư Lan mỗi ngày liền lên mạng xem phim, thời gian trải qua cùng nhau của hai người trôi qua rất nhanh. Tiêu Thịnh Vũ tuy rằng cơ hồ mỗi khắc đều canh giữ bên người Thư Lan, nhưng anh còn có rất nhiều chuyện phải làm, nếu Thư Lan một lần nữa có cơ hội sống sót, như vậy anh sẽ đem hết thấy người cùng sự việc nguy hại đến Thư Lan toàn bộ xóa bỏ!

Cũng chính vì lý do đó mà Tiêu Thịnh Vũ mấy ngày qua ở bên ngoài bận bịu lo toan đủ chuyện đại sự, đi đi lại lại đến nỗi cơ hồ như thời gian dừng chân cũng trở nên ngắn ngủi, kết quả nội bộ mâu thuẫn, phòng bệnh Thư Lan ngày đó tiếp đón một vị khách không mời mà tới, không ai xa lạ đó chính là Tần Tích, vị hôn thê đã bị từ bỏ hôn ước mấy ngày trước của Tiêu Thịnh Vũ.

Sức khỏe Thư Lan đã tiến triển tốt hơn, bác sĩ nhìn vết thương dần khép lại của Thư Lan rồi khẽ cười nói cậu bất cứ lúc nào cũng có thể xuất viện, vừa vặn Tiêu Thịnh Vũ mấy ngày nay rất bận, cơ hồ đều là nửa đêm mới tới, tâm tình Thư Lan cũng vì thế mà thả lỏng hơn.

Thư Lan đỡ mạn giường chậm rãi đi lại, bởi vì một thời gian dài nằm trên giường, nên khi đi chân có chút run run, vài bước chân đặt xuống, thân hình liền lảo đảo.

Nhưng vào lúc này, một người phụ nữ đẩy cửa tiến vào.

Nữ nhân ấy trẻ tuổi lại xinh đẹp, trang sức trên người vừa tinh xảo lại trang nhã, góp phần tô đậm cho dung nhan xinh đẹp, Thư Lan nhìn cô có chút mờ mịt, cô lại đối với cậu nở nụ cười.

“Xin hỏi cô...” Thư Lan còn chưa nói xong liền bị người phụ nữ nọ đánh gãy.

“Thư Lan cậu tốt chứ, tôi là Tần Tích, chúng ta từng nói chuyện qua điện thoại một lần.” Tần Tích rất tự nhiên kéo ghế tựa qua ngồi xuống, không chút nào câu nệ.

Thư Lan hơi thay đổi sắc mặt, gật gật đầu, cầm lấy một trái táo tây*, ngón tay thon dài chậm rãi gọt.

(*Táo tây: hay còn gọi là pomme ấy, có nguồn gốc từ giống táo dại ở Tân Cương)

Tần Tích từ lúc bước vào luôn luôn phóng ánh mắt tới tỉ mỉ quan sát cậu, Thư Lan có chút cứng ngắc, không nhìn cô, thế nhưng cậu vẫn bảo trì nụ cười trên môi, coi như là tỏ chút lễ tiết.

Tóc Thư Lan có chút ngắn ngang, mấy sợi tóc dài rủ xuống bộ trang phục bệnh nhân, tạo cho người ta cảm giác nhàn nhạt, ôn nhu, sống mũi nhỏ nhắn, môi mỏng, đôi mắt không phải là rất lớn, lại khiến người ta cảm thấy khí chất ôn nhuận.

“Tôi trước đây từng xem qua hình của cậu, không thể nhìn ra cậu lại có khí chất như thế.” Tần Tích lạnh lùng nói, “Nhưng người có khí chất như vậy cũng không phải là hiếm.”

Động tác trên tay Thư Lan dừng một chút, “Tần tiểu thư cũng rất có khí chất.”

“Khí chất của người đàn bà chanh chua chửi đổng?” Tần Tích hừ một tiếng, “Cậu đừng dối lòng mà đưa ra lời khách sáo trái lương tâm ấy.”

Thư Lan lúng túng nhìn chằm chằm quả táo tây, nghĩ có muốn hay không cho mình lời biện giải (giải thích).

“Tôi nói thẳng, tôi hôm nay đến là muốn tra rõ việc giữa cậu với Thịnh Vũ.”

Thư Lan cảm thấy Tần Tích là một phụ nữ có cá tính mạnh, phụ nữ như vậy tự nhiên có sức hấp dẫn đối với đàn ông, chỉ tiếc bọn họ không có cách nào cùng tồn tại.

“Cậu là cô nhi?”

“Hả?”

“Cậu từ nhỏ đã bị ném ở cô nhi viện, cho nên nếu như không phải nhờ vào Tiêu Thịnh Vũ...” Tần Tích dừng một chút, “Cậu cảm thấy cậu có thể có cuộc sống như ngày hôm nay sao?”

“Không thể.” Thư Lan nhàn nhạt nói.

“Cậu có thể niệm đến việc anh ấy giúp cậu học đến đại học còn có thể ăn no mặc ấm rồi còn có một công việc ổn định?”

“Cho nên tôi rất cảm kích.”

“Sau đó cảm kích đến lên giường?!”

“Tần tiểu thư, thỉnh cô đem lời đó suy nghĩ kĩ rồi rõ ràng nói lại.” Thư Lan cau mày, tuy rằng cậu và Tiêu Thịnh Vũ đây đưa không rõ, nhưng cũng không phải là có thể nói như vậy.

“Tôi chán ghét cậu!” vánh mắt Tần Tích đỏ lên, hành xử như một phụ nữ mang đầy oán giận.”Cậu bắt quá chỉ là một tình nhân do Tiêu Thịnh Vũ nhất thời cao hứng mà nuôi chơi... Cậu chẳng có thứ gì có thể cho anh ấy! Còn là một người đàn ông... Mà tôi chính là con gái của Tần Thiên Sơn, tôi có thể giúp đỡ anh ấy tiếp tục phấn đấu trong sự nghiệp ít nhất là mười năm, còn có thể sinh cho anh ấy đứa con trai kế thừa sự nghiệp phấn đấu của anh ấy...”

Tần Tích khóc: “Cậu rốt cuộc có cái gì!”

Thư Lan trầm mặc, vò vừa vụn đã cắt đứt, Thư Lan đem táo tây đưa cho Tần Tích, Tần Tích lau nước mắt, thở không ra hơi nói: “Không ăn! Là đang thương hại tôi sao!”

“Tần tiểu thư, cô hiểu lầm rồi.” Thư Lan cầm qua một cái bát pha lê, đem táo tây gọt từng khối nhỏ, “Tôi thật sự rất cảm kích Tiêu Thịnh Vũ, cũng yêu hắn, nhưng chúng tôi dù sao cũng đều là đàn ông, trước sau cũng là muốn cưới vợ sinh con, nếu có đồn đại gì khiến cho cô hiểu lầm thì tôi rất xin lỗi.”

Tần Tích kinh ngạc nhìn Thư Lan.

Thư Lan nói tiếp: “Cô hiện tại có thể an tâm cùng với hắn rồi, tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến hai người, hơn nữa tôi sắp xuất viện, đây nhất định là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô thấy tôi, cho nên, nể nang mặt mũi mà ăn miếng táo tây này chứ?”

Trên táo tây có cắm mấy cây tăm, thịt quả trắng như tuyết vừa đáng yêu mà lại trông ngon ngọt hấp dẫn.

Tần Tích lúc này thật sự ngây ngẩn cả người, “Cậu nói thật chứ?”

Thư Lan liền nở nụ cười gật gật đầu như trút được gánh nặng, những lời này cậu vẫn luôn đè nén ở trong lòng, cậu yêu Tiêu Thịnh Vũ, nhưng cũng vì yêu quá sâu nặng, ép đến cậu không thở nổi, hắn không nghĩ bản thân thấp kém đến mức cùng chung sống với Tiêu Thịnh Vũ mà đồng thời liền phá hoại hôn nhân của một người phụ nữ.

“Hơn nữa cô cũng nói, tôi là nam nhân, chúng tôi thật sự không thể cả đời cùng nhau...”

“Lẽ cưới hai người tôi không đi được, phỏng chừng khả năng cô cũng không muốn thấy tôi...”

“Không...đợi một chút...” Tần Tích trợn mắt lên nhìn Thư Lan, “Cậu muốn rời khỏi anh ấy?”

Thư Lan cảm thấy Tần Tích có chút kỳ quái, nhưng vẫn gật đầu.

“Cậu nghĩ rằng chúng tôi sẽ kết hôn?”

Thư Lan trong lòng tê rần, gật gật đầu.

“Anh ấy và tôi đã giải trừ hôn ước!” Tần Tích tức đến nổi phải nói, đôi mắt lại bắt đầu phủ bởi tầng thủy quang.

“!!” Thư Lan cảm thấy kinh ngạc, mờ mịt lại có chút nghi hoặc, bất quá cậu không muốn thay đổi quyết định của mình.

“Cậu vẫn muốn rời khỏi anh ấy?” Tần Tích hùng hổ dọa người hỏi.

Thư Lan sờ môi, như trước gật đầu.

Tần Tích trầm mặc, “Tôi ngày hôm nay tìm đến không phải tra ra mọi chuyện mà chính là tới tự rước nhục vào thân mà.”

“Tần tiểu thư...” Thư Lan sững sốt một chút, không biết nên an ủi ra sao, an ủi cô vẫn chính là an ủi mình? Bọn họ đều vì một người đàn ông mà tiêu hao quá nhiều tình cảm.

“Tôi vốn là muốn nhìn xem cậu một chút coi có bao nhiêu đáng giá mà khiến Tiêu Thịnh Vũ lại muốn từ bỏ tôi...”

“...”

“Kết quả anh ấy lại bị cậu bỏ trước...”

“...”

“Cậu là một người rất ôn nhu, chưa từng có người nam nhân nào có thể giống như vậy ngồi xuống lẳng lẳng gọt táo tây cho tôi, rồi đem nó cắt thành từng khối nhỏ.” Tần Tích cắn một cái, thanh âm nhỏ đến mức cơ hồ không nghe thấy, “Ăn thật ngon.” Tần Tích không biết tại sao hiện tại mình đột nhiên đối với Tiêu Thịnh Vũ cảm giác có chút hả hê. *(Hp khi thấy ng thất tình giống mình ())*

“... Tôi nghĩ có rất nhiều đàn ông nguyện ý vì Tần tiểu thư mà làm như vậy.”

Tần Tích ngồi trên ghế từ từ nhai, Thư Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ đón từng tia nắng xuyên qua cửa

kính lung linh chiếu vào phòng.

Mãi đến tận lúc Thư Lan híp mắt dựa vào ghế sắp ngủ thiếp đi, Tần Tích mới ăn xong miếng táo cuối cùng, cầm túi xách đứng lên, Thư Lan liền thanh tỉnh.

“Cám ơn táo tây của cậu, nó không có làm phai lớp son trên môi tôi.” Tần Tích phảng phất trở lại là một nữ nhân tinh táo thanh lãnh như lúc mới bước vào.

Thư Lan gật gật đầu, “Ừm.”

Kết quả Tần Tích mới ra khỏi bệnh viện chưa lâu liền nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ mang khuôn mặt tái nhợt vội cất bước đi tới, vẻ mặt đó chính là hận không thể bóp chết cô ngay lập tức.

Tần Tích cười lạnh nhìn Tiêu Thịnh Vũ tiến lại gần, “Tiêu Thịnh Vũ? Hừ!” Sau đó không để ý khuôn mặt đen như nhọ nồi của Tiêu Thịnh Vũ, tiêu sái rời đi.

Đến lúc Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy Thư Lan, Thư Lan đang dựa vào ghế ngủ, dáng ngủ kia làm Tiêu Thịnh Vũ không đành lòng ép hỏi Tần Tích vừa rồi đã nói gì với cậu, Tiêu Thịnh Vũ vốn là đang cùng Trình Thạc xử lý tên oắt con tham gia vụ đánh cắp tư liệu đổ oan cho Thư Lan, anh còn chưa kịp tự mình ra tay, thì tiếp đó đã nghe tới tin tức Tần Tích tìm tới phòng bệnh của Thư Lan, khiến anh tức giận không thôi liền hướng bệnh viện mà đến.

Ngoại trừ bệnh nữ nhân**, ngược lại Thư Lan cái gì cũng tốt, đến ngủ mà cả người cũng mang cổ hương vị ngọt ngào, Tiêu Thịnh Vũ thở dài, nhỏ giọng cười mắng: “Tiểu trụ, làm sao lại không lên giường ngủ.” Sau đó đem Thư Lan xem như trân bảo dễ vỡ mà ôm chặt, thời điểm được Tiêu Thịnh Vũ ôm lấy, Thư Lan có chút giật mình tỉnh giấc, Tiêu Thịnh Vũ nở nụ cười, “Em ngủ tiếp đi, anh ôm em lên giường, ngủ ở đây sẽ cảm lạnh.”

(**Ý ảnh nói Thư Lan đôi khi tính tình như con gái, như là đôi khi quá cố chấp, vô lí,... chứ k phải ý nói ẻo lả đâu:]]])

6. Chương 6: Giã Dưa

Thư Lan vẫn là giăng co, Tiêu Thịnh Vũ hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đem Thư Lan thả xuống, chính mình cõi áo khoác bước tới giường, cố sức chen chút, Thư Lan co người sang bên kia, suýt chút nữa ngã xuống, khiến cho Tiêu Thịnh Vũ phải mò ỏ đến trong lòng ngực mình, ôm, từ sau khi anh phát hiện thời gian quay trở lại, anh liền không thể nào ngủ yên giấc, chỉ lo khi tỉnh lại sẽ phải thấy Thư Lan như trước cả người đầy máu, cứng ngắt lạnh như băng nằm trên giường trong phòng cấp cứu, anh sợ đến thót tim, hiện tại ôm Thư Lan, cả người Thư Lan ấm áp, mới có thể làm cho anh cảm thấy an tâm. *(Phu phu nhà này dễ thương thiệt >.<)*

Thư Lan không ngừng giãy giụa muốn xuống giường, thân thể cũng luôn trong trạng thái căng thẳng, Tiêu Thịnh Vũ vỗ mông Thư Lan một cái, “Thành thật một chút.”

Thư Lan kinh sợ khẽ run lên, quả nhiên bất động.

Tiêu Thịnh Vũ rất hài lòng, liền hôn mấy cái, ngủ.

Thư Lan từ trong lồng ngực Tiêu Thịnh Vũ tỉnh lại, cậu chỉ là có thói quen ngủ trưa cho nên mới có thể lần nữa nằm trên ghế ngủ, Tiêu Thịnh Vũ ôm cậu, chóp mũi của cậu có thể cảm thụ từng đợt hô hấp của Tiêu Thịnh Vũ, Tiêu Thịnh Vũ ngủ rất say, viền mắt hiện rõ nét thâm quầng, là do quãng thời gian dài không có nghỉ ngơi tốt. Thư Lan không dám động, Tiêu Thịnh Vũ vô ý thức nắm thật chặt cánh tay, Thư Lan cảm thấy được Tiêu Thịnh Vũ thay đổi, trước kia Tiêu Thịnh Vũ xưa nay sẽ không như vậy kề cận mình, cùng lắm sau khi thân mật xong nhiều lắm cũng chỉ là ngủ trên cùng một cái giường, từ trước tới nay cũng sẽ không như vậy tỉ mỉ mà chăm sóc cậu.

Thư Lan không biết Tiêu Thịnh Vũ là nhất thời tâm huyết dâng trào hay là thật sự cảm thấy bản thân quá đáng, muốn bù đắp cho hắn, còn có việc Tiêu Thịnh Vũ cùng Tần Tích giải trừ hôn ước có hay không là bởi vì mình, Thư Lan không nghĩ đoán, cậu tuy rằng tính cách mạn nhiệt*, thế nhưng bị nhiều lần dày vò như vậy vẫn là chịu không nổi, cậu và Tiêu Thịnh Vũ dây dưa quá lâu, bất luận là ân tình hay là ái tình, cậu cần thời gian cần thận mà nghĩ thật kĩ...

(*Mạn nhiệt: mạn có nghĩa là chậm chạp, mình nghĩ ở đây ý nói TL kiên trì, bền bỉ.)

“Đang suy nghĩ gì vậy, bảo bối?” Tiêu Thịnh Vũ mở mắt ra lười biếng cọ cọ mặt Thư Lan, sau đó thương yêu gặm gặm. *(Mất một lần r giờ ảnh bị ghiền hơi)*

“A...” Thư Lan né tránh nụ hôn của Tiêu Thịnh Vũ, đem miệng che lại, muốn vươn mình hướng xuống giường chạy.

Tiêu Thịnh Vũ đem người nhấn trở lại giường, hai tay nhốt lại, liếm láp theo vành tai.

Thư Lan sắc mặt trắng bệch, kêu lên sợ hãi, “Thả ra... A... Buông tôi ra!” Lập tức tay tránh thoát nhện không được mất khống chế, một cái tát quăng trên mặt Tiêu Thịnh Vũ, Tiêu Thịnh Vũ sững sốt, sờ khóe miệng, đôi môi nhất thời chảy máu.

Thư Lan cũng bối rối, cậu không biết Tiêu Thịnh Vũ có thể hay không trả thù cậu bằng mấy cái tát, vẫn là... Thư Lan nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ giơ tay lên, vai mạnh mẽ rụt lại, nhắm mắt lại mà nhận mệnh, chờ đau đón giáng xuống.

Đau đớn theo dự cảm còn chưa tới, Thư Lan nghe thấy Tiêu Thịnh Vũ thở hổn hển, mở mắt ra, nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ lấy tay bưng con mắt của mình, biểu tình thống khổ.

Thì ra bị người yêu thương tổn là đau đến như vậy...

Thư Lan cảm thấy thù Tiêu Thịnh Vũ đánh còn hơn là anh làm như thế này, tâm cậu liên tục đau đến dữ dội, sợ hãi vội vàng xô đôi dép lê liên tục ra khỏi phòng bệnh.

Chờ Tiêu Thịnh Vũ lấy lại tinh thần vội đuổi theo, Thư Lan sớm đã không biết chạy đi đâu.

Tiêu Thịnh Vũ không có kinh hoàng, anh sớm sắp xếp người theo sau bảo vệ Thư Lan từ trước, sau một phút anh liền biết Thư Lan đang ở vườn hoa sau bệnh viện, trời thu gần chạng vạng, khí trời hiu hiu lạnh, gió lại lớn, Thư Lan mặc bộ đồng phục bệnh nhân đơn bạc như vậy chạy ra ngoài, đến tắt cũng không mang.

Thư Lan vừa nẩy chạy cuống lên, thân thể còn chưa khỏe, chạy không bao xa liền chóng đờ không nổi, cũng cảm giác thấy hơi mệt, dù sao vừa khỏi hẳn, bác sĩ đã dặn không được vận động mạnh, chờ đến khi dừng lại thì cảm giác không thoải mái càng cảm nhận được rõ ràng, còn có chút đau, Thư Lan không dám ngồi, liền ngơ ngác đứng dưới mái hiên bên cạnh nghỉ mát, biểu tình mờ mịt.

Tiêu Thịnh Vũ đứng phía sau Thư Lan, nhìn bộ dạng luống cuống của cậu, cảm thấy khả năng bọn họ từ rất sớm trước đây liền sai rồi, nhưng rốt cuộc là sai ở đâu, mình yêu em ấy, em ấy cũng yêu mình, tại sao còn có thể...

Tiêu Thịnh Vũ lau mặt, nghĩ Thư Lan cũng đã tỉnh táo, liền tiến lên phía trước đem quần áo phủ lên người Thư Lan, Thư Lan run một cái.

“Tần Tích đã nói gì với em?”

“Không....”

“... Bất luận thế nào, anh cũng sẽ không cùng cô ấy kết hôn.” Tiêu Thịnh Vũ xoa xoa cằm Thư Lan, “Vậy sẽ không tức giận nữa chứ.”

Khóe môi Thư Lan giật giật, lại không lên tiếng, quay đầu gạt bỏ tay Tiêu Thịnh Vũ ra.

Tiêu Thịnh Vũ trông thấy cậu có vẻ không được tự nhiên, liền ngồi xổm xuống đưa lưng về phía Thư Lan, “Lên đây.”

Thư Lan có chút kinh ngạc, Tiêu Thịnh Vũ bá đạo lại chưa từng như vậy đối với cậu.”Tôi tự đi được.”

Tiêu Thịnh Vũ cau mày, “Không được.”

Thư Lan tự mình hướng hàng hiên đi được hai bước, sau đó mặc cho cậu vùng vẫy kháng cự vẫn bị Tiêu Thịnh Vũ mạnh mẽ ôm lên vác trên vai, tốt xấu gì Thư Lan cũng cao tới 1m75, cứ như vậy lại bị Tiêu Thịnh Vũ xem như bao tải mà vác đi, sau khi hết lên sợ hãi còn cảm giác được những người ven đường thoáng cười trộm, Thư Lan cảm thấy đời này cậu chẳng còn mặt mũi nào bước ra ngoài nữa, lại không dám bám eo Tiêu Thịnh Vũ, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là trước tiên đem mặt che lại rồi nói tiếp.

Bị ném lên giường bệnh thở mạnh, Thư Lan cảm thấy máu đường như đều dồn lên não, sắc mặt thoát nhìn vô cùng hồng hào, người cũng có chút tỉnh thần.

Tiêu Thịnh Vũ khoái trá ôm eo Thư Lan, “Hiện tại em đi hai bước còn phải thở dốc, an dưỡng hai ngày liền cho em đánh thoải mái, trước tiên nghỉ ngơi tích góp sức lực đi.”

Thư Lan liên tiếp bị Tiêu Thịnh Vũ làm cho hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, cũng đã sớm giữ được bình tĩnh trước thái độ ôn nhu sắc sảo này của anh, yên lặng quay đầu, hừ, ngược lại không muốn để ý đến anh, xem anh có thể làm gì được tôi nào?

Tiêu Thịnh Vũ quay mặt Thư Lan lại, “Chúng ta hảo hảo đàm luận.” Thư Lan trốn tránh ánh mắt Tiêu Thịnh Vũ.

“Xin lỗi.” Tiêu Thịnh Vũ hôn trán Thư Lan, “Đợi em bây giờ thanh tỉnh mới có thể thật nghiêm túc nói xin lỗi em, nhất định sẽ không có lần sau, bất kể là cái gì.”

“... Tôi không hề tức giận.”, Thư Lan nghĩ thầm, cậu xưa nay đều không có tư cách nổi giận, hiện tại lời Tiêu Thịnh Vũ nói như vậy, Tiêu Thịnh Vũ liền xem cậu là gì đây? Nói là tình nhân? Tình nhân Tiêu Thịnh Vũ nhiều đến không kể xiết, chỉ cần anh muốn, ngoắc tay một cái liền có cả đồng người tràn tới trên giường.

Tiêu Thịnh Vũ mân cao khóe miệng, tuy rằng có chút không tin, nhưng tâm tình em ấy cũng đã chuyển biến tốt.

“Tôi đã lâu không quay lại trường học, không biết...”

“Anh đã nói chuyện với hiệu trưởng, cũng cho em xin nghỉ bệnh, đám tiểu quỷ kia sẽ có người quản giáo, em chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được.”

Thư Lan trầm mặc một hồi, “Tôi nghĩ muốn từ chức...”

“Hả?” Tiêu Thịnh Vũ có chút kinh ngạc, anh từ trước đến giờ đối với công việc của Thư Lan không hài lòng lắm, trông không có tiền đồ lắm, nhưng Thư Lan lại vô cùng yêu thích, hiện tại không biết tại sao lại nghĩ thông suốt?

“Tiêu Thịnh Vũ...” Thư Lan cảm giác được lời này nói ra thì trong lòng mới có thể thoải mái, nhưng cậu

vẫn không biết rốt cuộc Tiêu Thịnh Vũ sẽ phản ứng như thế nào.

Tiêu Thịnh Vũ cau mày, “Gọi anh.”

“Chờ xuất viện, tôi muốn từ chức, đi ra nước ngoài du học*.” Thư Lan thử mở miệng, lại có chút e dè, cậu thật sự là sợ Tiêu Thịnh Vũ.

(*Theo như chương trc thì TL đã tốt nghiệp ĐH r và đã đi làm r nha, mình nghĩ ở đây chính là nói đến cao học đi.)

“Không được, trong nước em cũng có thể học thêm nữa, công việc thì cứ từ từ xem.”

Tiêu Thịnh Vũ một lời nhất quyết ‘Không được’ khiến cho Thư Lan vô cùng hồi hộp, nhưng cậu cũng đã dự liệu trước được. Nhưng cậu lại không giỏi nói chuyện khôn khéo, chỉ có thể yên lặng suy nghĩ làm sao thực hiện kế hoạch.

“Tôi chỉ là muốn ra nước ngoài giải sầu.”

Tiêu Thịnh Vũ nhìn Thư Lan nhẩn mặt, cẩn thận phỏng đoán ý nghĩ trong đầu mình, trong lòng cũng có chút minh bạch.”Em muốn rời khỏi anh.”

“...” Thư Lan ngược mắt, xem như là ngầm thừa nhận.

Tiêu Thịnh Vũ ngồi xuống, ở trên cao nhìn xuống Thư Lan, trong đôi mắt phải ánh lên vẻ khó tin, còn có chút hỏa khí, “Tôi đều nói rõ với mọi chuyện với em, em còn muốn như thế nào!” (*mắt trái anh bị thương r:v*)

Dưới thân Thư Lan, gầy gò đến mức lộ ra khung xương yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, hạ đôi môi không biết bị răng cọ xát bao nhiêu lần, hoàn toàn không có chút hồng hào, cứ như vậy sững sờ mà nhìn mình, cảm giác rất bất lực, Tiêu Thịnh Vũ nhìn vậy lại càng thêm tức giận, “Em đến cùng đang nháo cái gì!”

“Tôi không có nháo!” Thư Lan dừng một chút, “Tôi cảm thấy chúng ta nên tạm xa một thời gian...”

“Em đừng hòng!” Tiêu Thịnh Vũ gào thét, “Cái này đừng hòng mơ tới!”

Viễn mắt Thư Lan ứng đỏ, “Nhưng tôi...”

“Bảo bối ngoan,” Tiêu Thịnh Vũ đánh gãy lời nói Thư Lan, lên tiếng “Ngoại trừ cái này, em muốn cái gì cũng có thể.”

7. Chương 7: Không Chào Mà Đi

Thư Lan không biết có thể đi nước ngoài học cao hơn hay không, thế nhưng cậu đã viết xong đơn xin từ chức, đợi cơ hội thích hợp sẽ đưa ra, tuy rằng cậu từng có ý nghĩ sẽ thật cẩn thận mà thanh thanh thần thần bảo vệ Tiêu Thịnh Vũ cả một đời, thế nhưng lần này cậu muốn bắt đầu lại cuộc sống, vì chính mình mà sống thật tốt.

Thư Lan vốn là giáo viên dạy toán trong một trường trung học trọng điểm tại thành phố Z, dựa vào học lực của cậu cùng với việc mới tốt nghiệp đại học không bao lâu, vốn không có cách nào nhận được công việc này, nhưng lại có Tiêu Thịnh Vũ chống ở sau lưng, chính mình tuy rằng cảm thấy việc này cũng chẳng khác gì bán mình đổi lấy công việc, nhưng dù sao cậu cũng thật sự rất quý trọng công việc này, đối với học sinh cũng làm hết chức trách, nhưng kể từ khi mâu thuẫn ngày càng lớn với Tiêu Thịnh Vũ, trái tim mình cũng phai nhạt, đến bây giờ cậu chỉ muốn dốc hết sức lực trả lại phần ân tình mình đã nợ cho Tiêu Thịnh Vũ.

Ngoại trừ những thứ Tiêu Thịnh Vũ cho thì số tài sản còn lại của Thư Lan cũng không nhiều, chỉ có một căn nhà cũ đứng tên cậu, không hề lớn, mặc dù cách nội thành xa một chút thế nhưng thanh tĩnh, cũng rất tốt, trước kia cậu từng cùng Tiêu Thịnh Vũ đến đây, anh rất ghét căn nhà cũ nát này, vì vậy cậu liền bị Tiêu Thịnh Vũ cứng nhắc xách tới tận nơi ở của anh, tính cách Thư Lan tương đối ôn hòa, lại có chút yếu đuối, như kẹo bông, bị Tiêu Thịnh Vũ dùng sức xoa thành viên dầm nát, mạnh mẽ bất nạt, hiện tại cậu lại mong muốn quay trở về căn nhà của mình, Tiêu Thịnh Vũ căn cũng không dám cản.

Thư Lan trước tiên quét dọn một lần, thay bộ rèm cửa sạch sẽ hơn, toàn bộ căn nhà liền hiện ra vẻ sáng sủa, dưới bếp nấu nồi canh hầm xương, bỏ thêm chút rau củ, mùi hương lan tỏa khắp cả gian bếp.

Thư Lan đang đợi một người —— Chung Kinh, từ lúc Thư Lan vừa đến cô nhi viện đều nhờ hần chăm sóc, hần có thể coi là người thân duy nhất của Thư Lan, là một người đàn ông thành thực thận trọng, khác xa sự tao nhã phong độ của một người trí thức như Thư Lan.

Chung Kinh lúc đi vào, diện vô biểu tình*, trên cánh tay mang theo bộ áo khoác âu phục, cả người như phủ một lớp băng bầy, hàn khí bức người, Thư Lan liền lấy lòng hần, bưng lên bát canh, khối băng Chung Kinh mới coi như hơi bị tan chảy.

(*trên mặt không có chút cảm xúc.)

“Ăn ngon không, tôi dành cả buổi sáng nấu đó.” Thư Lan nở nụ cười ấm áp, hoàn toàn nhìn không ra vẻ tái nhợt và cảm giác hậm hực mấy hôm trước.

Chung Kinh gật đầu, “Cậu nghĩ kĩ?”

“Ừm.”

Thư Lan hoảng hốt, giống cảm giác như đang trở về mấy năm trước, lúc mình muốn đi theo Tiêu Thịnh Vũ, Chung Kinh đã hỏi cậu một câu ‘Cậu nghĩ kĩ?’ khi đó Chung Kinh liền nói với cậu: “Hai người đàn ông còn có thể có cái gì? Tình yêu? Có thể ăn sao?”, “Nếu hấn đối với cậu không tốt, cậu làm sao bây giờ?”, còn giống như mọi khi, Chung Kinh như một bà mẹ, nói: “Người đàn ông này cậu không trêu chọc nổi, Thư Lan, cậu biết rõ hấn nắm giữ bao nhiêu quyền lực, thế lực sau lưng hấn cũng không đơn giản, cậu sẽ thua thiệt, bây giờ nghe tôi, đi nước ngoài học tập thật tốt, cậu mới lớn nên vẫn không hiểu rõ xã hội này có bao nhiêu phức tạp đâu, vì vậy cậu chỉ cần biết cách quý trọng bản thân là được rồi.”

Câu trả lời của mình là cái gì? Ngược lại khiến cho Chung Kinh rất tức giận, giống như bây giờ, nghiêm mặt, lạnh lùng tựa hàn băng, nhưng chính mình lại vui vẻ, cậu tin tưởng Tiêu Thịnh Vũ yêu cậu, nếu Tiêu Thịnh Vũ đối với cậu không tốt thì cậu liền rời đi, khiến Tiêu Thịnh Vũ không bao giờ tìm thấy cậu nữa, rồi Tiêu Thịnh Vũ sẽ hối hận, hiện tại nhớ lại thực sự cảm thấy trào phúng.

Tự mình nói dù thế nào cũng muốn đứng cạnh Tiêu Thịnh Vũ suốt cả đoạn đường đời, đồng thời hi vọng hai người có thể nắm tay nhau bước tiếp một đoạn xa hơn, nhưng cậu sai rồi, cậu cho rằng Tiêu Thịnh Vũ hoàn toàn yêu mình, nguyên lai không phải như vậy, Tiêu Thịnh Vũ có thể ôm rất nhiều tình nhân, đồng thời xem thường việc mình làm bạn đời của anh, vẫn còn chắt chẽ đem cậu trói bên người, đối với cậu không tốt, cậu khổ sở đến không chịu được, nhưng nam nhân kia lại có thể ngoan tuyệt hỏi cậu: “Em có tư cách gì?”

Bây giờ Chung Kinh đã từng nhắc nhở lại quá khứ đó, chính mình không có tự tôn, nhưng chỉ có thể cầu Chung Kinh giúp cậu, Thư Lan không nghĩ sẽ gây thêm phiền phức cho Chung Kinh, nhưng cậu hết cách rồi, cậu muốn rời đi Tiêu Thịnh Vũ, cậu đã tiêu hao quá nhiều tình cảm trên người Tiêu Thịnh Vũ, tự tôn kiêu ngạo đều sắp bị chà đạp.

“Tôi có một người bạn ở Anh quốc, sắp tới sẽ tìm cho cậu một trường học, cậu ta cũng sẽ chăm sóc cậu, lúc ấy chuyển hết công tác của cậu qua đây luôn đi.”

Thư Lan vừa đáp, vừa múc chén canh. Không biết nên làm gì để thể hiện cảm kích của mình đối với người này, phần ân tình này rất nặng, mình vốn chẳng có gì để báo đáp hấn.

“Tiêu Thịnh Vũ sớm muộn cũng sẽ biết, tôi sợ hấn lúc đó sẽ tìm đến cậu gây phiền phức.” Thư Lan để ý nhất chính là sợ chính mình tiêu sái vừa ra đi liền mang đến cho Chung Kinh mối nguy hại, nhưng cậu vẫn là ích kỷ như vậy mà lựa chọn nhờ Chung Kinh giúp đỡ, áy náy không dám nhìn Chung Kinh.

Chung Kinh muốn xoa đầu Thư Lan, ngẫm lại cảm thấy cậu cũng lớn rồi, sẽ không bao giờ là một đứa nhóc chạy theo bám lấy góc áo mình như trước nữa, cũng chỉ có thể vỗ vỗ vai Thư Lan, “Không sao, cái này cậu không cần lo lắng, tôi có biện pháp, cậu cứ an tâm đọc sách đi, sau này sự nghiệp có thể mở rộng hơn.”

Thư Lan đem trán tựa lên vai Chung Kinh, người có thể dựa, rốt cục chỉ còn lại Chung Kinh, mình như vậy cũng không hấn là thất bại, nghĩ thế liền trở nên vui mừng, vẫn còn may không phải chỉ còn lại một mình, cũng không phải quá đau khổ, cô đơn gì.

Tiêu Thịnh Vũ vốn nghĩ sẽ cho Thư Lan hai ngày để cậu bình tĩnh, dù sao mình cũng có chuyện đang bận.

Quả thực Trình Thạc lớn lên giống tới sáu phần so với Thư Lan khi còn là thanh niên, nếu tĩa bớt phần tóc rối như ổ gà của hắn, hóa trang một chút, vậy thì càng giống hơn, Tiêu Thịnh Vũ hận không thể tự tay xé xác hắn, nhưng lại cảm thấy phảng phất như đang ngược đãi người có vẻ ngoài hơi giống hắn, Thư Lan, lúc đó Thư Lan bị chính mình dùng dây lưng đánh mấy roi, máu thịt be bét, hình ảnh Thư Lan khi đó với Trình Thạc hiện tại cứ đan lồng vào nhau, người này bị treo, sợ hãi, đồng thời bởi vì đau đớn mà co giật thân thể, kêu rên thảm thiết, Tiêu Thịnh Vũ nhìn đám đàn em lấy dây lưng đánh hắn, so với lúc mình đánh Thư Lan còn ra tay nặng hơn, thập phần hung ác, đồng thời cũng đang phát tiết sự bi thiết cùng tức giận không cách nào ức chế của mình, Thư Lan trải qua vô vàng đau đớn, mà mình cũng thật bất lực có thể mang em ấy nguyên vẹn trở về.

Kỳ thực, người phải bị đánh chính là mình...

Sau đó đem tất cả những thứ này đều kết thúc, anh cần Thư Lan cho anh một cơ hội làm lại từ đầu.

Bất quá chung quy Tiêu Thịnh Vũ không thể đợi đến cơ hội đó, mà sau hai ngày chờ đợi, đợi đến lại là tin Thư Lan từ chức, xuất ngoại.

Vì để Thư Lan từ bỏ ý nghĩ này, Tiêu Thịnh Vũ đặc biệt chọn một trường đại học tốt cho Thư Lan vào làm, lại nhận được tin trường học thông báo nói Thư Lan từ chức, vốn anh cũng không kinh sợ, bởi vì Thư Lan trước đó cũng đã nói với anh về việc muốn từ chức, nhưng đến khi Tiêu Thịnh Vũ tính đi tìm Thư Lan thì người cư nhiên lại không thấy!

Đệt! Tiêu Thịnh Vũ đợi hai ngày nhưng chẳng thấy tin tức gì, rốt cuộc không đợi được nữa liền kêu người tra ra, Thư Lan bỏ trốn! Việc đầu tiên Tiêu Thịnh Vũ làm chính là đem những thứ trước mặt có thể đập đều đập phá một trận.

Trình Thạc phỏng chừng Tiêu Thịnh Vũ đã phát tiết xong phần nào tức giận trong lòng, cầm một văn kiện đưa cho Tiêu Thịnh Vũ, bên trong là mấy tấm hình cùng vài tờ giấy, trong hình Thư Lan mang theo túi du lịch giản dị, lôi kéo tay của một người đàn ông, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ.

Chung Kinh... Quả nhiên là mày! Mày có phải là không chịu nổi việc tao thoải mái. Tiêu Thịnh Vũ xé tấm hình kia, dám ngang nhiên mang người của anh đi, nhất định phải trả giá thật lớn!

Thư Lan, anh trước tiên giải quyết Chung Kinh, sau đó sẽ trở lại hảo hảo giáo huấn tiểu hồn đản như em không biết nghe lời.

Một vài trường hợp Chung Kinh không thể không tự mình đi ra xã giao, vì say mà làm rớt chìa khóa xe, đột nhiên vài chiếc xe phóng tới với tốc độ nhanh chóng mặt, đem xe và hắn vây nhốt ở giữa, một người đàn ông vận đồ đen chậm rãi bước xuống xe, đầu tiên là đôi giày da chạm xuống mặt đường, tiếp đó liền lộ ra tay chân, chốc lát thân hình kiện mỷ của nam nhân đã đứng trước hắn.

“Hừ, Tiêu Thịnh Vũ.” Khuôn mặt lạnh lùng của Chung Kinh lộ ra vẻ khinh thường, “Mày vẫn không có điểm tiến bộ, ngoại trừ bạo lực ra thì mày còn có cái gì nữa?”

Tiêu Thịnh Vũ mặt lạnh, nhàn nhạt nói: “Có lúc, bạo lực là phương thức giải quyết vấn đề tốt nhất.” Tuy rằng anh không thể giết chết Chung Kinh, nhưng ít ra muốn cho hắn ăn chút vị đắng cũng không phải là khó!

8. Chương 8: Xung Đột

Chung Kinh gỡ bỏ cúc cổ tay áo sơ mi, ném xuống áo khoác, lập tức mấy người chung quanh liền rục rịch tay chân, Tiêu Thịnh Vũ lấy ra một điều thuốc, một chân đứng thẳng, chân kia hơi co lại, mũi chân điểm xuống đất, nghiêng dựa vào trước xe, nhàn nhã phảng phất như đang tự tại, tuy nhiên không người nào biết kỳ thực trong lòng hắn đang nộ khí dâng trào, còn có điểm oan ức như vậy.

Chung Kinh từ nhỏ đánh thành quen, ra tay không chút lưu tình, mấy người xung quanh cũng cảm thấy đối phó hắn có phần vất vả, nhưng dù gì cũng là nghề nghiệp của họ, là vào chỗ chết đâu đấy, nên cũng khiến Chung Kinh có chút e dè, một hồi vật lộn, gào thét dưới bãi đậu xe, đợi đến khi đem toàn bộ đám đàn em của Tiêu Thịnh Vũ quét ngã, Chung Kinh lau khỏa miệng, trong miệng liền xộc lên vị tanh khó mà nuốt nổi, cảm giác khự một chút là có thể đem máu phun ra.

Là một nam nhân mạnh mẽ!

Tiêu Thịnh Vũ lạnh lùng quét về phía hắn, thật ra anh đang ngầm đánh giá nam nhân tên Chung Kinh này, trên phương diện lui tới làm ăn, tuy rằng Chung Kinh cũng không giao thiệp với hắc đạo, mà đa số hắn đều tỏ ra bình tĩnh, lãnh cảm, bất quá về diện cuồng, đồ kị bây giờ đã sớm che mất điểm hảo cảm này, nếu như hắn không có giúp Thư Lan bỏ trốn, chính mình căn bản sẽ không xuống tay nặng như vậy, dù sao Chung Kinh vẫn là người mà Thư Lan quan tâm.

Biến mẹ quan tâm đó đi! (*Một bình dấm chua tên TTV... =*))

Lẽ nào anh không đáng để Thư Lan quan tâm à! Em ấy lại nhất định khẳng khái ra đi mà không nói một tiếng sao!

Chung Kinh sửa sang lại dáng vẻ của mình, rõ ràng đứng cũng không vững, còn quyết không để ngã xuống, đánh đổ tôn nghiêm của mình trước mặt Tiêu Thịnh Vũ.

“Nếu như mày thật sự yêu Thư Lan,” Chung Kinh lãnh đạm nói: “Cũng không cần đi tìm cậu ấy!”

Tiêu Thịnh Vũ ném tàn thuốc xuống, “Mày biết cái gì!”

“Tao thật không hiểu, nhưng tao chỉ biết là nếu như mày thật sự đối tốt với Thư Lan thì cậu ấy nhất định sẽ không muốn rời khỏi mày, mày làm ra những chuyện này chẳng lẽ còn không đủ lý do để cậu ấy rời đi hay sao?” Chung Kinh phì cười một tiếng, “Mày thật có thể à, đều sắp đem người làm hỏng rồi” hai mắt Chung Kinh đỏ ngầu, tức giận với Tiêu Thịnh Vũ, “Tao con mẹ nó đời này chưa từng thấy Thư Lan thương tâm đến thế!”

“Tao sẽ đối xử tốt với em ấy.”

“Không kịp nữa rồi!”

“Đây không phải là do mày quyết định!” sắc mặt Tiêu Thịnh Vũ vặn vẹo đến khó coi, Chung Kinh toàn nói những câu đâm trúng nỗi đau của anh, anh sẽ đi tìm Thư Lan, chỉ là muốn xác nhận Thư Lan có sống tốt hay không, sẽ không làm em ấy thương tổn, chỉ cần một cơ hội như vậy thôi.

“Tiêu Thịnh Vũ, loại người như mày vĩnh viễn luôn đặt quyền thế cùng lợi ích lên hàng đầu, hai người bên nhau những người bị thương tổn luôn là cậu ấy, mày nếu như còn có một chút hổ thẹn liền buông tha cho Thư Lan đi, hảo tụ hảo tán*, hiện tại làm ra chuyện khó coi như vậy quá thực là không đáng!”

(*Ý ảnh nói 2 ng có bắt đầu tốt đẹp thì lúc chia tay cũng nên chia tay trong vui vẻ.)

“... Không cần mày quản, tao sẽ không buông tay.” Tiêu Thịnh Vũ âm ngoan nhìn Chung Kinh, “Về phần mày, vẫn là nên lo lắng cho mình trước đi.”

Đợi đến khi từ bãi đậu xe đi ra thì bầu trời đã là một mảnh hung tối, Tiêu Thịnh Vũ trầm mặt nhìn thoáng qua xe cứu thương, Chung Kinh ngồi dựa vào cửa xe bên cạnh, trước mặt áo dính đầy máu, lại không ngừng phun ra thối uớt cả lớp vải, Tiêu Thịnh Vũ trước khi đi có gọi điện cấp cứu 120, Chung Kinh cả người ướt mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt, mắng nam nhân một tiếng đối trá rồi ngắt đi.

Văn phòng, Tiêu Thịnh Vũ nhìn văn kiện có chứa tư liệu, trên tờ giấy viết Thư Lan ở đâu, học cái gì, cùng người nào tiếp xúc, những chuyện lớn nhỏ mà cậu trải qua trong thời gian qua, thậm chí không biết từ đâu có một tấm hình trong một lễ cưới, vừa vặn chụp trúng Thư Lan, Thư Lan trên hình yên tĩnh mà chuyên chú liếm cái nĩa dính bơ. (*Bệnh tương tư nặng quá r anh ơi TT__TT*)

Ngón tay Tiêu Thịnh Vũ vuốt khê bức ảnh, ánh sáng chiếu tới phác hoạ lên khuôn mặt lạnh lùng, kiên nghị của anh, lại có chút yếu ớt, phẳng phất như chạm vào liền tan biến, đây là thời điểm mà anh trông yếu đuối nhất kể từ khi quay ngược thời gian, Chung Kinh nói anh đặt lợi ích lên trên hết, anh không phản bác được, bởi vì anh vẫn luôn là một người như vậy, nhưng bây giờ anh đã biết sai rồi, ngoại trừ quyền thế, lợi ích, còn có một người đã từng như vậy đứng sau dõi theo, chờ đợi mình, bây giờ rồi đi rồi, mới biết thì ra em ấy mới là thứ quan trọng nhất với mình, cảm giác lúc ấy giống như da thịt trên người bị xé ra, cảm thấy bất lực, đến lúc mất đi rồi mới biết rằng, thì ra việc không có em ấy bên cạnh lại khó chịu như vậy.

Anh muốn nói Thư Lan là máu thịt của mình, làm sao có thể nói xé liền xé xuống như vậy, anh sẽ yêu Thư Lan giống như là yêu chính mình, quyền thế thì làm sao nào, nếu em ấy không còn, thì chẳng còn gì cả! Nhưng Chung Kinh lại không tin, mà Thư Lan cũng không nguyện ý tin tưởng anh lần nữa.

Anh nhớ Thư Lan, nhớ đến phát điên, làm sao có thể không đi tìm em ấy, ban đêm có lúc chợt bật tỉnh, cảm thấy những ngày qua lúc nào cũng gặp ác mộng, mơ thấy Thư Lan vẫn vùi sâu dưới lòng đất lạnh lẽo, Tiêu Thịnh Vũ cầm lấy điện thoại của Thư Lan, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, sau đó anh liền bị treo cổ, nghĩ thế chợt dạ, sợ hãi cả đêm ngủ không yên ổn.

Nếu như có thể đem em ấy ôm chặt, hãm sâu trong lồng ngực thì càng tốt, như là đoạn thời gian trước kia, chính mình vô cùng hứng thú đối với Thư Lan, buổi tối anh vô luận thế nào cũng phải trở về căn nhà của hai người, mặc dù đối với Tiêu Thịnh Vũ thì đó chẳng qua chỉ là một nơi để ở, thế nhưng Thư Lan lại nói đó là nhà của bọn họ, nhớ lại lúc ấy, Tiêu Thịnh Vũ vô cùng sung sướng, buổi tối Thư Lan vô lực bị Tiêu Thịnh Vũ đè xuống giường muốn làm gì thì làm, vốn dự vọng Tiêu Thịnh Vũ vô cùng mãnh liệt, Thư Lan rất khó chịu nổi, cái đùi lớn bị bầm thành một khối bầm tím, cái cổ cũng kêu đến khàn khàn. Xong việc Tiêu Thịnh Vũ chưa bao giờ vệ sinh cho tình nhân, khiến cho Thư Lan hôm sau liền phát sốt, Tiêu Thịnh Vũ còn cảm thấy mát hứng. Nhưng bây giờ cái gì cũng sợ tổn thương cậu, cái gì cũng trở nên quý giá, hiện tại chỉ riêng cái ôm ấp của cậu thôi cũng đã khiến anh cảm thấy ấm áp.

—

Là mình trì hoãn, cư nhiên cho đó là đương nhiên, sẽ luôn có một người chờ mình ở nhà, bao dung sự bá đạo cùng vô lý của mình, thậm chí mình có thể phát tiết với em ấy, mà mình chỉ cần bỏ ra chút ôn nhu thì người kia dù bị ủy khuất cũng sẽ không cáu kỉnh, sau đó mình liền càng ngày càng quá phận, cuối cùng dẫn đến sai lầm đó khiến người yêu mình tuyệt vọng, như thế có biết bao đau đớn, đau đến mức khiến cho một người ôn nhu như em ấy cũng muốn tuyệt tình mà tránh mình như tránh bò cạp, mãnh thú.

Tính cách Thư Lan ôn nhu như vậy, nếu như không có người che chở em ấy, khẳng định sẽ phải chịu ủy khuất, sẽ không thể tự chăm sóc tốt cho mình, có lúc đau đớn cũng sẽ thà chết nhẫn nhịn, không thèm để ý chính mình, sẽ không thương tiếc chính mình, Chung Kinh nói không sai, anh cơ hồ đem Thư Lan hủy diệt rồi, khiến Thư Lan trở nên nhát gan, tự ti, sau đó phong bế, không tin vào tình yêu nữa, không tin thật sự có người sẽ hết mực bảo hộ em ấy.

Một giây trước còn dùng bạo lực đối xử với em ấy, một giây sau liền nói yêu, Thư Lan không tin là đáng đời, chỉ cần tính cách không phải vô cùng tệ hại, không có ai sẽ vì lời hứa đó của anh mà vui mừng, chỉ có oán hận, hận ý cùng trào phúng.

Nhưng anh buông tay không được, có vài thứ một khi cầm lên liền không nỡ buông xuống, tình cảm bất tri bất giác đến, Thư Lan đối với anh tốt, anh dù là một tảng đá băng lạnh cũng phải vì chân tình của cậu mà tan chảy, hướng chi trong lòng anh, thật sự muốn giẫy dụa cứu vãn, tàn nhẫn mà hồ thẹn cùng đau đớn bao trùm lấy, khiến anh lo sợ mất đi cậu, làm sao có thể giao Thư Lan cho người khác được.

Sẽ không có ai so với anh yêu cậu hơn, Tiêu Thịnh Vũ nghĩ, anh e rằng phải cho Thư Lan một thời gian bình tĩnh, trưởng thành hơn, suy nghĩ kỹ càng hơn, mà anh cũng đã nhanh quên, Thư Lan so với anh nhỏ hơn gần bảy tuổi, anh yêu cậu nhưng sẽ không lại trở thành gánh nặng cuộc sống của Thư Lan.

Tiêu Thịnh Vũ gọi một cú điện thoại cho Thư Lan, Thư Lan muốn một nhà trọ ở, chủ nhà trọ là bạn tốt nhiều năm của Chung Kinh, quanh năm hay đi du lịch đó đây, vì vậy cũng thuận tiện cho Thư Lan, có sẵn một nơi ở. Tiêu Thịnh Vũ lúc trước tra ra mấy số liên lạc của Thư Lan, hiện tại gọi tới chính là số điện thoại ở nhà trọ.

Sau một tiếng “tu tu”, Tiêu Thịnh Vũ như nguyện nghe được giọng nam rõ ràng bên kia.

“Hello?”

“Thư Lan, anh là Tiêu Thịnh Vũ.”

“ ... ”

Như Tiêu Thịnh Vũ suy đoán, đầu kia điện thoại liền trầm mặc, “Xin đừng gác máy, trước tiên nghe anh nói hết đã.”

9. Chương 9: Chậm Trễ Đón Lễ Tình Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiêu Thịnh Vũ nói sẽ cho Thư Lan thời gian là bốn năm, Thư Lan có thể không chấp nhận tình yêu của anh, thế nhưng anh sẽ không buông tay, cũng sẽ không để Thư Lan có cơ hội cùng người khác bên nhau. Tiêu Thịnh Vũ vốn cường thế bá đạo, đây chính là ranh giới cuối cùng của anh, là sự nhân nhượng mà anh dành cho cậu.

“Anh có thể cho em thời gian để em từ từ quên đi nỗi đau kia, thế nhưng đến cuối cùng, người có thể cho em hạnh phúc nhất định là anh.” (Bá đạo trên từng hạt gạo T~T)

“Anh che chở em, sau đó em muốn bay thế nào cũng được.”

“Nhanh lớn thêm một chút, anh sẽ chờ em, bảo bối của anh.”

Thư Lan tiếp điện thoại xong vẫn luôn tỏ ra bình tĩnh, tuy rằng cậu biết Tiêu Thịnh Vũ sớm muộn gì cũng sẽ tìm được cậu, thế nhưng không nghĩ tới Tiêu Thịnh Vũ lại nguyện ý đưa ra điều kiện như vậy.

Bốn năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, vừa lúc Thư Lan sắp học xong, nhưng cũng có thể phát sinh bất cứ chuyện gì, trước đó Tiêu Thịnh Vũ một bước không rời Thư Lan, hiện tại lại chủ động đưa ra điều kiện như vậy, trong lòng Thư Lan chẳng nói rõ là tư vị gì, nếu là do Tiêu Thịnh Vũ yêu người khác, như vậy bọn họ chia tay cũng là tự nhiên, nếu là... Cậu không biết nên làm thế nào cho phải.

Cậu yêu Tiêu Thịnh Vũ, rất yêu, hiện tại ngoài yêu ra thì lẫn trong đó còn rất nhiều xúc cảm phức tạp, thời gian trôi qua, Thư Lan nghĩ, hoặc là chậm rãi nhạt đi, hoặc là cũng không còn cách nào tự kiềm chế.

Về phần Tiêu Thịnh Vũ, anh sẽ đồng ý để Thư Lan một mình rời đi những bốn năm sao, đương nhiên là không thể nào.

Cho nên hai tháng sau đó, việc Tiêu Thịnh Vũ chạy đi tìm Thư Lan cũng không có gì là lạ, chỉ là lúc hai người gặp nhau lại có chút lúng túng.

Thư Lan yêu thích nhất chính là buổi tối sau khi học xong, về nhà liền tự tay nấu ngay món ăn trung quốc cho bản thân, cho nên cậu liền mang tạp dề hình gấu pooh nhặt rau ở trong bếp, sau đó chuồng cửa liền vang lên.

“Ai?” Thư Lan nghi hoặc.

“Tiên sinh, giao hàng.” Âm thanh có chút trầm thấp khàn khàn.

“Tôi không có đặt hàng gì cả.”

“Nhưng là...”

Thư Lan tưởng cách một tầng cửa không thể thuận tiện nói được, liền mở cửa ra.

“...” Thư Lan vừa nhìn liền sững sốt, đột nhiên theo bản năng lùi một bước, không biết Tiêu Thịnh Vũ đột nhiên lật lọng là có ý gì.

Tiêu Thịnh Vũ thở ra một hơi, phong trần mệt mỏi đứng ở ngoài cửa, trong tay còn cầm bao gì đó, nào có nhân viên giao hàng gì đâu, Thư Lan liền ý thức được mình bị gạt, trong lòng có chút bất an.

Nam nhân này rõ ràng là cái hung tàn, cường thế, nhưng bây giờ lại phảng phất như đang cố gắng cởi bỏ tất cả lạnh lùng, khéo miệng nâng lên, nhanh chóng lấy tay chống ở trên cửa, phòng ngừa Thư Lan đóng cửa nhốt anh ở ngoài, một tay khác lén ở sau lưng siết chặt, kỳ thực Tiêu Thịnh Vũ đang rất khẩn trương.

“Thân ái... Hôm nay là lễ tình nhân.”

“Chúng ta rõ ràng...” Không còn là tình nhân, chẳng phải cũng đã chia tay rồi hay sao.

“Anh đến đây là muốn em đồng ý cho anh theo đuổi em.” Tiêu Thịnh Vũ từ sau lưng lấy ra một bó hoa mân côi*, vài cánh hoa dính nước, long lanh mê người.

(*Hoa mân côi đây này *chỉ chỉ*)

Thư Lan khẽ lắc đầu, lui về sau nữa, ánh mắt Tiêu Thịnh Vũ hơi ảm đạm, vẫn là đem hoa nhét vào trong lòng Thư Lan, ở giữa bó hoa là một thiệp chúc mừng.

“Mở ra xem đi.”

Thư Lan có chút không đành lòng, liền mở card ra, trên đó viết:

“Thân ái, anh không nhà để về, cầu bao dưỡng ~ “

Cậu nhận ra đây là nét chữ của Tiêu Thịnh Vũ, cho nên sau khi nhìn thấy sau từ ‘Bao dưỡng’ còn kèm theo một đường lượn sóng, nhất thời khiến cho Thư Lan kinh hãi, trong lòng ngổn ngang, một cơn gió Bắc thổi tới, im lặng. (:v)

“Anh chỉ muốn cùng em ăn bữa cơm ngày hôm nay thôi.”

Nhìn thấy một nam nhân cao một mét tám mấy như Tiêu Thịnh Vũ thành thực dùng loại ánh mắt mong đợi này nhìn về phía mình, ngay cả ý định sắt đá cũng bị đánh tan.

Thư Lan mềm lòng, cậu dù sao cũng là người nhẹ dạ, “Chỉ có ngày hôm nay.”

“Được.” Tiêu Thịnh Vũ rất phối hợp mà đáp ứng.

Tiêu Thịnh Vũ tựa như vô cùng quen thuộc, đem bó hoa mân côi cắm vào bình thủy tinh, đặt ở trên bàn ăn. Trên mặt mang theo ý cười hiếm thấy, lại không che lấp được uể oải.

Thư Lan mím môi, sau một hồi giằng co trong lòng, “Anh có thể đi tắm rửa, sau đó mới ăn cơm cũng được.”

Tiêu Thịnh Vũ không nén được trong lòng hả hê, mò từ phòng khách đến phòng bếp, mới tìm thấy cậu, lập tức kéo cậu qua ‘Bếp’ một cái, đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Thư Lan đột nhiên đẩy Tiêu Thịnh Vũ, “Đi ra!”

Tiêu Thịnh Vũ trong lòng đau xót, trấn định một hồi rồi thả Thư Lan ra, “Không đùa em nữa, anh đi tắm.” Nói xong quay người nhấc chân đi về phía phòng tắm.

Bốn mặn một canh, hoàn toàn không có bầu không khí lãng mạn của lễ tình nhân, nhưng Tiêu Thịnh Vũ đã lâu không được ăn thức ăn do Thư Lan nấu, gấp đũa lia lịa, đầu cũng không ngẩng lên, Thư Lan yên lặng ngồi ở đối diện nhai kỹ nuốt chậm, hoàn toàn bất đồng với vẻ duyên duyên nói chuyện của Tiêu Thịnh Vũ.

“Đêm nay thu lưu anh một chút.” Tiêu Thịnh Vũ nuốt cơm trong miệng xuống, không mặn không nhạt nói.

Thư Lan nhướng mắt lên, quả nhiên bắt đầu tiến thêm một bước, mình lại không rõ anh quá sao, lại chẳng nhớ kỹ điều đó, hiện tại để anh lật lọng cũng là đáng đời.

“Anh ngày mai sẽ đi.” Tiêu Thịnh Vũ dừng một chút, “Thật sự, vé máy bay cũng đặt rồi, anh chính là tới thăm em một chút liền đi.”

“Được.”

“Khả năng sắp tới anh khá bận, không thể thường xuyên đến xem em, có việc liền gọi điện thoại cho anh.”

“Ừm.” Thư Lan cúi mắt, kỳ thực một chút cũng không chú ý đến lời nói của anh.

“Hiện tại thành phố Z rất loạn, em ra ngoài phải cẩn thận, chờ em bình tĩnh rồi anh liền đón em về nhà.”

“Nói sau đi.” Thư Lan không nghĩ sẽ trở về sống cùng Tiêu Thịnh Vũ, cũng như là việc nối lại quan hệ giữa hai người.

“Được, không nói chuyện này nữa.” Tiêu Thịnh Vũ cười cười.

Tiêu Thịnh Vũ chấp nhận ngủ một đêm trên ghế salon ở phòng khách, ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Tiêu Thịnh Vũ phải trở về nước, trước khi đi muốn đến hôn Thư Lan một cái, kết quả phát hiện Thư Lan đã đem cửa phòng ngủ khóa lại, Tiêu Thịnh Vũ thở dài, rời đi.

Vốn là cuộc sống yên tĩnh thật giống như đều bị Tiêu Thịnh Vũ đến phá rối, Thư Lan học xong, lúc trên đường trở về nhà trọ liền cảm thấy có người đi theo mình.

Tại siêu thị, Thư Lan ôm một đồng hồ vật, mơ mơ màng màng quên phải lấy cái rổ trước, kết quả đồ từ khe hở cánh tay rơi rầm xuống, Thư Lan vừa mới chuẩn bị ngồi xổm xuống thì có có một người đàn ông mặc jacket giúp Thư Lan nhặt lên rồi đặt ở trên giá, sau đó không nói một lời mà đi tới chỗ khác.

Thư Lan hí hí mắt, người đàn ông này đã theo cậu hai ngày liền, không giống như là uy hiếp, mà giống như theo để bảo vệ.

Thư Lan suy nghĩ một chút, tám phần mười có liên quan đến Tiêu Thịnh Vũ, mấy ngày trước Tiêu Thịnh Vũ cơ hồ mỗi ngày đều muốn gọi điện thoại cho cậu, hỏi đủ chuyện này nọ, thế nhưng hiện tại lại trở nên yên lặng, cũng không đến tìm mình, vốn cho rằng anh bận rộn nên không có thời gian đến quấy rối, hiện tại chỉ sợ là anh đã ngầm điều người tới theo dõi mình.

Bất quá đối với Tiêu Thịnh Vũ, hẳn là như mèo dễ dàng nắm bắt chuột.

Vốn Thư Lan chẳng thêm quan, cũng không muốn trực tiếp đối mặt với người đàn ông theo đuôi mình, chỉ tiếc trời không chiều lòng người, phiền phức lại tìm tới Thư Lan.

10. Chương 10: Không Thể Trốn Thoát

Bởi vì giáo sư được thăng chức, nên bị lớp trưởng Eric dọa dẫm một phen, giáo sư liền bắt đầu đi, mời cả lớp uống rượu! Một lớp nghiên cứu sinh, tổng cộng cũng chỉ có ba, bốn người, trong đó Thư Lan vốn là một người phương Đông, thường xuyên một mình lủi mất, những người còn lại tự nhiên sẽ dồn ánh mắt về phía cậu, nhất định phải cho họ chút thể diện, Thư Lan không còn cách nào khác, đành gật đầu đồng ý.

Bọn họ quyết định tụ hội, ăn chơi náo nhiệt tại quán bar, bốn phía đều là nam thanh nữ tú điên cuồng nhảy múa, Emi, Eric và Jason cùng lớp đặc biệt rất phóng khoáng, ăn mặc sành điệu, đến giáo sư cũng thay đổi, không còn mang theo vẻ nghiêm túc như mọi ngày, chỉ có Thư Lan là không thích ứng với bầu không khí thế này.

Giáo sư của Thư Lan là một người đàn ông trung niên, yêu thích những thứ cổ điển và lãng mạn, cho nên đối với một người Đông phương thanh tú như Thư Lan thì ông càng quan tâm hơn, đương nhiên sẽ có người bất mãn, theo lý thuyết coi như hormone khuếch tán nên đám con gái càng bị hấp dẫn bởi cậu, kết quả lại ngược lại, Emi liền đặc biệt không ưa cậu, không muốn giáo sư thường xuyên thân thiết trò chuyện với Thư Lan.

Thư Lan muốn uống rượu trái cây, liền bị Emi lắc léo cười nhạo cho là một nam nhân chân chính cần phải uống rượu, Thư Lan liền yên lặng quay đầu, làm như không nghe thấy, ngược lại không nghĩ bản thân lại say thành lợn chết.

Người phục vụ đi tới, đặt một ly cocktail màu sắc diễm lệ xuống, nói với Thư Lan: “Tiên sinh, đây là vị tiên sinh bên kia mời ngài.” Sau khi người phục vụ truyền đạt xong thì ‘Vị tiên sinh bên kia’ liền cười cười với Thư Lan, ngẩng đầu uống một hớp rượu.

Là một người đông phương, bất quá không quen biết, Thư Lan nhàn nhạt gật đầu, hoàn toàn không thèm để ý đến giáo sư bên cạnh đang càu nhàu cùng vẻ khinh thường của Emi.

Phía trước là một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng, tựa hồ trên sàn nhảy thành thạo, điều luyện uốn éo thân mình, chính là một cảnh tượng vừa đẹp lại mỉa mai, đột nhiên từ bên cạnh, một người đàn ông lao ra, tát vào mặt cô, sau đó liền bị mạnh bạo kéo tóc, cô liền xấu hổ ôm đầu khóc nức lên, Jason vốn say mê cô gái kia liền hùng hổ gạt đám người trước mặt, xông tới chỗ vũ nữ cùng người đàn ông đó, khiến Thư Lan cùng giáo sư ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt người đàn ông kia vặn vẹo đến đáng sợ, cả người tỏa ra hơi rượu, không ngừng thóa mạ vũ nữ, “Ồ, diễm, dám câu dẫn nam nhân khác!”

“Bỏ tay mày ra!”

Jason một quyền đánh tới, hai người dây dưa, tình cảnh lập tức hỗn loạn, Thư Lan cùng Eric không thể làm gì khác hơn là tiến lên chế trụ người đàn ông kia, để tránh gã ta tiếp tục tổn thương cô gái, không ngờ gã lại điên cuồng, không ngừng giãy dụa hòng thoát khỏi kìm kẹp của hai người họ.

“Tôi đã cùng hắn chia tay... Hắn...” Cô gái trong lòng ngực Jason khóc đến thở không ra hơi, khuôn mặt ướt nước mắt toát lên vẻ diễm đam đáng yêu khê kể lẽ.

Người đàn ông say rượu then quá hóa giận, dùng sức thoát khỏi Thư Lan, ngực cậu liền bị khuỷu tay gã đánh tới, suýt chút nữa thở được một hơi, sau đó từ phía sau, một bàn tay đỡ lấy eo cậu, ‘Vị tiên sinh bên kia’ lần thứ hai nở cười yêu nghiệt, “Cẩn thận đó mỹ nhân.”

Kể gây sự say rượu kia đã bị một người trong đám quần chúng xung quanh một tay nhấn ngã trên mặt đất, Thư Lan liếc mắt một cái liền nhận ra người này chính là nam nhân mặc áo jacket đã giúp mình trong siêu thị, nhưng nam nhân kia vừa nhìn thấy Thư Lan được người khác đỡ liền nhú mày, sau đó làm bộ không quen biết, rời khỏi hiện trường.

Dung mạo của ‘Vị tiên sinh bên kia’ vô cùng tuấn mỹ, “Tôi tên là Hà Khâm, mỹ nhân, gặp nhau tức là duyên phận, đêm nay có thể tình một đêm không?”

Đầu Thư Lan phủ đầy hắc tuyến, “Thật xin lỗi, tôi yêu thích phụ nữ, cảm ơn anh đã giúp đỡ, gặp lại sau.”

Hà Khâm hơi kinh ngạc, tà ác tiến đến bên tai Thư Lan nói: “Cậu sẽ thích tôi thôi, nhìn cậu eo nhỏ thế này, hừm, không làm ra hành động kia thì thật đáng tiếc.” Xong lại còn xoa xoa eo Thư Lan.

Thư Lan đen mặt gạt tay người này ra, khó nén tức giận, tuy rằng có chút thất lễ, thế nhưng Thư Lan vẫn là cùng giáo sư nói tiếng xin lỗi, sau đó hoàn toàn không để ý tới tiếng tru tréo của con sói Hà Khâm kia ở phía sau, rồi đi.

Nam nhân mặc Jacket đứng ở bên ngoài quán bar, nhìn thấy Thư Lan đi ra, liền bước tới, “Thư thiếu gia, không sao chứ.”

Thư Lan cẩn thận quan sát, là một nam nhân có vẻ ngoài bình thường, không thể nào khiến người ta chú ý, ánh mắt cũng rất ngạnh, cậu còn nghĩ nam nhân này chắc là không biết chủ động tiếp lời.”Chỉ là đụng vào, không có sao, anh...”

“Là Vũ ca bảo tôi tới, Thư thiếu có thể gọi tôi là Cường tử, Vũ ca bên kia gần đây không có thời gian rảnh, không thể trực tiếp liên lạc với ngài, Thư thiếu bình thường học xong, tốt nhất là nên trực tiếp về nhà.”

Thư Lan không tỏ rõ ý kiến.

Cường tử nói tiếp: “Vừa nãy người kia chính là tam thiếu gia của tập đoàn Hà thị, Thư thiếu vẫn là không nên tiếp xúc với hắn nữa.” Nếu vạn nhất như ngày hôm nay khiến Vũ ca bị đội nón xanh (cho cấm sừng) mình nhất định chết chắc, đặc biệt là người khiến Vũ ca bị đội nón xanh lại là đối thủ cũ của anh, câu cuối cùng này Cường tử vẫn là không nói ra.

“Hà Khâm?”

“Đúng, Hà lão thái gia sau khi nghỉ hưu liền giao lại Hà thị cho đại thiếu gia, là đối thủ cũ của Vũ ca, tam thiếu gia bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong lại thổi rửa, cho nên Thư thiếu phải cẩn thận.”

“Tôi hiểu rồi.” Kỳ thực cậu cùng anh có quan hệ gì đây, tự do chưa được bao lâu liền bị Tiêu Thịnh Vũ lôi xuống nước.

Tiêu Thịnh Vũ, anh cần gì phải chấp nhất như thế?

Cường tử sau khi thấy Thư Lan an toàn trở về nhà trọ liền nhanh chóng liên lạc với Tiêu Thịnh Vũ. Tiêu Thịnh Vũ bận bịu đủ chuyện, sau khi tiếp nhận điện thoại, gân xanh liền hằn trên thái dương, liếc mắt nhìn em gái mình đang ôm con gái ngồi một góc bên kia, liền nảy sinh ra ý nghĩ. *(Lại tìm ra trò mới hốt vợ về r.v)*

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Tiêu Thịnh Vũ liền đem em gái mình là Tiêu Thịnh Tình cùng đứa cháu gái ba tuổi đóng gói đưa lên máy bay sang Anh quốc, lệnh cưỡng chế khi nào anh còn chưa cho phép liền không cho trở về, thuận tiện trông giúp nam nhân của anh trai mình, không thể để chị dâu bị hồ ly tinh câu đi được.

Tiêu Thịnh Tình mang theo khuôn mặt mịt mùng mây đen mà gõ cửa nhà Thư Lan, hai người đối diện liền dùng khuôn mặt mà nhìn nhau.

Thư Lan không biết tại sao Tiêu Thịnh Tình ôm theo đứa bé gái đang bi bô tập nói, vì cái gì mà đột nhiên bay một khoảng xa như vậy đến tìm cậu, Tiêu Thịnh Tình lại tựa hồ như đã nhận mệnh, ôm bé con đáng yêu trong lòng, chỉ vào Thư Lan nói: “Gọi mẹ.” *(o(o)o)*

Bé con: “A... A... Mẹ...”

Thư Lan: “...”

Tiêu Thịnh Tình, xoay khuôn mặt non nớt của cô bé, “Mẹ con ở chỗ này đây, đó là mẹ.”

“.....”

Thư Lan co quắp, miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười, ôn nhu nói: “Kêu chú, chú...”

“Chú...” Thanh âm non nớt, khoe miệng tiểu nha đầu chảy nước bọt, mở ra tay nhỏ “Ôm.”

Thư Lan sau khi được Tiêu Thịnh Tình đồng ý, ôm lấy thân thể mềm mại của nha đầu, bé con liền dụi dụi đầu, chốc lát cổ Thư Lan liền dính đầy nước bọt.

Thư Lan: “...”

Tiêu Thịnh Tình cười híp mắt, “Chị dâu, em sẽ ở ngay cách vách.”

Thư Lan cau mày, “Tôi không phải chị dâu của cô, cũng đừng nên gọi như vậy.”

“Được, bắt quá tốt nhất nên nói câu này với anh hai.” Tiêu Thịnh Tình nhún nhún vai, rất tự nhiên bước vào nhà Thư Lan lục tung mọi thứ, “Chị dâu, em đói, bảo bối này cũng đói bụng.”

“Không nên như vậy.” Thư Lan đem bé con đặt tốt ở trên ghế.

Tiêu Thịnh Tình bưng bát canh sườn đi ra, “Sao lại không nên, rốt cuộc anh đang cùng anh hai nháo cái gì?” Tiêu Thịnh Tình nhìn Thư Lan, “Anh có biết hay không anh hai ngay cả ngủ đều gọi tên của anh.”

“Tôi không có nháo, chỉ là,” Thư Lan nhàn nhạt nói, “Giữa chúng tôi đã không thể nào.”

Tiêu Thịnh Tình có chút kích động, “Cũng là bởi vì vụ trộm văn kiện kia sao, hiện tại chân tướng đã rõ ràng, anh hai biết oan uổng anh là không đúng, anh ấy đang cố gắng bù đắp, anh còn muốn như thế nào?”

11. Chương 11: Đã Từng Là Cơ Ác Mộng

“Không liên quan tới người kia.” Thư Lan xoay người cầm bát xương sườn đi hâm nóng, không cho Tiêu Thịnh Tình thấy khóe mắt mình đỏ lên, “Giữa chúng tôi không có vấn đề gì cả.”

“Em không nghĩ ra còn có cái gì, rõ ràng anh trước đây đã nói với em...”

“Con người có lúc thay đổi,” Thư Lan dừng lại, vô lực nói, “Tôi nuốt lời.”

Tiêu Thịnh Tình hít một hơi, viền mắt đỏ, “Em trước đây vẫn cho là, anh cùng anh hai bên nhau mới thật sự là ái tình, đều là tên lừa đảo!”

“Xin lỗi, tôi buông tay.”

Thư Lan không biết nên phản bác thế nào, cậu cũng đau, thế nhưng phải thừa nhận cùng Tiêu Thịnh Vũ thất bại, bọn họ không đi nổi nữa, có lẽ Tiêu Thịnh Vũ thật sự rất cố gắng bù đắp, thế nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần, không có ai sẽ chọn sống trong lừa dối cứ lặp lại thế này, cùng thương tổn bên trong, lại như Tiêu Thịnh Tình từng có một lần hôn nhân thất bại, ngoại trừ lưu lại một đứa con gái ở ngoài, không có gì cả, đợi đến thời điểm thật đau lòng, vô luận người kia có nói xin lỗi thế nào đi nữa, cũng đã không có sức mạnh để tiếp tục yêu.

“Khi em tới, anh hai nói với em giữa hai người xảy ra chút vấn đề, thế nhưng cuối cùng hết thảy đều ổn cả, vẫn tốt như lúc trước vậy, anh ấy sợ anh sẽ không chăm sóc mình thật tốt, anh ấy muốn em giúp anh ấy chăm sóc anh, anh của em anh ấy chưa bao giờ gạt em, anh ấy là thật tâm yêu anh.”

Thư Lan không thể tin được, coi như là thật sự thì thế nào, cậu không có cách nào tha thứ.

“Nhưng anh thì sao, anh nói anh buông tay, lại còn đang không ngừng cho anh ấy hi vọng,” Tiêu Thịnh Tình giễu cợt nói: “Thực sự muốn rời khỏi anh ấy, cũng đừng cho anh ấy thêm hi vọng! Anh của em đáng giá có được người tốt hơn thế nhiều!”

Đúng, Tiêu Thịnh Vũ đáng có được người tốt hơn, hẳn có tiền có thế, anh tuấn phong lưu, hơn ba mươi tuổi tương lai còn rất dài, mà chính mình lại không thức thời, không hiểu được quý trọng.

Không có ai biết bản thân mình đã từng đau đến chết đi sống lại...

Thời điểm nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ cùng tình nhân khác trêu đùa tiến vào khách sạn mướn phòng, lúc Tiêu Thịnh Vũ coi mình là đồ chơi, lúc nhìn Tiêu Thịnh Vũ đang đính hôn, lúc Tiêu Thịnh Vũ đem mình nhấn trên bàn không chút lưu tình kéo xuống dây lưng...

Không chỉ là thân thể đau, mà tâm càng đau hơn...

Cậu không muốn bị Tiêu Thịnh Vũ xem như là MB* mà đùa bỡn, như thế là có lỗi sao? Cậu không muốn bị Tiêu Thịnh Vũ lừa dối là có lỗi sao? Tính tình cậu ôn nhu, dễ ức hiếp, nhưng không có nghĩa là cậu không có tự tôn, cậu không có cảm giác đau, một người dù hiền đến đâu, nếu bị thương tổn hết lần này đến lần khác cũng sẽ không ngốc hể hể vẫn hướng về người đó, hướng hồ cậu rất sợ bị tổn thương lần nữa.

(*Money boy: trai bao ý.)

Mà Thư Lan cũng không muốn cho Tiêu Thịnh Vũ tia hi vọng nào, nhưng cậu lại không dám nói, cậu sợ Tiêu Thịnh Vũ nổi giận lại đem mình giam lỏng lại, bây giờ có thể có 4 năm để từ từ bình tĩnh xem xét đoạn tình cảm này, đây là cách tốt nhất để Thư Lan có khả năng tranh thủ, đợi đến sau này Tiêu Thịnh Vũ phát hiện tại mình yêu như vậy là không đáng, cậu có thể được tự do.

“Mẹ, đói bụng.” Tiểu nha đầu đưa tay muốn mẹ ôm, Tiêu Thịnh Tình hít hít mũi, “Anh của em anh ấy rất nhớ chị, vừa nãy là em không biết lựa lời, chị đừng nói cho anh ấy biết.”

“Tôi...” Thư Lan kinh ngạc nhìn Tiêu Thịnh Tình vội vã thu hồi lời của mình.

“Anh đừng nói!” Tiêu Thịnh Tình dừng một chút, “Em không muốn nghe, anh của em... Còn đang chờ anh hồi tâm chuyển ý.”

“... Ăn cơm trước đi, tiểu nha đầu đói bụng.” Đã như vậy cũng không có gì đáng nói.

Bốn năm trước, hoa nở xuân về, là thời gian luyện ái của đôi trẻ, Thư Lan cùng Tiêu Thịnh Vũ lần đầu tiên gặp gỡ là tại bên trong ngõ tối, rất khuôn sáo theo kiểu mỹ nhân cứu anh hùng.

Trên vai Tiêu Thịnh Vũ bị chém một đao, trên lưng một đao, trên đùi lại một đao nữa, cả người thấm đầy

máu, mệt mỏi mà nằm trên đoạn đường về tới nhà Thư Lan, không biết lúc trước mang theo thương tích đi bao xa, điện thoại di động rơi mất, liền không biết đường, thời điểm đợi đến lúc rốt cục cảm thấy mình sắp không xong rồi thì vừa vặn Thư Lan đến cuối ngõ liền phát hiện nam nhân này.

“Này!” Tiêu Thịnh Vũ cố chống lại cơn mê mang, đem Thư Lan gọi lại, “Cho tôi mượn di động một chút.”

Thư Lan bị một thân đầy máu của anh làm cho sợ hết hồn, “Đừng nhúc nhích! Tôi giúp anh gọi 120.”

“Đừng! Giúp tôi gọi số điện thoại 138*****, đây là đâu? Giúp tôi nói với người đó địa chỉ ở đây.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện sao?” Thư Lan sốt sắng mà làm theo lời nam nhân nói, có cảm giác nam nhân tái mặt như quỷ hút máu này có thể liều một trận bất cứ lúc nào.

“Không có chuyện gì.”

“Kia... Tôi đi đây.” Thư Lan không muốn đụng đến phiền phức gì, mà Tiêu Thịnh Vũ rất rõ ràng chính là phiền phức.

“Cho tôi nước rồi hãy đi.”

“Này, không cần trả lại.” Thư Lan hoảng loạn đưa bình nước, liền chạy.

Kết quả Tiêu Thịnh Vũ nhặt được thẻ học sinh do Thư Lan cuống quýt mà đánh rơi.

Một tháng sau, Thư Lan đã làm lại thẻ học sinh, đem chuyện lần đó lúc Tiêu Thịnh Vũ bị thương quên sạch sành sanh, nhưng mà Tiêu Thịnh Vũ lại tìm được nhà Thư Lan.

Thời điểm đó Tiêu Thịnh Vũ một thân lẻ khí muốn thu vào mà thu chẳng được, ngậm điều thuốc, phả một hơi khói, mang theo vẻ uy hiếp lại mê người, lần đầu tiên Thư Lan đứng nhìn một nam nhân đến si ngốc, đứng ngốc lảng một hồi liền bị Tiêu Thịnh Vũ phát hiện ra.

“Ồ? Ngày đó tối quá nên không phát hiện,” Tiêu Thịnh Vũ đi tới nắm cầm Thư Lan, “Cậu rất phù hợp với sở thích của tôi.”

Sau ba tháng, Tiêu Thịnh Vũ nói với Thư Lan, nghe mấy người già nói ở ngoại ô có một hẻm đá xanh nhỏ, tình nhân cùng đi qua sẽ hạnh phúc cả đời. (*Ảnh biết lừa con trai nhà lành để sợ.*)

Khi đó Thư Lan té cầu thanh nên mắt cá chân bị đau, Tiêu Thịnh Vũ đợi cậu ở trước cổng trường, ôm cậu lên xe, một đường thẳng đến ngoại ô.

Sau đó công Thư Lan xuyên qua ngõ nhỏ, thêm đá, đi qua hàng cây già, hết thấy đều yên tĩnh như vậy.

Sáu tháng sau, Thư Lan hoan ái với Tiêu Thịnh Vũ ở trong xe, đây là lần đầu tiên của bọn họ, hoặc nói là lần đầu tiên của Thư Lan.

Thư Lan đau đến hai mắt đỏ lên, nói cũng không nói nổi một tiếng, Tiêu Thịnh Vũ thoải mái không được, qua loa an ủi Thư Lan lại bắt đầu cướp đoạt.

Tiêu Thịnh Vũ không ngừng hôn môi Thư Lan, “Anh yêu em.”

Thư Lan nghe được câu nói này, thật sự là cảm thấy đau đến đâu cũng đáng, cứ như vậy chìm sâu trong tìm cảm của bản thân, bị Tiêu Thịnh Vũ đưa vào vực sâu, vĩnh viễn không thể vươn mình thoát khỏi.

Hai năm sau, Thư Lan hoảng sợ phát hiện Tiêu Thịnh Vũ đối với mình đã không còn dục vọng mạnh mẽ như thế nữa, cũng thường xuyên không trở về nhà. Tuy rằng dục vọng Tiêu Thịnh Vũ rất mạnh, chính mình khó có thể chịu đựng, nhưng ít nhất anh là thuộc về cậu.

Khả năng Tiêu Thịnh Vũ ham mê mới mẻ, hoặc là bị mê hoặc bởi thế giới đầy màu sắc ngoài kia.

Tiêu Thịnh Vũ dắt theo tình nhân bước vào khách sạn, lần đầu tiên Thư Lan đứng dưới ánh đèn nên ông trông theo lấy dũng khí vì mình mà tranh thủ, ngăn Tiêu Thịnh Vũ lại.

Sau đó Tiêu Thịnh Vũ ôm một thiếu niên khác, nói: “Bé ngoan ở nhà đợi anh, không tốt sao?”

Thời gian ba năm, mười hai mùa biến hóa.

Thư Lan giở ra đủ trò, vờ nhõng nhẽo, đòi hỏi, dây dưa với Tiêu Thịnh Vũ, hết thấy mong đợi còn chưa qua một năm, lại bởi vì cú điện thoại kia của Tần Tích mà hóa thành bọt nước.

Tần Tích nói: “Tiêu Thịnh Vũ đã cùng tôi đính hôn, cậu không xem báo sao, xuất bản lần hai, mở ra xem.”

Tiêu Thịnh Vũ buồn bực mà vung tay Thư Lan: “Em có tư cách gì mà chất vấn tôi, em bắt quá là tình nhân mà tôi bao dưỡng thôi, đừng có bởi vì được sủng ái mà bò lên đầu tôi.” Sau đó liền rời đi.

Cơn đau từ dạ dày phát ra, Thư Lan ngủ ở trên ghế sa lon, một mình rơi nước mắt, một mình nhấm nháp cơn đau.

Rời khỏi trong bầu không khí như thế, sau lại gặp mặt.

Thư Lan nói: “Tiêu Thịnh Vũ, chúng ta chia tay đi.”

Tiêu Thịnh Vũ một mặt tức giận: “Tôi không phải đã nói tôi còn sẽ yêu em sao? Tôi đã nói xin lỗi với em rồi, em còn muốn như thế nào!”

Sắc mặt Thư Lan trắng bệch, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi...”

“Em muốn rời đi?”

Mắt Thư Lan đỏ lên, gật đầu, đột nhiên liền bị Tiêu Thịnh Vũ kéo lên giường, Thư Lan cảm thấy đêm đó là đêm ác mộng đầu tiên của cậu.

12. Chương 12: Đứa Trẻ

Năm thứ tư, ký ức vẫn chưa phai.

Thư Lan còn ở trong mộng, mơ mơ màng màng bị Tiêu Thịnh Vũ đá ra khỏi cửa, lôi cậu từ trên giường xuống, “Em dám bán đứng tôi?”

Thư Lan lập tức bị đánh thức, mờ mịt nói: “Không có.”

“Còn nói không có!” Tiêu Thịnh Vũ tức giận đến vầng đầu, giơ tay tát mạnh vào má cậu, “Tiện nhân!”

Thư Lan kêu một tiếng sợ hãi, bụm mặt, hoàn toàn không dám tin Tiêu Thịnh Vũ lại ra tay đánh mình, cả người lập tức thanh tỉnh, đau đớn tựa như rơi vào cơn ác mộng.

“Anh nói cái gì, em căn bản chẳng hiểu gì cả...”

“Còn chối! Đứng lên cho tôi!” Tiêu Thịnh Vũ đem Thư Lan tới biệt thự tư nhân của mình, nhốt vào phòng mình, dọc theo đường đi, Thư Lan cũng không dám nhìn biểu tình trên khuôn mặt những vệ sĩ và người hầu trong biệt thự như thế nào.

Tiêu Thịnh Vũ mở ra băng ghi hình mà camera ghi lại cho Thư Lan xem, cậu sợ ngây người, sau đó không ngừng giải thích rằng đó không phải cậu, Tiêu Thịnh Vũ không tin, đem tay cậu cột chặt ở đầu giường, hai tay liều mạng muốn thoát khỏi, nhưng cuối cùng chỉ có thể quơ trúng tách trà đã lạnh ngay bên bàn cạnh giường, âm thanh của đồ sứ va đập xuống nền nhà, xoảng một cái – vỡ tan. Mà cậu, đối với những hành động sau này của Tiêu Thịnh Vũ đối với mình, nghĩ mà càng thêm sợ.

Trộm lấy văn kiện cơ mật không phải là chuyện đùa, làm không cẩn thận, Tiêu Thịnh Vũ sẽ vút cậu vào ngục giam, hoặc là giam cầm, tìm đủ cách khiến cho cậu chết không tử tế, nhưng cậu vốn bị oan, Tiêu Thịnh Vũ cũng không tin cậu, sắc mặt Thư Lan trắng bệch, hoàn toàn nghĩ không ra cách nào ứng đối.

Quả nhiên Tiêu Thịnh Vũ vẫn chưa hết tức giận, còn uống rượu, Thư Lan chưa bao giờ thấy anh chặt vật đến vậy, Tiêu Thịnh Vũ cởi bỏ âu phục, ngồi xổm xuống vuốt mặt Thư Lan, “Tôi sủng em như vậy, nói xem em báo đáp tôi thế nào, rốt cuộc là bọn họ cho em bao nhiêu tiền? Tôi xem tôi một chút có đáng giá hay không với số tiền này.”

“Em không có! Em không có lấy văn kiện kia như anh nói, em cái gì cũng không biết!” Thư Lan sợ hãi co người lại, tay lại bị trói chặt nên không thể động đậy.

“Làm sao có thể không có, chứng cứ rành rành trước mắt mà còn chối cãi, tỏ ra đáng thương, chối cho ai xem a!” Tiêu Thịnh Vũ mở còng tay ra, đem người kéo lên bàn, góc bàn không chút lưu tình đâm một cái vào bụng Thư Lan, khiến cậu kêu lên thảm thiết, nhưng cái gì cũng không nói được, chỉ có nước mắt, uất ức đến độ chỉ có thể nức nở lắc đầu không thôi.

“Lá gan em thật sự lớn,” hai mắt Tiêu Thịnh Vũ vì tức giận mà đỏ đậm, “Nhìn xem tôi trừng phạt em thế nào!”

Cạnh bàn nhọn hoắc, mấy lần đâm trúng khiến bụng Thư Lan xanh tím một mảnh, cố gắng xê dịch thân hình nhưng cuối cùng vẫn bất lực, sau đó Thư Lan mơ hồ nghe thấy tiếng xé gió, một tiếng hét thảm không thể kềm nén mà bật ra, sau lưng một hồi đau đớn ập đến...

...

Thư Lan lập tức từ trong mộng tỉnh lại, cảm giác sợ hãi chân thật như vậy vẫn còn đọng lại, vì kinh hoàng mà ngực không ngừng phập phồng.

Tiêu Thịnh Vũ cũng ngủ không ngon, liên tiếp một tháng, không ngừng vùi đầu vào công việc, Trình Thạc cũng bận rộn không thôi, chân không chạm đất, trên thực tế, những gì mà Tiêu Thịnh Vũ có được như ngày hôm nay là do thừa kế của cha anh năm đó, không ít sản nghiệp do anh được bàn giao, cho nên muốn giữ vững, mở rộng thế lực thì anh phải đích thân nhúng tay vào mọi chuyện lớn nhỏ.

Trình Thạc rất là ai oán, mấy chuyện cần giải quyết đâu phải chỉ là chuyện nhất thời tích lũy gần đây, liều mạng như thế không thể một, hai ngày liền làm xong, cho dù có là người cuồng công việc đi nữa, lão đại không nghỉ ngơi thì bọn họ cũng cần phải nghỉ trước chứ!

Tiêu Thịnh Vũ vừa ăn bữa trưa vừa cầm tờ báo trên tay, trên bàn có đặt một khung ảnh, bên trong là tấm hình Thư Lan lúc ngủ say, Thư Lan nằm nhoài trên bàn sách, cằm dính mực, ngủ rất an ổn, sắc mặt hồng hào, đây là do Tiêu Thịnh Vũ chụp trộm được, mỗi lần chính mình nhìn vào tấm ảnh, tâm tình liền trở nên tốt, cho dù một mối thế nào đi nữa cũng sẽ không cảm thấy cực khổ gì, Thư Lan muốn sống cuộc sống yên ả, như vậy mình liền cho em ấy, chỉ cần mình có thể làm được, vậy thì liều mạng làm, sau đó đón Thư Lan về nhà, dù sao Thư Lan ở bên ngoài quá lâu, mình cũng không yên tâm.

Tiêu Thịnh Vũ gần đây không có gọi điện thoại cho Thư Lan, tuy rằng có thể nghe thấy giọng nói em ấy, thế nhưng Thư Lan lại không nguyện ý để ý tới anh, không mở lời, cũng không chào đón anh, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy vô cùng khổ sở, đại khái là mình vẫn không có tư cách mang lại hạnh phúc cho Thư Lan.

Tiêu Thịnh Vũ chỉ có thể gián tiếp nghe Cường tử kể lại, nhưng ngày hôm nay anh lại chủ động gọi tới cô em gái mình là Tiêu Thịnh Tình, đầu kia ấp úng nói không ra lời.

“Anh hai...”

“Làm sao vậy? Thư Lan xảy ra chuyện gì rồi?” Tiêu Thịnh Vũ đột nhiên cảm thấy hơi hồi hộp.

“... Anh hai, anh vẫn là đến đây một chuyến đi.” Tiêu Thịnh Tình không biết phải làm sao, chẳng biết phải nói rõ vấn đề thế nào cho Tiêu Thịnh Vũ hiểu

Tiêu Thịnh Vũ dùng mấy tiếng trên máy bay, giữ vững tâm lý thật tốt để lát gặp Thư Lan, lại hoàn toàn không ngờ rằng sẽ gặp phải tình huống như vậy, đương lúc Tiêu Thịnh Vũ uể oải chạy tới trước nhà trọ Thư Lan, chính là thấy hình ảnh khiến cho anh cơ hồ muốn phát điên, tại sao Tiêu Thịnh Tình lại mang theo khuôn mặt đại ra mở cửa cho anh, bởi vì có một cô gái trẻ đang rất tự nhiên vùi trong lồng ngực Thư Lan ngủ, đã thế Thư Lan còn không có tự giác buông tay ra!

Đột!

“Cô ta là ai?” Tiêu Thịnh Vũ hùng hổ tiến lên, muốn xóc cô gái kia dậy, liền bị Thư Lan đưa tay ngăn lại.

Thư Lan hít một hơi, “Tiêu Thịnh Vũ, chúng ta nói chuyện chút đi.”

“Em nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy!” Tiêu Thịnh Vũ không chịu từ bỏ ý định muốn tách hai người này ra.

Thư Lan lần đầu tiên chân chính nhìn thẳng Tiêu Thịnh Vũ, nhàn nhạt nói: “Cô ấy là vị hôn thê của tôi, tôi sẽ cưới cô ấy.”

“Nói mớ gì vậy!” Tiêu Thịnh Vũ kéo tay của cô gái kia, cơ hồ đem cô từ trên ghế sa lông lôi xuống dưới, cô gái trẻ hét lên một tiếng liền hoàn toàn tỉnh dậy.

“Anh hai, anh bình tĩnh đi!” Tiêu Thịnh Tình tiến đến, kéo Tiêu Thịnh Vũ lại.

Thư Lan dùng sức gỡ cái tay đang siết chặt tay cô gái, dùng sức đến nỗi đốt ngón tay trở nên trắng bệch kia của Tiêu Thịnh Vũ, lạnh mặt nói: “Anh trước tiên buông ra!”

“Thư Lan, em có ý gì!” Sắc mặt Tiêu Thịnh Vũ trở nên âm trầm, đáng sợ, “Ai cho phép em cùng phụ nữ khác kết hôn?”

Cô gái có chút mơ màng, ủy khuất kêu một tiếng Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ vỗ vỗ cô, mang cô vẫn còn chưa tỉnh bước vào phòng.

Thư Lan lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Thịnh Vũ, “Cùng ai kết hôn là chuyện của tôi.”

“Tôi không đồng ý! Em là của tôi!”

“Chúng ta chia tay rồi.”

“Không có! Chúng ta còn có bốn năm ước định!” Tiêu Thịnh Vũ gào lên.

“Nhưng một năm sau, tôi đã có con rồi.” Thư Lan ném tin tức khiến Tiêu Thịnh Vũ chấn động.

“Em nói cái gì...”

“Cô ấy mang thai, là con của tôi.” Thư Lan cũng khó có thể tưởng tượng mình sắp trở thành cha, như vậy vì đứa trẻ, cậu nguyện ý không tiếc bất cứ thứ gì, phản kháng lại Tiêu Thịnh Vũ.

“Làm sao có thể, em ở đâu cơ hội cùng phụ nữ khác lêu lổng?” Tiêu Thịnh Vũ theo bản năng nói không biết lựa lời: “Sẽ không phải là trong lúc làm loạn, liền tạo ra dã chủng này chứ.”

“Tiêu Thịnh Vũ, anh không cần quá phận!” Thư Lan tức giận đứng lên.

“Tôi quá phận?” Tiêu Thịnh Vũ thương tiếc xoa xoa khuôn mặt Thư Lan vừa rồi bị tay mình quệt trúng, “Rốt cuộc là ai quá phận? Tôi ngay cả nhẫn cũng đã mua rồi, chỉ chờ đến lúc đón em về nhà, sau đó chúng ta đi kết hôn...”

“Tôi trước giờ không nghĩ tới kết hôn cùng anh, có lẽ đã từng...” Trên khuôn mặt thanh tú của Thư Lan hiện lên tia thống khổ, “Thế nhưng anh khiến tôi thất vọng rồi.”

Lần đầu tiên Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy Thư Lan dùng vẻ mặt này nói chuyện với mình, trước đây mình làm chuyện gì sai chỉ cần hò hét một hồi, Thư Lan sẽ không tức giận nữa, một người ôn nhu như vậy, thời điểm trở nên kiên quyết lại cường ngạnh khiến người ta khiếp sợ như vậy, Tiêu Thịnh Vũ chưa từng rơi vào tình trạng không biết làm sao như bây giờ, anh không biết nên dùng cách gì nói với Thư Lan rằng, anh yêu em, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, em chỉ cần tin anh là được...

13. Chương 13: Phá Vụn

“Thư Lan... Đừng như vậy...” Tiêu Thịnh Vũ đau lòng không chịu nổi, nghi ngờ nói: “Hơn nữa em làm sao có thể chắc chắn đứa bé trong bụng người phụ nữ kia là con của em, quá hoang đường...”

“Là lúc mới vào trường, khi đó tụ tập, tôi và cô ấy uống quá nhiều, cho nên...” Thư Lan cúi đầu, theo thói quen giải thích, “Nhà cô ấy tương đối truyền thống, tôi phải có trách nhiệm với cô ấy.”

Đại não Tiêu Thịnh Vũ có chút trống rỗng, anh không thể tưởng tượng được Thư Lan vốn là người chung thủy trong tình cảm lại làm ra loại chuyện thế này.

“Đem đứa trẻ kia phá đi.” Tiêu Thịnh Vũ cương bách chính mình tỉnh táo, ra lệnh.

“Không được!” Thư Lan kích động kháng nghị, “Dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì anh có thể trái ôm phải ấp, có thể cùng người phụ nữ khác kết hôn, mà tôi lại không thể có được con trai của mình!”

Lần đầu tiên Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy Thư Lan kịch liệt phản đối, cãi lại quyết định của mình như vậy, có cảm giác anh sắp không nắm bắt được Thư Lan, “Tôi không cùng phụ nữ khác, tôi đến cuối cùng chỉ yêu một mình em!”

Đáy lòng Thư Lan một mảnh lạnh lẽo, “Tiêu Thịnh Vũ, lời đó của anh, tôi đã nghe quá nhiều lần rồi.”

Tiêu Thịnh Vũ hồ thẹn, ảo não nói, “Anh lần này là nghiêm túc...”

“Anh trước đây cũng nói như vậy, nhưng kết quả là gì?” Thư Lan nhớ tới chuyện thương tâm, “Anh gạt tôi hết lần này tới lần khác, tôi sẽ không tin anh thêm một lần nào nữa!”

Sắc mặt Tiêu Thịnh Vũ trở nên khó coi, anh không biết Thư Lan lại nghĩ như thế, anh nghiêm túc như vậy mà quyết định cùng cậu bên nhau cả đời, nhưng Thư Lan căn bản không đem lời hứa đó của anh để ở trong lòng.

Thư Lan cắn răng, rốt cục phun ra những lời mình vẫn muốn nói: “Tiêu Thịnh Vũ, anh có quyền thế, muốn cái gì mà không có, đâu hà tất nhất định phải là tôi?”

Tiêu Thịnh Vũ vừa định phản bác.

“Cầu anh hãy nghe tôi nói hết.” Biểu tình thương tâm đó của Thư Lan khiến cho Tiêu Thịnh Vũ cũng đau theo.

“Mà tôi không có thứ gì, tôi đã từng đem tất cả những thứ tôi có cho anh, nhưng những thứ đó không lạ gì với anh: anh không thèm ngó ngang tới, còn muốn ném xuống đất dẫm đạp, sỉ nhục, tôi cũng là người, tôi

có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, nhưng bây giờ thấy anh tôi chỉ có thể cảm thấy khổ sở...”

“Tôi không nghĩ gặp lại anh, nhìn thấy anh liền cảm thấy buồn nôn! Tôi muốn rời khỏi anh, tôi không muốn nữa đời sau lại phải nhìn thấy anh!”

Nghe xong Tiêu Thịnh Vũ chỉ cảm thấy khắp người phát lạnh, nguyên lai đã sớm không nắm giữ được...

“Ba!”

Tiêu Thịnh Tình chẳng biết từ lúc nào đã xông tới cho Thư Lan một cái tát, Tiêu Thịnh Vũ hoàn toàn phản ứng không kịp, trơ mắt nhìn Thư Lan bị đánh ngay trước mặt mình, Thư Lan lão đảo một hồi, che mặt ngã xuống salon, dùng hết sức mới có thể kìm lại nước mắt, không khóc trước mặt anh em bọn họ.

“Đây coi như là phí chia tay? Như vậy chúng ta hòa nhau rồi.” Nói xong Thư Lan không để ý tới hai người họ mà chạy ra ngoài cửa.

Cô gái trẻ vẫn đi theo sau Tiêu Thịnh Tình, lúc này liền kinh ngạc trừng hai mắt, lập tức đuổi theo.

“Anh hai! Đến thế này rồi mà anh còn muốn hấn làm gì! Chia tay liền chia tay...” Tiêu Thịnh Tình bỗng nhiên nói không ra lời, bởi vì cô nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ mù quáng giơ tay muốn đánh mình, “Anh hai... Anh muốn đánh em?”

Tiêu Thịnh Vũ vốn là giơ lên tay liền do dự, đổi bại mà thả xuống, trên mặt là cũng không còn cách nào che giấu thống khổ bi thương, “Em đánh em ấy so với đánh anh còn đau hơn...”

Thư Lan chạy một hồi liền dừng lại, không biết trước mặt là nơi nào, xung quanh âm áp, đèn đuốc sáng choang cùng sự cô đơn của mình có vẻ không hợp lắm, nước mắt sớm đã được gió hong khô, cậu nghĩ cậu đời này đúng là không nghĩ sẽ cùng Tiêu Thịnh Vũ nối lại tình xưa, cho dù là mình sẽ vì thế mà trả một cái giá đắt.

Cô gái đuổi theo ở phía sau, thở không ra hơi, thở gấp mấy hồi, cuối cùng mới đuổi kịp cậu “Thư Lan, dừng... Dừng chạy.”

Thư Lan sững sờ một hồi, có chút lo lắng cho thân thể cô, “Cô vẫn tốt chứ?”

“Tôi không sao, chỉ là anh...”

Thư Lan tận lực thu liễm tâm tình trước cô gái này, ôn hòa cười: “Nơi này gió lớn, chúng ta...” Thư Lan nhìn chiếc áo sơ mi mỏng manh của mình, “Trước tiên tìm chỗ nào ở tạm vậy.”

Khách sạn ven đường, điều kiện không tính là tốt nhưng cũng không trở ngại gì, chỉ là một buổi tối, nghỉ ngơi dưỡng sức sau đó ngày mai đem hai anh em kia quét ra khỏi nhà, Thư Lan có chút trào phúng nghĩ, dầu tay này in đậm trên mặt, cũng coi như là nhắc nhở bản thân, đừng lại muốn trốn tránh nữa.

Cô gái kia tên là Nguyễn Uyển, là một Hoa kiều, hiện nay vẫn còn độc thân, tuổi còn rất trẻ, vừa học vừa đi làm, vả lại tính tình còn rất tốt, mềm mại như tên, Thư Lan chưa từng gặp qua người nào chu đáo như vậy giống cô.

Nên giải thích thế nào về quan hệ giữa bọn họ đây? Kỳ thực những lời mà cậu nói với Tiêu Thịnh Vũ chỉ là gạt anh, bất quá Thư Lan cũng không nghĩ có thể giấu Tiêu Thịnh Vũ được lâu.

Thật sự Thư Lan không có cùng Nguyễn Uyển làm qua, bất quá Nguyễn Uyển xác thực mang thai con của cậu, là thụ tinh nhân tạo, đều xuất phát từ nhu cầu của hai bên, Nguyễn Uyển là người theo chủ nghĩa độc thân, đã từng nói với Thư Lan rằng cô có chướng ngại tâm lý, nhưng cô lại thích trẻ con, mọi thứ đều đã mời luật sư chuẩn bị tốt, liên quan tới việc nuôi nấng và những vấn đề khác, không thể không nói là vô cùng cao hứng với việc có một đứa trẻ có thể kéo dài huyết mạch của mình, sau khi Nguyễn Uyển tìm tới cậu chưa được mấy ngày, cậu liền đồng ý ngay, cậu không có cách nào cho cô tình yêu và một cuộc hôn nhân hạnh phúc, nhưng lại nguyện ý hết lòng đảm nhận chức trách của một người cha.

Mặc dù đứa trẻ kia sinh ra có thể mang lại chút rắc rối cho cậu, thế nhưng Thư Lan cảm thấy vô cùng vui sướng, mà cậu cũng cần Nguyễn Uyển giúp cậu thoát khỏi Tiêu Thịnh Vũ.

Thư Lan rất yêu thích tính cách của Nguyễn Uyển, không hỏi nhiều, như vậy sẽ không khiến mình cảm thấy lúng túng, cậu cũng vui vẻ đối với cô mà ôn nhu, Thư Lan cảm thấy những người làm mẹ đều rất vĩ đại, cậu nguyện ý chăm sóc chu đáo trong lúc cô mang thai.

Nguyễn Uyển vẫn luôn bên cạnh cậu, tuy rằng Nguyễn Uyển có nhà của mình, thế nhưng Thư Lan không muốn xâm phạm không gian riêng tư của một cô gái, hoặc bây giờ có thể nói cô là một người phụ nữ, không hiểu nổi người nam nhân trước mặt này, vừa cố chấp lại thật ôn nhu, Nguyễn Uyển đột nhiên nhớ tới người đàn ông mang theo bộ dạng tức giận kia, có lẽ là người yêu cũ đi, không hiểu được cái gì gọi là quý trọng...

Tiêu Thịnh Vũ không phí bao nhiêu sức liền tìm được khách sạn kia mà Thư Lan đang ở, chỉ là anh vẫn đứng dưới ánh đèn đường, không dám đi lên, gặp rồi sẽ phải nói cái gì đây, đi lên nhìn em ấy bằng ánh mắt căm hận, đi lên nhìn em ấy cùng một người phụ nữ khác triền miên, nhìn em ấy không còn thuộc về mình, nhìn em ấy cùng người khác hôn môi, Tiêu Thịnh Vũ vẫn luôn ngơ ngác đứng đó, không dám nghĩ, không dám đoán, lại càng không dám nhìn, sắc mặt trắng bệch, đầu đờn hiểu rằng, thì ra cảm giác nhìn người yêu mình và người khác thân mật là như thế này đây.

Tiêu Thịnh Vũ nghĩ, Thư Lan có phải cũng từng đau như vậy, trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, tim như bị đao cắt, hoàn toàn mất hết hi vọng...

Nhưng anh phải yêu em như thế nào bây giờ, thời điểm khi em yêu anh, anh lại không ngó ngang tới, đến khi anh yêu em đến khắc cốt ghi tâm rồi, bây giờ giữa chúng ta lại tồn tại một khoảng cách khó mà vượt qua, em nói xem nếu anh liều mạng nhảy qua thì em có hay không liếc nhìn anh lần nữa...

14. Chương 14: Uy Hiếp

Tiêu Thịnh Tình không biết đã rời khỏi căn nhà cạnh nhà trọ Thư Lan từ khi nào, Tiêu Thịnh Vũ cũng không an bài người đi theo mình nữa, cho nên Thư Lan hiếm có được mấy ngày thanh nhàn.

Nhà Nguyễn Uyển ở gần đây nên chiều nào cô cũng đến làm cơm, hai người đều thích món Trung Quốc, lại thích ăn cay, có nhiều sở thích giống nhau, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ họ là một đôi tình nhân thân thiết, đương nhiên chỉ có chính họ mới biết bản thân hai người đều không cách nào trao tình cảm cho người còn lại, thế nhưng bọn họ lại ngày càng gắn bó với nhau dựa trên quan hệ tình thân, có thể là bởi vì đứa trẻ kia trong bụng Nguyễn Uyển.

Ngược lại, Tiêu Thịnh Vũ hoảng hốt ngủ không được, trong đầu trống rỗng, thật giống như trở lại khoảng thời gian trước kia khi Thư Lan mất, mình mỗi đêm đều trợn tròn mắt, cảm giác chỉ cần đưa tay qua là có thể nắm lấy tay Thư Lan, nhưng thật ra mọi thứ đã sớm trở thành cát bụi.

Vốn cho là thật vất vả mới có thể tìm lại được Thư Lan hoạt bát như ngày xưa, mình có thể bù đắp cho em ấy, kết quả Thư Lan lại không muốn, thời gian hồi tưởng còn có ý nghĩa gì đây, không phải vì để quay trở lại sửa chữa sai lầm của mình hay sao, vậy trái lại tại sao còn lặp lại thống khổ nặng nề ấy?

Nếu chỉ là đụng chạm liền khiến cho Thư Lan chán ghét vậy thì còn ý nghĩa gì đâu, mình không phải đến để khiến Thư Lan thống khổ, nếu Thư Lan không muốn thấy mình, như vậy có nghĩa là không muốn quay lại với mình sao?

Tiêu Thịnh Vũ nhìn mấy ngày, cuối cùng liền không thể ngồi yên được nữa, anh không biết thì ra nhớ tới một người không thương mình lại như ở địa ngục bị xẻ từng miếng thịt vậy, không nhìn thấy em ấy thì nổi nhớ liền thăm vào tận xương tủy, nhìn em ấy từ xa cũng có thể thành nghiện, hận không thể lại được voi đòi tiên mà ôm chặt em ấy vào lòng, hôn em ấy rồi nghe em ấy nói yêu mình thế nào, mọi thứ diễn ra đẹp tựa một giấc mơ vậy. *(Thức tỉnh đi anh ơi T~T)*

Thời điểm Tiêu Thịnh Vũ biết rõ giữa Thư Lan và Nguyễn Uyển rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh chẳng thể hình dung tâm trạng mình lúc ấy như thế nào, một bên vui mừng vì thật ra Thư Lan không có quan hệ với cô gái kia, một bên lại không tiếp thu được chuyện Thư Lan sắp có con rồi. Vừa nghĩ tới đứa trẻ kia là kết tinh của Thư Lan cùng người khác, hoàn toàn gạt sự tồn tại của anh qua một bên, Tiêu Thịnh Vũ liền ghen tị đến phát điên.

Thư Lan còn trẻ, ngay cả em ấy chăm sóc bản thân còn chưa tốt thì sao có thể chăm lo cho đứa trẻ được! Em ấy cho là có thể nuôi dưỡng đứa trẻ tốt như vậy sao!

Tiêu Thịnh Vũ lại một lần nữa đập lăn bàn, Cường tử đứng bên ngoài cửa liền đổ mồ hôi hột: “Vũ ca, Nguyễn tiểu thư đến rồi.”

Tiêu Thịnh Vũ hít sâu một hơi, để cho mình thoát nhìn trông có vẻ bình tĩnh hơn một chút, nhìn cái bàn

bị lật chóng vó cùng đồng giấy tờ rơi đầy đất, Tiêu Thịnh Vũ cau mày, “Bảo cô ấy chờ tôi ở bên ngoài.”

Nguyễn Uyển lần đầu tiên gặp Tiêu Thịnh Vũ là ở nhà trọ của Thư Lan, tình huống lúc đó quá bất ngờ, cô khi đó như rơi vào sương mù nên cũng không quan sát tỉ mỉ nam nhân này, thì ra anh ta cũng là một người giàu có.

Về ngoài tuấn mỹ mang theo chút lạnh lùng, cao to cường thế, có tiền có quyền, thiết nghĩ anh ta căn bản cũng không thiếu bạn tình, người càng như thế càng không hiểu được giá trị của lòng người.

Tiêu Thịnh Vũ nói ngay vào vấn đề chính: “Tôi có một trăm loại phương pháp khiến Thư Lan ngay cả đụng đến hài cốt của cô cũng đụng không được.”

“Anh không biết.” Nguyễn Uyển kỳ thực rất hồi hộp, người như Tiêu Thịnh Vũ muốn đùa chết cô là quá dễ dàng, chỉ có điều cô ý vào đứa trẻ trong bụng mình là con của Thư Lan.

“Cô không cần khẳng định chắc chắn như vậy, ” Tiêu Thịnh Vũ khinh bỉ cười lạnh, “Tôi cần cô hành động thức thời một chút.”

“Tôi sẽ không bỏ đứa trẻ này đâu!” Nguyễn Uyển kêu lên.

Đang nói, điện thoại liền vang lên, khuôn mặt Nguyễn Uyển trắng bệch, nghiêm mặt nhìn hai chữ Thư Lan trên màn hình, Tiêu Thịnh Vũ ở một bên như hổ rình mồi, Nguyễn Uyển nuốt một ngụm nước bọt vừa muốn tiếp điện thoại, tiếng chuông liền ngừng.

Ngay sau đó Nguyễn Uyển còn chưa kịp thở ra một hơi, di động của Tiêu Thịnh Vũ liền vang lên.

Khuôn mặt Tiêu Thịnh Vũ liền mang theo biểu tình phức tạp: “Thư Lan...”

“Tiêu Thịnh Vũ, Nguyễn Uyển ở chỗ anh?”

“Không sai.” Tiêu Thịnh Vũ liếc nhìn người phụ nữ mình vốn ghen tỵ nên chẳng thèm nhìn thẳng cô bao giờ cả.

Đầu bên kia điện thoại rất là kích động, “Nếu như anh dám động tới cô ấy, tôi liền hận anh cả đời!”

“Em đã hận anh rồi...” Tiêu Thịnh Vũ cúp điện thoại, sau đó trầm mặc một hồi, mí mắt hơi khép, nhìn qua thậm chí có chút đáng thương.

“Nguyễn tiểu thư, chúng ta nói tiếp chuyện vừa rồi, khả năng cô...” Lời của Tiêu Thịnh Vũ còn chưa dứt lại bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy.

Vẫn là Thư Lan gọi tới, kỳ thực Tiêu Thịnh Vũ không nỡ treo máy, chỉ là bởi vì vừa rồi có hơi khỗ sở, Tiêu Thịnh Vũ rất muốn nghe tiếng Thư Lan nhiều hơn một chút, khiến anh có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Thư Lan, hoặc là xóa bỏ ảo giác rằng cậu đã mất.

Cảm giác giọng nói Thư Lan đang run lên, “Anh đừng động tới cô ấy... Tôi chỉ là muốn một đứa con, cầu xin anh...”

Anh lại khiến cho Thư Lan sợ hãi...

“Thư Lan, anh không nghĩ sẽ làm gì cô ấy cả, ” Tiêu Thịnh Vũ đang thử giải thích, trước nay chưa bao giờ phải giải thích với người khác nên anh làm chuyện này không được thuần thục lắm, nhưng khi anh nghe thấy Thư Lan nói ‘Cầu xin anh’, không biết vì sao trong lòng lại dâng lên cổ chua xót.

Thư Lan đã từng là người yêu, là bảo bối của anh, nhưng mình đã trở thành một vết sẹo trong lòng Thư Lan, khiến cho em ấy luôn luôn sợ hãi, khiến mối quan hệ của bọn họ “Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời”, là bởi vì mình chưa từng mang lại cảm giác an toàn cho Thư Lan, cũng là vì mình dẫm đạp xem thường tình cảm của em ấy, tự tay đem người mình yêu càng đẩy càng xa...

“Tiêu Thịnh Vũ, hai người đang ở đâu?”

“Nhà hàng XX trên đường XXX, đến đây đi.”

Nguyễn Uyển vẫn luôn thẳng lưng ngồi ở đó, đeo trên lưng rắc rối thể này, cô không biết mình có nên hỏi hận hay không khi đồng ý đến đây gặp Tiêu Thịnh Vũ.

“Nguyễn tiểu thư, đây là một tờ chi phiếu, cô nhìn con số này xem có hài lòng hay không.” Tiêu Thịnh Vũ đem chi phiếu từ trên bàn đẩy tới trước mặt cô, sau đó nói tiếp: “Tôi sẽ không ép cô bỏ đứa trẻ này, ngược lại, tôi muốn cô sinh nó ra.”

Nguyễn Uyển khiếp sợ, cô cứ nghĩ nam nhân này sẽ trăm phương ngàn kế khiến cô phá bỏ đứa trẻ trong bụng...

“Bất quá,” Tiêu Thịnh Vũ dừng một chút, “Cô sinh nó xong, sau đó tôi liền lập tức biến mất, bằng không...”

Lúc Thư Lan hồn hồn chạy tới, chỉ còn lại Nguyễn Uyển một mình ngồi trong phòng, nhìn thấy cô có chút ngờ ngạc liền ôm cô vào lòng, an ủi: “Không sao rồi, tôi đưa cô về nhà.”

Nguyễn Uyển gật gật đầu, Thư Lan liền thở phào nhẹ nhõm, động viên cô rồi đem áo ngoài khoác lên vai Nguyễn Uyển, “Bên ngoài có chút lạnh, mặc vào đi.”

Tiêu Thịnh Vũ đứng ở cạnh cửa, khuôn mặt phủ đầy hắc tuyến, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người Nguyễn

Uyển.

“Thư Lan, ăn bữa cơm cùng anh nhé, ” Tiêu Thịnh Vũ hơi hạ giọng, “Có được hay không?”

Thư Lan lắc đầu, kéo Nguyễn Uyển rời đi.

“Anh bảo Cường tử đưa Nguyễn tiểu thư trở về, em cùng anh ăn bữa cơm nhé, coi như là... Tiệc chia tay trước lúc anh trở về?”

Tiêu Thịnh Vũ nắm chặt Thư Lan thủ đoạn lại bị Thư Lan như là điện giật giống nhau bỏ qua, thật giống hần là cái gì hồng thủy mãnh thú, Tiêu Thịnh Vũ mặt có chút cứng ngắc, nhưng vẫn là cố chấp chặn ở cạnh cửa.

Nguyễn Uyển vỗ vai Thư Lan ra hiệu rằng mình không sao cả, Thư Lan liền mím môi, gật gật đầu.

Tiêu Thịnh Vũ cao hứng mà cười, “Bảo bối ngồi xem TV một chút, nửa giờ là có thể ăn.” Nói xong vén tay áo lên đi vào khu bếp của nhà hàng, vừa bảo người mua nguyên liệu từ siêu thị về, cải xanh xanh biếc, đậu phụ trắng mịn, còn muốn làm món cá chua ngọt mà Thư Lan thích nhất.

15. Chương 15: Bữa Cơm Chia Tay

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thịnh Vũ rửa tay nấu canh cho Thư Lan, trước đây đều là Thư Lan nấu cho Tiêu Thịnh Vũ, hiện tại Tiêu Thịnh Vũ lại cam tâm tình nguyện nấu ăn vì Thư Lan không khỏi khiến cậu mờ mịt luống cuống, vậy là anh đang giả vờ tỏ ra đáng thương cái gì đây.

Thư Lan hoàn toàn không thể chú tâm xem TV, trong lòng loạn cào cào, sờ sờ đồ vật trong túi, nghĩ rằng sau bữa cơm liền đưa cho Tiêu Thịnh Vũ vậy, kết quả Tiêu Thịnh Vũ lại tới, bóng người cao lớn của anh phủ lên tấm thân gầy gò của Thư Lan.

Tiêu Thịnh Vũ khổ não duỗi hai tay ra, cổ tay áo dính chút nước, “Bảo bối, giúp anh xắn tay áo lên nhé.”

Tiêu Thịnh Vũ đeo một cái tạp dề trước áo sơ mi, thoát nhìn rất ra dáng một người đàn ông tốt, có thể nói là “Giỏi việc nước lại đảm việc nhà”, trên thực tế hoàn toàn là mặt người dạ thú.

“...” Thư Lan nâng mí mắt, mím môi.

Tiêu Thịnh Vũ vừa nhìn liền biết Thư Lan không vui, không thể làm gì khác hơn là nghiêm trang nói: “Thư Lan, giúp anh.”

Thư Lan vẫn còn do dự, Tiêu Thịnh Vũ liền vươn cánh tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, dẫn dắt Thư Lan xắn tay áo cho mình...

Không được!

Thư Lan vừa muốn cự tuyệt liền thấy Tiêu Thịnh Vũ lấy tốc độ ánh sáng buông tay mình ra rồi chạy ào vào khu bếp, “Nồi canh vẫn còn ở trên bếp.”

Thư Lan thở phào nhẹ nhõm rồi một mình dựa người vào ghế salon mềm mại, trong lòng thoáng thả lỏng.

Tiêu Thịnh Vũ trốn ở trong bếp, bị ai bưng hốc mắt, trong đầu hiện lên biểu tình trong mắt Thư Lan lúc anh quay người không khỏi khiến anh hoảng sợ, đó là chán ghét cùng với hận ý, Tiêu Thịnh Vũ không biết thì ra đôi mắt trong sáng đó của Thư Lan cũng có lúc hiện lên những cảm xúc ấy, hơn nữa tất cả chỉ hiện lên khi anh nắm lấy tay cậu.

Em ấy có thể nhẫn tâm như vậy sao, Tiêu Thịnh Vũ nhìn đôi tay vì thái thức ăn mà chồng chất vết thương của mình, ứa khuất muốn khóc.

Mãi đến tận lúc ăn cơm Tiêu Thịnh Vũ vẫn luôn trú trong phòng bếp mới miễn cưỡng đi ra, vốn lúc đầu mang theo cảm giác vui mừng vì được dùng cơm với Thư Lan nhưng cuối cùng thay thế đó là cổ chua xót không sao nói nên lời.

Tiêu Thịnh Vũ dọn bàn xong, kêu hai tiếng Thư Lan, mới phát hiện thì ra cậu đang ngủ trên ghế salon, đôi mày cau chặt, mang theo biểu tình không yên.

Tiêu Thịnh Vũ vươn tay muốn sờ mặt Thư Lan, lại sợ Thư Lan hiềm có giây phút nghỉ ngơi liền bị anh gọi dậy, cho nên Tiêu Thịnh Vũ chỉ có thể cách không mà chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Thư Lan, lông mi thẳng tắp, giống như cánh bướm, nhẹ nhàng phủ cái bóng nhỏ trên khuôn mặt cậu, càng ngấm lại càng ngấm, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

“Thư Lan... Ăn cơm.” Tiêu Thịnh Vũ đứng tránh ra một bên, giữ khoảng cách với Thư Lan, đủ để cậu cảm thấy thoải mái.

Thư Lan “A” một tiếng, dụi dụi mắt không biết mình ngủ từ bao giờ, mơ hồ lộ ra bộ dạng khiến Tiêu Thịnh Vũ hận không thể vỗ tới nuốt cậu vào bụng.

Xem như cũng có thể nấu chút món ăn, Tiêu Thịnh Vũ vẫn luôn sốt sắng nhìn chăm chăm mỗi một biểu hiện trên khuôn mặt Thư Lan, giống như lần đầu tiên Thư Lan nấu ăn cho Tiêu Thịnh Vũ mà trở nên thấp thỏm.

Thư Lan chậm rãi nhả miếng xương cá ra, nếu như theo lời Tiêu Thịnh Vũ nói thì cái tát ngày đó chính là phí chia tay, vậy đây coi như là bữa cơm chia tay vậy, ăn xong rồi thì quan hệ giữa cậu và Tiêu Thịnh

Vũ coi như chấm hết, nghĩ tới đây, Thư Lan mới cảm nhận rõ tư vị món cá chua ngọt trong miệng.

Tiêu Thịnh Vũ thấy Thư Lan yêu thích món cá chua ngọt kia, tha thiết mong chờ gấp lát cá ngay bụng không bị nát bỏ vào bát Thư Lan, thật ra anh chỉ biết Thư Lan thích món cá chua ngọt, ngược lại, Thư Lan lại biết tất cả khẩu vị cùng sở thích của anh, sự chênh lệch đó quá mức rõ ràng, Thư Lan là thật lòng nghiêm túc yêu anh, nhưng anh lại không biết quý trọng cậu.

Đợi đến lúc rời đi, Thư Lan lấy một cái hộp nhỏ màu nhung tím từ trong túi ra, Tiêu Thịnh Vũ vừa nhìn liền hoảng hốt.

Thư Lan từ từ đem nó đặt lên bàn, “Nếu như tôi phát hiện ra nó hai năm trước thì có lẽ tôi sẽ rất cao hứng, nhưng mọi thứ đã lỡ làng, anh nên đưa nó cho người tốt hơn, mà người đó không phải là tôi.”

“Sẽ không có thêm người nào khác, Thư Lan.”

“Nó chỉ thuộc về em, coi như em không thích nó, cũng không cần đem nó trả lại, anh không thể chịu đựng nổi.” Tiêu Thịnh Vũ gần như cầu xin, cái hộp đó là Tiêu Thịnh Vũ lén lút đặt trong ngăn kéo của Thư Lan, bên trong là một chiếc nhẫn được gia công tinh xảo.

“Nhưng mối quan hệ giữa chúng ta đã đổ vỡ, coi như anh bây giờ có yêu tôi đi nữa thì thế nào? Sau đó thì sao?” Thư Lan quay đi, không muốn nhìn thấy khuôn mặt bi thương của Tiêu Thịnh Vũ, “Anh có thể bên tôi cả đời sao?” Ngữ khí gần như trào phúng.

“Có thể.” Tiêu Thịnh Vũ kiên định nói.

“Tôi không tin.”

“Tại sao?” Rõ ràng biết câu trả lời sẽ khiến mình thêm đau, thế nhưng Tiêu Thịnh Vũ vẫn cố chấp muốn nghe đáp án từ chính miệng Thư Lan nói.

“Mỗi một lần anh nói anh yêu tôi, tôi đều cố gắng tin tưởng anh,” Thư Lan dừng một chút, đưa tay cởi từng cúc áo sơ mi, khuôn ngực trắng nõn liền từ từ lộ ra theo từng động tác của cậu.

Tiêu Thịnh Vũ chỉ cảm thấy mình bị những ngón tay thon dài của Thư Lan câu dẫn, chỉ có điều ngay lúc quần áo Thư Lan toàn bộ bị cởi sạch, Tiêu Thịnh Vũ liền cảm thấy bối rối.

Trên tấm lưng trắng nõn của Thư Lan phủ đầy những vết sẹo ngang dọc đáng sợ, cơ hồ có vết sẹo to, có cái vừa dày lại sâu, phủ đầy trên lưng, đặc biệt là chỗ xương bả vai nhô cao như hai cánh bướm xinh đẹp mang theo vết sẹo dữ tợn, vì tiếp xúc với không khí lạnh mà khẽ run lên.

“Đây chính là đánh đổi.” Thư Lan nhanh chóng mặc quần áo, ngăn trở ngón tay đang muốn chạm vào đó

của Tiêu Thịnh Vũ, “Tín nhiệm lẫn nhau, anh không tin tôi, tôi cũng không trách anh, tôi chỉ là muốn giữ lại một chút...tôn nghiêm làm người.”

Tiêu Thịnh Vũ mới phát hiện vành mắt Thư Lan đã đỏ lên, đau lòng không biết nên làm sao cho tốt, chỉ có thể không ngừng giải thích: “Anh khi đó uống nhiều nên vầng đầu ... Anh...”

“Ah,” Thư Lan kêu nhỏ, nhàn nhạt nói: “Tôi biết anh không phải cố ý.”

Mặt Tiêu Thịnh Vũ thoáng cái trắng bệch, hoảng sợ đột nhiên nói: “Anh cho em đánh ngược lại.” Nói xong liền nhanh chóng đỡ xuống thất lưng của mình đặt vào tay Thư Lan.

Thư Lan sững sốt, mờ mịt nâng cái thất lưng bằng da – thứ mà sau ngày đó, cậu đã lâu lắm rồi không dám nhìn qua, cậu vẫn cho là Tiêu Thịnh Vũ nói cho cậu đánh lại đều là gạt người, nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ quì xuống, quay lưng về phía Thư Lan, chuẩn bị chịu đựng đau đớn sắp tới, Thư Lan nghĩ, xem ra Tiêu Thịnh Vũ là nguyện ý cho cậu đánh lại.

Nhưng Tiêu Thịnh Vũ dám chịu đựng, mà Thư Lan lại không dám xuống tay, mấy roi đánh xuống kia há có thể nói chơi, tuyệt đối da tróc thịt bong, đợi đến ngày nào đó Tiêu Thịnh Vũ đổi ý, liền oán hận cậu, thì tất cả thương tổn đều do cậu gánh vác.

“Không muốn,” Thư Lan ghen ngào, “Anh chỉ cần đừng để tôi gặp lại anh là đủ.”

Dựa vào cái gì, quá không công bằng!

Để cho anh ôm lấy hối hận vì thương tổn tôi, để anh biết đánh mất người yêu mình, là đau như thế nào! Thư Lan bỏ dây thất lưng của Tiêu Thịnh Vũ xuống, chạy đi, cũng không quay đầu lại.

Tiêu Thịnh Vũ vẫn như cũ bảo trì tư thế vừa rồi, mãi đến khi hai chân tê cứng mới đứng lên, phát hiện khuôn mặt phủ nước mắt, anh chậm rãi vuốt ve hộp nhỏ màu tím kia, mở ra, bên trong kỳ thực còn kẹp một tờ giấy nho nhỏ, trên đó viết: Thư Lan, tha thứ cho anh, chúng ta kết hôn đi.

Tờ giấy được gấp lại, có thể thấy Thư Lan chưa hề mở nó ra, em ấy ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt xem qua.

Đến lúc mình thật tâm như vậy, nhưng người ta lại không thích phiên bản khác của câu chuyện “sói”*, đến khi có một ngày thật lòng nguyện ý nói nhiều lần câu anh yêu em, thì “Người bảo hộ” kia đã đem hấn vút bỏ rồi.

(*Mình k rành tiếng trung nên k rõ lắm, nhưng tra gg có lẽ là truyện Rước sói vào nhà ().)

Cho tới bây giờ Tiêu Thịnh Vũ mới thật sự cảm nhận được, Thư Lan không muốn quay lại với anh, là

ngghiêm túc.

16. Chương 16: Chia Tay Ngắn Ngủ

Nhận được tin Tiêu Thịnh Vũ về nước, Tiêu Thịnh Tình cố chấp đứng chờ ở cửa hoa viên, trong lòng cô thật ra vô cùng áy náy, người mà anh hai cố gắng bảo vệ lại bị mình thương tổn, anh hai rất khó xử, Tiêu Thịnh Tình nghĩ, nếu như bọn họ hòa với nhau rồi, cô liền đi xin lỗi Thư Lan vậy.

Tiêu Thịnh Vũ phong trần mệt mỏi mà đi tới vỗ vỗ mặt cô, “Thế nào lại đứng ở đây vậy?”

Tuy rằng Tiêu Thịnh Vũ vẫn tiêu sái thông dong như trước, nhưng Tiêu Thịnh Tình vẫn cảm thấy có điều gì đó không giống với trước kia nữa, đôi mắt ấy ngoại trừ tia hồi hận ra thì không lắng đọng chút cảm xúc nào khác.

Tiêu Thịnh Tình do dự một chút, vẫn là lo âu hỏi: “Anh hai, anh... Không sao chứ.”

“Không có chuyện gì.” Tiêu Thịnh Vũ miễn cưỡng cười, quay người bước qua cửa, lẩm bẩm nói: “Xa em ấy, anh không đến nỗi không thể sống.”

Lòng Tiêu Thịnh Tình liền trầm xuống, bọn họ vẫn không thể cùng nhau trở về chính là minh chứng rõ ràng nhất, nhìn anh hai mình thế kia liệu còn có thể xem là không sao ư? Lừa gạt đến quỷ còn không tin! Thư Lan không có anh vẫn có thể sống rất tốt, vậy còn anh thì sao? Tiêu Thịnh Tình không dám hỏi, đừng xem bộ dạng giả vờ của anh hai đến “vô kiên bất tởi”*, kỳ thực tính tình anh như một đứa trẻ vậy, lúc bé còn bị lão già đó (aka ba ảnh) đánh đến đau không nhìn được nhưng vẫn cứng đầu, cắn răng không chịu lên tiếng nhận sai, đến cuối cùng nhờ mình hoảng sợ, gào khóc kinh động cả nhà thì anh hai mới không đến nỗi bị đánh đến chết đi sống lại.

(*Không có gì vững chắc mà không phá nổi -> chỉ sức mạnh vô địch.)

Đợi đến một ngày anh rốt cuộc có thể cam tâm tình nguyện nhận sai, lại trực tiếp bị người kia đẩy vào vực thẳm...

Thư Lan đang cố gắng kiếm tiền, bất kể là vì mình hay đứa con trong bụng Nguyễn Uyển, đây là điều cần thiết nhất, may mắn là lúc trước Thư Lan có đầu tư một ít, cậu cũng có một khoản tiền để dành, huống chi cậu khá là miễn cảm với những con số, lúc trước Tiêu Thịnh Vũ mang cậu theo nên cũng học hỏi được chút ít, Thư Lan rất cẩn thận, không tham lợi, chậm rãi tìm tòi ra một chút cảm giác hứng thú, lại kiếm thêm chút công việc, tuy rằng cực khổ, thế nhưng nghĩ đến đứa trẻ sau này sẽ có cuộc sống đầy đủ hơn, liền cảm thấy mệt mỏi thế nào cũng đáng giá.

Bụng Nguyễn Uyển cũng dần lớn, liền dứt khoát nghỉ việc, Thư Lan rất lấy làm tiếc cho Nguyễn Uyển, bắt quá Nguyễn Uyển lại không để ý lắm.

Chiều tối ngày thứ bảy, ăn xong cơm tối, Thư Lan hiếm thấy có thể mang Nguyễn Uyển rời nhà tản bộ một chút, hai người nhất trí quyết định đi đến trung tâm mua sắm lớn, họ dự định sẽ mua một chút đồ dùng cho đứa nhỏ, Thư Lan nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve bộ quần áo màu hồng nhạt dành cho trẻ con, xúc cảm mềm mại nơi đầu ngón tay khiến cho đáy lòng cậu không khỏi hạnh phúc, càng mong chờ ngày đứa trẻ ra đời.

Nguyễn Uyển vui mừng gọi Thư Lan: “Xem bộ quần áo màu tím này đi, đáng yêu quá, còn có hoa văn cánh hoa trên đây nữa.”

“Ừm.” Thư Lan sờ mũi một cái, “Nếu như mặc bộ quần áo này đi dạo phố nhất định sẽ rất đẹp.”

Hai mắt Nguyễn Uyển tỏa sáng, Thư Lan không đợi cô nói liền gật đầu liên tục, “Mua!”

Bên cạnh truyền đến giọng nói nũng nịu của phụ nữ, “Bộ quần áo màu tím bên kia thật đáng yêu, em cũng muốn mua.”

Người đàn ông nọ: “Em không có mang thai... ==”

Người phụ nữ kia: “(#) Không mang thai là không thể mua?”

Trong lòng Thư Lan thay người đàn ông kia kịch liệt phun một ngụm máu, bên ngoài thì cố nở nụ cười.

Nguyễn Uyển liếc mắt nhìn Thư Lan một cái, Thư Lan lập tức lấy lại bình tĩnh, người đàn ông kia lại đột nhiên nắm lấy cổ tay cậu, hấn dùng đôi mắt trừng to như thấy quái vật để nhìn Thư Lan: “Cậu là...”

Thư Lan: “???” Nhìn hấn có vẻ quen quen.

“Tôi là Hà Khâm, trước đây chúng ta đã gặp nhau một lần ở quán bar.”

Thư Lan vẫn có chút ấn tượng, Tam thiếu gia của Hà gia, “Chào anh.”

Gương mặt Hà Khâm vẫn mang theo vẻ yêu nghiệt như trước, hấn liếc mắt một cái liền thấy Nguyễn Uyển đứng sau Thư Lan, đột nhiên tỏ ra kinh ngạc, “Cậu, cậu...”

Thư Lan khẽ nâng khóe môi, giới thiệu Nguyễn Uyển, “Vợ của tôi.” Nói xong, hai tay đặt trên vai Nguyễn Uyển bất giác siết chặt.

Hà Khâm kinh ngạc thốt lên: “Cậu không phải là người yêu của Tiêu Thịnh Vũ à!”

Thư Lan: “...”

Nguyễn Uyển: “...”

Hà Khâm: “...” Mắt to trừng mắt nhỏ.

Thư Lan lạnh lùng nắm tay Nguyễn Uyển lôi đi, “Tuy rằng không biết Hà thiếu gia từ đâu lại nghe được tin tức này, bất quá hiển nhiên tin này là không đúng sự thật, tôi và anh ta đã không còn dính liếu gì rồi.”

“Làm sao có thể...” Hà Khâm kinh ngạc lẩm bẩm.

“Tôi ngay cả con cũng đã có, làm sao lại không thể.” Nói xong, Thư Lan liền khẽ cười với Nguyễn Uyển đang đứng cạnh cậu, người mà vốn mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra, “Cố gắng nỗ lực thật tốt vì con của chúng tôi.”

Nguyễn Uyển: “???”

Hà Khâm hiển nhiên có thể tiêu hóa được phần nào: “... Chuyện của hai người lúc trước không ai là không biết.”

Thư Lan dừng lại một hồi mới nhắc chân bước tiếp, sống lưng cứng đờ.

Hà Khâm vuốt cằm, quyết định trở về nhất định phải báo cho anh hai mình biết chuyện này, nhưng đáng tiếc, Tiêu thái tử thật sự không có vứt bỏ Thư Lan, khiến cho cậu ta tổn thương chút nào.

Thư Lan từng hỏi Nguyễn Uyển có muốn kết hôn hay không, dù sao cậu có thể cho cô một cuộc hôn nhân hạnh phúc, cho dù đó chỉ là ngắn ngủi, Nguyễn Uyển nói còn muốn suy nghĩ thêm, Thư Lan không thể nào hiểu được vì sao Nguyễn Uyển không muốn kết hôn nhưng đối với việc có con lại cố chấp như vậy, bất quá Thư Lan không có hỏi cô, dù sao bọn họ chỉ cần tuân thủ theo nguyên tắc đã nhất trí ngay từ ban đầu là được rồi.

Một tuần lễ sau khi Nguyễn Uyển đồng ý, bất quá chờ đứa trẻ được sinh ra cho đến lúc cai sữa thì cũng là lúc kết thúc cuộc hôn nhân giữa hai người, có tình lại cũng vô tình, Thư Lan nghĩ, như vậy cũng tốt, có lẽ đời này cậu cũng sẽ không bao giờ có thể yêu người nào hơn Tiêu Thịnh Vũ, một khi tâm đã chết, cũng sẽ không thể nào có thể hâm nóng trái tim, đừng cảm yêu thêm ai khác, cho nên Thư Lan chỉ có thể ký thác tất cả tình thân của cậu lên đứa trẻ này.

Hai người cũng không phải là người có sở thích khác lạ gì, họ nhất trí ý kiến với nhau, kí xuống thỏa thuận, cũng coi như là bảo đảm tương lai của mình và đứa trẻ.

Tuy rằng Thư Lan cùng Nguyễn Uyển rất hòa hợp, thế nhưng lúc Tiêu Thịnh Vũ mới nghe tin Thư Lan kết hôn, khi đó Tiêu Thịnh Vũ liền cầm dao bổ dừa từ trong tủ chén đem ra, chờ Trình Thạc sau khi tiếp điện thoại liền chạy tới thì phát hiện Tiêu Thịnh Vũ một thân đầy máu, nằm trong ngõ tối, nơi mà mèo không nghe thấy, chó cũng không để ý tới. *(thanh niên lụy vì tình của năm <_<)*

Trình Thạc đã rất lâu rồi không thấy Tiêu Thịnh Vũ chật vật như vậy, lần gần nhất chính là khi hắn bị ám sát ngay trong ngõ hẻm vắng người mấy năm trước, sau đó may mắn được Thư Lan tốt bụng đi ngang qua giúp đỡ, không biết lúc đó có phải là nghiệt duyên hay không, Trình Thạc chỉ biết là rốt cuộc không còn người nào ngoài Thư Lan có thể khiến cho Tiêu Thịnh Vũ day dưa không rõ như vậy.

“Trình Thạc, tâm sự với tôi đi.”

“Vũ ca,” Trình Thạc đau đầu, “Nếu trò chuyện tiếp thì chắc anh đã ngổm mắt rồi.”

“Fuck, cậu nói rằng tôi sắp ngổm rồi, nói rất êm tai.” Tiêu Thịnh Vũ mất công tốn sức mà đem mình chống tay ngồi dậy, hít một hơi, “Đã qua mấy năm chưa từng xông pha như vậy.”

“Thực sự là làm khó mấy bang phái nhỏ, đánh nhau cũng có thể mời tới một Trình Giảo Kim*.” Trình Thạc nhắc cái thùng cấp cứu mà hắn mang theo, bắt đầu băng bó.

(*Ý chỉ kì đà cắn mũi.)

“Ừ, tôi tìm có trước.”

Trình Thạc nghĩ, còn có lão đại nào ăn no rửng mỡ còn có thể nhắc đao ra ngoài tìm có như Tiêu Thịnh Vũ không...

“Tâm tình không tốt?”

“Ừm.”

“Bởi vì... Thư thiếu?” Trình Thạc cùng Tiêu Thịnh Vũ làm anh em mười mấy năm, tình cảm gắn bó như vậy, tuy rằng không giúp được gì, nhưng khuyên một chút thì vẫn có thể.

“...” Tiêu Thịnh Vũ chỉ cảm thấy trước mắt từng trận mây đen.

Trình Thạc cau mày, “Vũ ca, đi về trước đi.”

“Không...” Tiêu Thịnh Vũ suy nhược mà lắc đầu.

Thái dương Trình Thạc hằn lên mấy đường gân xanh, không phí nửa lời liền đem người trực tiếp kéo dậy.

“Muốn tạo phản à.” Tiêu Thịnh Vũ hừ hừ, nhưng vẫn lên xe cùng Trình Thạc, kỳ thực vết thương của hắn không tính là nặng, nhưng máu chảy quá nhiều, miễn cưỡng có thể chống đỡ một hồi.

Dọc theo đường đi, Trình Thạc lái xe nhanh như chớp.

“Thư Lan kết hôn rồi, sáng sớm hôm qua mới đi đăng ký.”

Trình Thạc nghĩ, quả nhiên người thất tình đều không có lý trí.

Tiêu Thịnh Vũ lẳng lặng ngồi ở ghế sau xe, hẳn sau khi trưởng thành cũng rất ít làm ra mấy hành động điên rồ như vậy, trông thật là khó coi, thật giống như nếu Thư Lan còn xuất hiện thêm lần nào nữa, có khi chính mình còn bắt giữ em ấy, không cho em ấy nháo loạn nữa.

17. Chương 17: Nguyễn Uyển

Mấy tháng, nói dài cũng không dài lắm. Mới đó đã đến ngày Nguyễn Uyển sinh.

Thư Lan có chút choáng váng mà ngồi ở khoa sản, tuy rằng cậu và Nguyễn Uyển kết hôn, thế nhưng tình cảm giữa hai người cũng không phải như vợ chồng thật, tuy gần đây cậu vẫn luôn rất để ý tình trạng thân thể của Nguyễn Uyển, thế nhưng không nghĩ tới Nguyễn Uyển đột nhiên gọi điện thoại cho cậu báo sắp sinh rồi.

Sau đó thì sao, y tá hốt hoảng ra vào phòng bệnh, mang theo huyết tương.

Mấy phút trước, một bác sĩ nổi giận đùng đùng trách cứ: “Vợ của cậu có bệnh tim, cmn cậu còn cho cô ấy sinh con nữa sao!”

Đại não Thư Lan ‘Vù’ một cái liên tưởng rỗng, làm sao có thể như vậy, trước lúc thụ thai cậu đã tự mình đi đến bệnh viện xác nhận cẩn thận rằng Nguyễn Uyển có phải là ... người phụ nữ khỏe mạnh hay không, hơn nữa mấy lần kiểm tra về sau cũng không có vấn đề, cô còn đưa tờ kiểm tra sức khỏe của mình và đứa trẻ cho cậu...

“Làm sao có thể...Bác sĩ, ông có phải là nghĩ sai rồi...” Thư Lan không tin.

Sau đó không có người trả lời cậu.

“Bác sĩ cứu cô ấy!”

“Chúng tôi sẽ cố gắng.”

Sau đó là tờ thông báo bệnh tình nguy kịch, Thư Lan run run đặt bút kí xuống.

Lại tiếp đó, đứa trẻ ra đời, là một bé trai, Thư Lan cảm giác mình trong lúc hoảng hốt mà nghe được tiếng nỉ non khóc lóc của trẻ con.

Nhưng bác sĩ nói Nguyễn Uyển đã không còn, xuất huyết quá nhiều, còn chưa kịp liếc mắt nhìn con trai đã nhắm mắt buông tay.

Cậu nhớ tới lần cuối cùng lúc đưa cô tiến vào phòng phẫu thuật, cô còn cười nói rằng: “Nhớ tới lấy V8* lại đây vỗ con nha.”

(*Mình k hiểu lắm, ai hiểu cmt dưới mình sửa nha.)

Thư Lan quần bách mà trả lời: “Tôi... Tôi quên mất! Tôi lập tức đi mua một cái!”

Rốt cuộc như bao người cha khác hốt hoảng, luống cuống tay chân lao ra ngoài mua V8, kết quả lúc trở lại nghe bác sĩ nói, khả năng không giữ được người mẹ.

Nói cái gì mà giữ không được người mẹ, rõ ràng mới vừa rồi cô còn nói chuyện với mình, Nguyễn Uyển mong đợi được làm mẹ như vậy, làm sao có thể nói không có là không có.

Thư Lan không thể nào hiểu được tại sao Nguyễn Uyển muốn liều chết sinh con như vậy, không thể nào hiểu được sự tồn tại của đứa trẻ còn quan trọng hơn tính mạng của mình luôn sao.

Mỗi người đều ích kỷ như thế, cậu chỉ muốn thoát khỏi quá khứ, để Tiêu Thịnh Vũ gánh chịu thống khổ.

Nguyễn Uyển muốn giữ lại huyết mạch của mình, dù cho đứa trẻ kia có nhất định di truyền bệnh tim của cô hay không.

Thư Lan nghĩ, Nguyễn Uyển nói với cậu cuộc sống trước đây của cô quá đau khổ, cô còn từng một lần nghĩ tới việc coi thường mạng sống bản thân, nhưng nhớ tới việc mình sống đã lâu, nhưng còn chưa cảm nhận được cảm giác lúc làm mẹ, cảm thấy quá thiệt thòi.

Đứa trẻ rất khỏe mạnh, rất béo, mới sinh ra vui sướng không bao lâu liền bị tin tức Nguyễn Uyển mất làm cho bầu không khí xung quanh trở nên trầm trọng, vẫn luôn được đặt ở trong lồng giữ nhiệt, Thư Lan đành làm một ba ba không có trách nhiệm, chân không chạm đất, không thể cẩn thận mà nhìn một chút.

Đợi đến khi Thư Lan rốt cục thật giống như có thể dừng lại sờ bảo bối một cái, cảm nhận sự mềm mại của đứa trẻ, để Thư Lan cảm giác được sinh mạng yếu đuối cùng hi vọng, chính tại thời khắc yên tĩnh ấy, Tiêu Thịnh Vũ vừa xuống máy bay liền tức tốc đến, không biết anh làm sao biết được cậu đang ở đâu.

Thư Lan ôm đứa trẻ nhìn Tiêu Thịnh Vũ vội vàng sải bước đi tới, hoảng loạn ôm lấy cậu, vuốt mặt cùng thân thể cậu, thật giống như đang xác nhận xem cậu có hoàn hảo, không tổn hao gì mà đứng đó hay không.

“Đừng sợ bảo bối, anh ở đây, không có chuyện gì đâu.” Tiêu Thịnh Vũ không ngừng an ủi Thư Lan, thật giống như Thư Lan vẫn còn là một đứa trẻ, sẽ sợ hãi, cần anh nuông chiều, có thể trốn ở dưới cánh tay anh, không phải chịu bất kỳ thương tổn, bởi vì anh sẽ bảo vệ cậu.

Thư Lan trong lúc này đặc biệt rất muốn khóc, người này mặc dù lúc trước thương tổn mình, nhưng mình trong nháy mắt này vẫn cảm thấy vô cùng cảm động.

Tiêu Thịnh Vũ vỗ nhẹ lưng Thư Lan: “Không sao, anh sẽ luôn luôn ở phía sau em.”

Thư Lan đem nước mắt bức trở lại, đẩy Tiêu Thịnh Vũ ra một chút, “Áp, áp nghệt bé con rồi...”

Tiêu Thịnh Vũ lúc này mới nhớ tới đứa trẻ trong lòng ngực Thư Lan, “Là nam hay nữ?”

“Là nam.”

“Nghĩ kỹ tên cho đứa trẻ là gì chưa?”

Thư Lan lắc đầu một cái, đem bé con đưa cho y tá.

Tiêu Thịnh Vũ sờ sờ đầu Thư Lan, “Không vội, em nghỉ ngơi một chút, xem em bây giờ một thành cái dạng gì rồi kìa.”

Thư Lan có chút chống cự, lại không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với Tiêu Thịnh Vũ, vừa nãy trước mặt Tiêu Thịnh Vũ suýt chút nữa là thực sự khóc lên, đem mặt mũi mình vuốt sạch rồi, không biết Tiêu Thịnh Vũ sẽ nghĩ như thế nào, mình và Tiêu Thịnh Vũ quả thật là day dưa không dứt, nghĩ rằng kết thúc lại khiến cho nó càng thêm rồi.

“Tôi mình có thể.”

“Chúng ta trước tiên không giận dữ được không, xử lý tốt mọi chuyện rồi lại nói.”

Thư Lan cảm thấy đây không phải là vấn đề giận dữ hay không, bọn họ như vậy còn muốn tính chuyện gì.

“Anh chính là sợ một mình em chống đỡ sẽ quá mệt mỏi.” Tiêu Thịnh Vũ cười khổ, anh vừa nghe tin Nguyễn Uyển có chuyện liền lập tức bay đến Anh quốc, chỉ lo Thư Lan một mình sẽ không chịu đựng được, anh đầu tiên là chạy đến nhà Thư Lan, kết quả không có ai, liền chạy đến bệnh viện, liên tục một khắc đó, chỉ ôm lấy Thư Lan thì mới có thể yên tâm hơn.

Chỉ là trong ấn tượng của Tiêu Thịnh Vũ thì Thư Lan vẫn còn là thiếu niên ở độ tuổi ngây ngô, không thật sự lớn lên, rất cần mình bảo vệ, mỗi lần nghĩ đến việc Thư Lan đã kết hôn, cũng đã có con rồi, kỳ thực rất

hạnh phúc, có thể sống tốt mà không cần mình ở bên bảo vệ, mình liền cảm thấy không biết làm thế nào, trong lòng một mảnh mờ mịt, hiện tại Nguyễn Uyển chết rồi, mình vốn nên vui vẻ, lại nghĩ đến việc Thư Lan lại sắp trở thành người cô đơn, nhất thời liền hoảng lên.

Kết quả mong ngóng nhiều ngày như vậy, cuối cùng vẫn bằng không.

Thư Lan cùng Tiêu Thịnh Vũ từ bệnh viện trở về nhà, Tiêu Thịnh Vũ vốn định gọi thức ăn bên ngoài nhưng nghĩ cảm thấy không dinh dưỡng, liền tự mình xuống bếp làm món trứng chưng thịt, Thư Lan ngồi ở thư phòng ôm điện thoại sững sờ một hồi mới bắt đầu lướt.

Nguyễn Uyển ngoại trừ sinh mệnh mới sinh này ra thì không có thân nhân nào, bạn bè của cô cần báo tin cũng không nhiều, phần lớn đều là người qua đường vội vã, bất quá có một người không giống với những người khác, đó là vị bác sĩ kia, hắn nói xin lỗi Thư Lan, nói hắn sau đó sẽ không làm bác sĩ nữa, Thư Lan thật giống như trong nháy mắt liền hiểu rõ một chuyện, nhưng cậu có thể làm gì đây, cậu và Nguyễn Uyển dù sao cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi.

Thư Lan suy nghĩ một chút, cuối cùng gọi điện thoại cho Chung Kinh, do lệch múi giờ, bên kia Chung Kinh đã là nửa đêm.

Chung Kinh vẫn chưa nghỉ ngơi, thấy Thư Lan gọi đến liền cảm thấy cao hứng, tuy rằng bọn họ bình thường cũng có liên lạc với nhau, thế nhưng dù sao cũng không nhiều.

“A lan, cậu nói xem cậu không gọi cho tôi đã bao lâu rồi.”

“Anh Kinh.”

“Làm sao vậy?” Chung Kinh nghe giọng nói Thư Lan có chút không đúng.

Thư Lan nghe thấy tiếng đáp của Chung Kinh, cảm thấy một bụng oan ức rất cực có thể tìm một người cẩn thận mà nói hết.

Thư Lan từ từ nói rõ mọi chuyện với Chung Kinh, nói con trai mình ra đời, nói Nguyễn Uyển mất rồi, nói Nguyễn Uyển sinh bệnh, cậu ngu ngốc, không có phát hiện sớm, thậm chí có chút bát nháo, nức nở khóc, phát tiết khổ sở của mình gần đây.

“...Tôi ngày mai sẽ bay sang đó xem cậu.” Chung Kinh hít sâu một hơi, hắn vốn tưởng rằng Thư Lan có thể tìm một cô gái tốt rồi cùng nhau kết hôn là tốt nhất, không nghĩ tới thành ra như vậy.

“Không cần, anh bận rộn như vậy, em chỉ muốn tìm người nói chuyện, nói ra rồi cảm giác đã tốt hơn nhiều rồi.”

Chờ Thư Lan cúp điện thoại quay đầu lại phát hiện Tiêu Thịnh Vũ không biết từ khi nào đã đứng ở cửa, Tiêu Thịnh Vũ nở nụ cười che giấu bí ẩn trong lòng, “Anh tới gọi em ăn cơm, thức ăn bên ngoài đến rồi.”

Thư Lan gật gật đầu, lau mặt, lách người tránh Tiêu Thịnh Vũ, anh nhất thời cảm thấy oan ức, mình rõ ràng đang ở cạnh em ấy, mà em ấy lại chỉ muốn tâm sự mọi chuyện với một người cách đây mười vạn tám nghìn dặm, cái gì cũng không hiểu.

18. Chương 18: Gặp Mặt Kẻ Địch

Không thể không nói, bởi vì nhờ có Tiêu Thịnh Vũ giúp đỡ mà lòng Thư Lan buông lỏng rất nhiều, đem tinh lực còn lại đặt lên người đứa trẻ, bé con không có sữa mẹ nuôi nấng, rất đáng thương, Thư Lan rất đau lòng, chỉ muốn đem tất cả những thứ tốt nhất cho con.

Tiêu Thịnh Vũ ở nhà hàng cách nhà Thư Lan không xa, mỗi ngày đúng giờ lại mang cơm đến ăn với Thư Lan, sau đó không biết lấy đâu ra một chiếc BMW chở cậu đến bệnh viện thăm nhóc con.

Thư Lan không thể nào ngờ được hành động của Tiêu Thịnh Vũ mấy ngày qua, nhưng khi nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ vì cậu mà bận bịu trước sau, liền cảm thấy mình không thể phiền hà anh mãi, cũng không nên làm mọi thứ càng phát triển theo hướng tồi tệ thêm.

Tiêu Thịnh Vũ nhàn nhạt nói với cậu: “Em có thể đem anh lợi dụng xong rồi một phát đá đi liền sao.”

Thư Lan sắc mặt đỏ lên, “Tôi không nghĩ sẽ lợi dụng anh.”

Tiêu Thịnh Vũ nở nụ cười, “Đùa thôi, anh tình nguyện như vậy, không muốn để ý đến anh cũng không sao.” Nói xong liền đi vào phòng bếp, Tiêu Thịnh Vũ phát hiện ngoại trừ việc lo hậu sự cho Nguyễn Uyển ra thì anh không biết còn có thể lại làm được chuyện tốt gì cho Thư Lan, bởi vì dù là làm cái gì thì người thực hiện cũng không phải là anh.

Thư Lan do dự một chút liền đi theo sau Tiêu Thịnh Vũ, “Cám ơn anh đã vượt xa đến đây giúp tôi, việc này tôi vốn có thể tự làm được, nhưng nhờ anh mà tôi thoải mái hơn nhiều.”

“Anh không cần em cảm kích,” Tiêu Thịnh Vũ khẽ cười đáng ghét, “Em chỉ cần có thể trò chuyện nhiều hơn với anh là được rồi.”

Thư Lan thật không biết nói gì tiếp với Tiêu Thịnh Vũ.

“Anh chỉ là có chút không quen.” Tiêu Thịnh Vũ che mặt, âm thanh thống khổ, “Trước đây là vì em toàn làm những việc này với anh.”

“Anh đang cố gắng thay đổi, chỉ là muốn một cơ hội thôi.”

Thư Lan cảm thấy, một mình cậu và đứa trẻ cũng có thể sống, Tiêu Thịnh Vũ thực sự là không công phí tâm, coi như mình đã từng đối xử tốt với anh thì có ích lợi gì đây, còn không đem tim mình làm cho nguội lạnh hay sao, đợi đến khi Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy những hành động vừa qua của anh quá vô nghĩa, cũng sẽ tự động rời khỏi mình.

“Em xem, em chẳng nói lời nào gì cả.” Tiêu Thịnh Vũ định đưa tay sờ mặt Thư Lan, sắc mặt cậu không quá hồng hào, khiến Tiêu Thịnh Vũ có chút đau lòng.

Thư Lan không dám đối mặt như vậy với Tiêu Thịnh Vũ.

“Anh muốn ôm em.”

Thư Lan sửng sốt một chút, lui về phía sau một bước.

“Em sợ anh.” Tiêu Thịnh Vũ trầm mặc, xoay người không nhìn cậu nữa.

Thư Lan cảm thấy bản thân có chút nhẫn tâm, “Chúng ta chia tay rồi.”

“Anh cho là ít nhất thì chúng ta vẫn có thể làm bạn bè.”

“Như vậy... Không tốt tí nào.”

Tiêu Thịnh Vũ không hề nói gì.

Bọn họ quyết định chính thức đem bé con về nhà, Thư Lan đã sớm bố trí một phòng ngủ ấm áp cho bé con, mặc dù ở nơi này không đến mấy năm, nhưng dù sao cũng là ngôi nhà duy nhất của đứa trẻ, sau đó Thư Lan sẽ cố gắng hết sức để đứa trẻ có cuộc sống ổn định hơn.

Nguyễn Uyển được chôn trong một nghĩa trang yên tĩnh ở ngoại thành.

Thư Lan đẩy chiếc xe đẩy trẻ con đến thăm Nguyễn Uyển, cùng cô nói vài lời, còn bé con thì an lành ngủ trong xe, vẻ mặt hết sức đáng yêu.

Thư Lan nhìn Tiêu Thịnh Vũ một chút, Tiêu Thịnh Vũ không có theo cậu tới gần đó, anh chỉ bình tĩnh đứng hút thuốc ở xa xa.

“Bác sĩ nói con trai rất khỏe mạnh, cô có thể yên tâm rồi.”

“Nó là một bé trai, tôi đặt cho nó cái tên Thư Cách, đáng yêu quá phải không, tôi nghĩ cô sẽ thích.”

“Thật đáng tiếc, cô lại không thể ôm con một cái...”

“Các người chính là như vậy, tôi xưa nay vốn không có cách nào có thể thay đổi quyết định của các người.”
Thư Lan nhàn nhạt nói, “Tiêu Thịnh Vũ cũng vậy, mà cô cũng thế, quả thật khiến tôi cảm thấy sợ.”

Tiêu Thịnh Vũ thật giống như có thể cảm ứng được, nhìn Thư Lan bên này một cái, liền quay đầu đi.

Tính toán một hồi, Tiêu Thịnh Vũ cũng nên rời đi.

Hai ngày nay Tiêu Thịnh Vũ vẫn luôn rất trầm mặc, đồng thời cũng cảm giác được sự săn sóc chu đáo của anh, Thư Lan nghĩ, nếu như không phải là vì trước đây, thì có lẽ Tiêu Thịnh Vũ đã sớm khiến cậu chìm đắm trong mộng đẹp mà anh dệt, đàn ông như vậy căn bản không thiếu người theo đuổi, mà chẳng qua là vì anh không chiếm được cậu mà nhất thời cảm thấy mới lạ thôi.

Chung Kinh trước lúc đến Anh quốc một ngày có gọi cho cậu, nói muốn đến thăm con nuôi, Thư Lan vốn rất vui mừng, kết quả đột nhiên nhớ tới Tiêu Thịnh Vũ đang gác chéo chân xem tivi ở phòng khách, liền mờ mịt.

Chung Kinh sẽ cảm thấy thất vọng, vì giúp cậu trốn Tiêu Thịnh Vũ, mà cuộc sống Chung Kinh cũng gặp khá nhiều phiền phức, không giống như vẻ ngoài yên lặng bình tĩnh của hắn, nhưng cậu vẫn không thể phần khởi gì cho cam.

Nguyễn Uyển nói cô quá dễ dàng mềm lòng, không nhìn được cảnh người khác khổ sở, nên cũng chỉ có thể để cho bản thân khổ sở, coi như là ngu xuẩn đi, nhưng Thư Lan cảm thấy nếu đổi thành mình nói câu đó, cũng hy vọng có thể có người không nỡ để cho mình khổ, thật là một chuyện hạnh phúc biết bao nhiêu.

Sáng sớm Thư Lan liền ôm bé con ra cửa, tối hôm qua Tiêu Thịnh Vũ xử lý công việc muộn, hiếm thấy ngủ quên, cho nên vừa tỉnh dậy liền đi tìm Thư Lan mãi mới phát hiện cậu không có ở nhà, gọi điện thoại cho Thư Lan thì mới biết anh còn chưa đọc tin nhắn của cậu:

Tôi đến sân bay đón người, có chút việc, ngày hôm nay đừng tới đây.

Tiêu Thịnh Vũ cau mày, đón người? Trong đầu Tiêu Thịnh Vũ nghĩ có lẽ là Thư Lan đón người quen thân thích gì đó của cậu, bạn bè của Thư Lan cũng không nhiều, có thể đến đây thăm thì cũng chẳng có mấy người.

Gọi chiếc taxi trở về nhà trọ, Thư Lan và Chung Kinh vừa nói vừa cười, bé con hiếm khi không có ngủ, mắt to đánh một vòng, còn ối ra ngum nước trên người Chung Kinh, nhưng hắn chỉ cười nhéo nhẹ mũi bé, yêu thích không thôi.

Chung Kinh từ trong túi móc ra một bao lì xì bỏ vào túi trên áo bông của bé con, bao lì xì thật mỏng chẳng nhìn ra cái gì bên trong, Thư Lan lại kinh ngạc, “Không được! Anh Kinh, chuyện này...”

“Đây là cho con nuôi của tôi, con trai còn chưa nói là không muốn thì người làm ba cần phải hiểu chuyện chứ.” Chung Kinh hiển nhiên rất bất mãn với sự khách khí của Thư Lan, vỗ vai Thư Lan, “Cũng làm ba người ta rồi, sau đó phải học nấu nhiều món ngon một chút, con nuôi tôi đều trông cậy vào cậu, cũng không thể khiến nó ủy khuất được.”

Thư Lan có chút lúng túng, khuôn mặt đỏ rần, trong lòng cũng không khỏi cảm động.

“Nguyễn Uyển gạt tôi nói mang thai là một bé gái, tôi liền chuẩn bị cả đồ trang sức, chỉ chờ cô bé nào đó ra đời, ai ngờ lần này là một bé trai, cho nên tôi nghĩ một hồi đành tặng bao lì xì này thôi, không có ý tứ gì khác đâu, cậu xem như quà mừng tuổi là được, đây là tâm ý của tôi.” Chung Kinh nhắc tới Nguyễn Uyển, hắn chỉ mới gặp cô vài lần, cảm thấy cô gái này cũng không tệ, nhưng cũng chẳng nói gì ngoài miệng với Thư Lan, chỉ là không nghĩ tới tiệc vui chóng tàn.

Thư Lan vì việc không nói với Chung Kinh về vụ giao kèo giữa cậu và Nguyễn Uyển mà cảm thấy hổ thẹn, nhưng bây giờ đã thế này rồi, cũng chẳng cần nói gì thêm.

Tiêu Thịnh Vũ vốn không có ý đi đâu, chỉ đứng dựa cửa đợi Thư Lan, nghe tiếng bước chân truyền đến, trong lòng có chút thấp thỏm, quả nhiên, Thư Lan là đi đón người, là Chung Kinh.

Chung Kinh vừa nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ liền ngây ngẩn cả người, sắc mặt lập tức trở nên lạnh như khối băng, liếc nhìn ánh mắt lúng túng của Thư Lan, trực tiếp hỏi Tiêu Thịnh Vũ: “Mày sao lại ở đây?”

Thư Lan vừa muốn mở miệng, Chung Kinh liền lạnh lùng nói: “Cậu câm miệng.”

Thư Lan biết Chung Kinh tức giận, nhưng cậu không biết nên giải thích thế nào, đang cùng đường túng quẫn, lời tới miệng lại nuốt xuống, vốn cho là Tiêu Thịnh Vũ sẽ trở về khách sạn, hai người sẽ không đụng mặt nhau, ai biết lại gặp phải tình huống thế này.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy Chung Kinh thì sắc mặt cũng biến đen, trào phúng nói: “Tại sao tao lại không thể ở đây? Mày có thể tới, tao lại không thể tới sao?”

Thư Lan nói với hai nam nhân đứng hai bên cửa đối diện gay gắt đối chọi nhau: “Anh Kinh, vào nhà trước đi.” Nói xong liền mở cửa, bế bé con vào nhà trước.

Chung Kinh từ tốn nói một câu: “Chỉ biết tự tìm khổ cho mình.”

Thanh âm không lớn, lại rõ ràng như tát thẳng một bạt tai vào mặt, sắc mặt Thư Lan trắng bệch, có chút oan ức, đôi môi giật giật lại không biết mình nên cãi lại thế nào, nói mình có bao nhiêu quyết tâm rời đi Tiêu Thịnh Vũ, nhưng vậy thì tại sao lại cho Tiêu Thịnh Vũ cơ hội quẩn mãi không tha?

19. Chương 19: Vết Thương

Tiêu Thịnh Vũ nhìn bộ dáng đó của Thư Lan liền vừa đau lại vừa tức, có chút khó chịu với Chung Kinh, “Chuyện giữa tao và Thư Lan còn chưa tới phiên mày xen vào.”

“Hừ” Chung Kinh thấy rõ bộ dạng chịu đả kích của Thư Lan, trong lòng có tính toán, “Thư Lan, chuyện của chính cậu, tôi không nói thêm gì nữa, chỉ có điều đừng quên rằng hắn đã từng đối xử thế nào với cậu.” Nói xong trực tiếp đi vào cửa, không quản hai người nữa.

Tiêu Thịnh Vũ nghe thấy thế, cả khuôn mặt đều tái đi, anh là thật lòng hối cải, nhưng Thư Lan sẽ không tin anh, không cần hỏi thì anh cũng biết chắc chắn sẽ như vậy.

Thư Lan cứng đờ người, không biết làm sao, cũng không dám quay sang nhìn Tiêu Thịnh Vũ, có lẽ Tiêu Thịnh Vũ thật sự đang cố gắng đối xử tốt với cậu, có thể là chuyện trước kia không phải dễ dàng nói tha thứ là có thể tha thứ được, thân thể đau, tâm cũng đau, cậu rút cuộc ngay cả sức đi tìm người nào đó hâm nóng cõi lòng cũng không có, do đó mới cầu xin Chung Kinh giúp mình rời đi, nhưng bây giờ mình và Tiêu Thịnh Vũ vẫn dây dưa không rõ, Chung Kinh nhất định rất thất vọng.

Tiêu Thịnh Vũ khổ sở đưa tay xoa xoa khuôn mặt Thư Lan, đồng thời giọng nói buồn rầu của Thư Lan nhẹ vang lên: “Đừng đụng vào tôi.”

Tay Tiêu Thịnh Vũ hạ xuống một chút rồi buông thõng, đáng chất lan tràn, “Anh là thật lòng yêu em, muốn cùng em bắt đầu lại từ đầu.”

Hiện tại đến khi anh nói lời thật lòng, thì người kia đã buông tay rồi?

Sẽ không tin anh, không muốn tín nhiệm anh nữa.

“Anh đi đi,” Thư Lan nhìn Tiêu Thịnh Vũ, mặc dù biết mình làm như vậy sẽ khiến anh rất đau đớn, thế nhưng cậu bây giờ không có đủ dũng khí để tiếp tục nữa.

Quả nhiên, Tiêu Thịnh Vũ tự giễu cười cười, chậm rãi hồi phục trở lại thành bộ dạng không sợ sóng lớn như trước kia, tia nhần nhục, thua kém chậm rãi dâng lên nơi đáy mắt anh khiến Thư Lan hoảng sợ, đau xót và oan ức đều bị giấu thật sâu.

“Em mãi mãi không biết rằng anh nhìn thấy em lúc tỉnh lại đã cao hứng biết bao nhiêu.”

“Anh cũng vĩnh viễn không biết rằng khi đó tôi đau như thế nào.” Thư Lan mĩa mai nói.

Tiêu Thịnh Vũ vứt đi áo khoác, cởi áo sơ mi, đưa tấm lưng về phía Thư Lan.

“Anh để Trình Thạc hạ thủ, tên kia cũng là một tay quyết đoán, ra tay không chút lưu tình.”

Sau lưng Tiêu Thịnh Vũ là mười mấy vết sẹo do roi quất tạo thành, thậm chí chỉ mới liền thịt, không giống với vết thương của Thư Lan, da thịt Thư Lan chỉ bị tổn thương bên ngoài, mà vết thương của Tiêu Thịnh Vũ sâu tận bên trong, có thể thấy lực đạo của người ra tay rất đủ để tạo nên thương tích như thế này.

Thư Lan khiếp sợ nói không nên lời, cuống họng không phát ra được bất kì âm thanh nào, nửa ngày mới chậm rãi nói: “Anh điên rồi...”

“Em không muốn khiến anh biết cảm giác khi đó của em thế nào sao, thế nên anh tự trừng phạt mình vậy,” Tiêu Thịnh Vũ mặc quần áo vào, ánh mắt chân thành: “Như vậy có thể cách em gần một chút không phải sao?”

Thư Lan sững sờ, nhưng nghĩ thầm Tiêu Thịnh Vũ khiến mình đau xót không chỉ bao nhiêu đây, nhớ lại trước đây Tiêu Thịnh Vũ nói với mình rằng ‘Em bắt quá chỉ là tình nhân tôi nuôi chơi thôi’, mình lúc đó khó tin mà đau đến chết đi sống lại, trên người lưu lại nhiều lắm cũng chỉ là vài vết sẹo nhưng trong lòng là cả một vết thương khoét sâu khó có thể khép lại.

“Không được... Không được!” Thư Lan lắc đầu loạn xạ, viền mắt ửng hồng.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn Thư Lan, khẽ trầm mặc, chậm rãi nói: “Ít nhất cũng đừng dùng ánh mắt chán ghét như thế nhìn anh.”

“Tôi...Tôi không có...” Thư Lan nghe thấy lời đó của Tiêu Thịnh Vũ liền cứng đờ người.

“Em có.” Đôi mắt anh đỏ đậm, mang theo ủy khuất.

Thư Lan cắn môi một cái, “Vậy tôi bây giờ không hận anh, chúng ta hòa nhau rồi, từ nay về sau...”

“Thư Lan, anh muốn hôn em,” Tiêu Thịnh Vũ thật nhanh đánh gãy lời Thư Lan: “Nhất định anh phải làm.” Nói xong liền nhanh chóng đem Thư Lan dựa lên tường, bắt chéo hai tay cậu đặt sau lưng, điên cuồng hôn lên môi Thư Lan, đầu lưỡi hướng vào phía trong cuốn lấy lưỡi Thư Lan.

“A...” Thư Lan một mảnh mê muội, đôi môi tê dại, không thể phát ra thanh âm nào.

Thư Lan mạnh mẽ cắn một cái, Tiêu Thịnh Vũ né tránh rồi lại hôn tiếp, Thư Lan giấy không ra, nhớ tới Tiêu Thịnh Vũ đã từng cường bức mình liền hoảng sợ run lên, có lẽ Tiêu Thịnh Vũ cảm giác được sự sợ hãi của Thư Lan, rốt cục cũng ngừng hành động hôn môi này lại, an ủi vỗ hai cái lên môi cậu.

Thư Lan bị khiếp sợ, tay được thả lỏng liền vung tới tát một cái lên mặt Tiêu Thịnh Vũ, Tiêu Thịnh Vũ lại đỡ lấy tay cậu, nắm chặt rồi đưa lên môi khẽ hôn một cái, “Chưa gì đã vung tay vung chân, em nói em không hận anh khiến anh thật cao hứng.”

Thư Lan ngay cả tia do dự cuối cùng cũng không còn, còn lại cũng chỉ là sự tức giận đối với người trước mặt này, vậy mà anh ta còn nói yêu mình sao, Thư Lan tức đến run rẩy cả người, lại sợ Chung Kinh bên kia nghe thấy động tĩnh bên này lại chạy tới, mình liền thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn người ta cả.

“Tiêu Thịnh Vũ, anh cái tên khốn kiếp này!” Thư Lan quay người muốn chạy lại bị Tiêu Thịnh Vũ giữ lại, giam trong ngực, ôn nhu dùng mặt cọ lên cổ Thư Lan.

“Anh... Không biết làm sao đối tốt với em, em gái anh nói có thể học làm cơm thử xem, cho nên anh mới học nấu cơm cho em ăn,” Tiêu Thịnh Vũ cúi đầu, “Anh học xong, nhưng hiệu quả cũng không khá khẩm gì...”

“Em chán ghét, em đánh anh.”

“Nhưng anh chỉ biết là người anh muốn hôn môi chỉ có em thôi, đó là một trong những điều anh mong muốn, em sợ anh, không muốn tin anh nữa thì anh cũng chẳng có cách nào cả.”

“Nhưng anh có cả nửa đời sau để ở bên em, đủ để hai người chúng ta dần vật nhau” Trong giọng nói của Tiêu Thịnh mang theo sự quyết tâm “Ai dám động vào em anh liền cmn giết chết đứa đó.”

Thư Lan khẽ trầm mặt.

Tiêu Thịnh Vũ có chút hối hận đối với lời nói hung ác kia của mình, không ngờ câu đó lại khiến cho Thư Lan sợ như vậy, nhưng nếu như mình không nói như vậy, không khiến Thư Lan sợ hãi thì với cá tính của em ấy, có lẽ mình ít nhất phải đợi đến khi trở thành ông lão tám mươi rồi.

Đột nhiên một giọng nói chen vào.

“Thư Lan, đây chính là lựa chọn của cậu sao?” Chung Kinh trào phúng nói.

Thư Lan lập tức thoát khỏi người Tiêu Thịnh Vũ, vành mắt mắt đỏ lên, dùng sức mà đẩy Tiêu Thịnh Vũ cách xa cậu, “Anh đi đi!”

Tiêu Thịnh Vũ liếc nhìn Chung Kinh, xem như mảy lợi hại! Rồi anh chậm rãi nói với Thư Lan: “Anh đi đây, chăm sóc mình thật tốt nhé.” Nói xong quay người xuống lầu.

Thư Lan căn bản vô lực, lẩm bẩm nói: “Tôi vốn không nghĩ như vậy.”

Chung Kinh hỏi: “Cậu không hận hấn sao?”

Thư Lan nhớ tới vết thương kinh khủng kia sau lưng Tiêu Thịnh Vũ, chậm rãi lắc đầu, “Không hận.”

“Nhưng em thật sự không nghĩ sẽ quay lại với anh ấy.”

Tiêu Thịnh Vũ còn chưa đi, dừng lại ở một tầng lầu dưới đó, nháy mắt cả người nhất thời giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Thư Lan không biết Tiêu Thịnh Vũ đến cùng muốn làm gì, mỗi ngày lễ đều nhận được hoa và card từ anh, thậm chí lúc bé con tròn một tuổi còn sai người đưa đến một đồng đồ vật bày trước mặt cho bé chọn*, Thư Lan vừa nhìn, suýt chút nữa kinh sợ trợn trừng mắt, Tiêu Thịnh Vũ định đem cả công ty đến cho Thư Cách à! Mò trúng cái gì liền cho cái đó! Đùa gì thế!

(*Hay còn gọi là tục Chọn đồ vật đoán tương lai, vào ngày thôi nôi, theo tập tục thì khi trẻ em đầy tuổi, cha mẹ bày lên các loại đồ vật để cho bé chọn, dùng để dự đoán tương lai và sở thích của bé.)

Thư Lan khi đã hoàn thành xong khóa học ở Anh, vẫn quyết định trở lại thành phố Z phát triển, mà Tiêu Thịnh Vũ dĩ nhiên đem công ty tẩy trắng, từ từ thoát khỏi hắc đạo, tuy rằng thực hiện việc này khá khó khăn thế nhưng anh vẫn không muốn từ bỏ.

Tương lai của Tiêu Thịnh Vũ và Thư Lan vừa mới bắt đầu, bất quá Tiêu Thịnh Vũ không hy vọng Thư Lan sẽ phải tự thân ra mặt làm lụng vất vả, cường thủ hào đoạt mới là tính cách của anh, anh chuẩn bị đem Thư Lan từ trong vỏ ốc lồi ra ngoài, sẽ từ từ dùng nước ấm đun sôi*, chờ đến khi xong việc, Thư Lan không thể không động lòng.

(*Ở đây ý nói ảnh dùng hành động từ từ hâm nóng tình cảm với Thư Lan ý.)

20. Chương 20: Con Thú Dữ Và Dòng Nước Lũ

Đạo này Thư Lan cũng không để ý gì tới Tiêu Thịnh Vũ, Thư Lan vốn nghĩ sẽ không về thành phố Z vì có Tiêu Thịnh Vũ, nhưng đã lớn lên ở đây từ nhỏ, thật sự không nỡ rời xa nơi này, bởi chính sự quen thuộc mới có thể khiến ta an lòng, việc dây dưa với Tiêu Thịnh Vũ còn hơn là phiêu bạt bên ngoài, ngược lại mình quyết định như thế này, cùng lắm Tiêu Thịnh Vũ cũng chỉ tới dây dưa nhưng cũng không quấy rầy gì nhiều.

Đúng như dự đoán, Thư Lan mới dần xếp xong xuôi thì Tiêu Thịnh Vũ lại tới nữa, Tiêu Thịnh Vũ đứng từ xa đã thấy Thư Lan ôm bé con bước ra, thế là anh liền mang theo bộ dạng cường thế như trước mà bước tới, dáng người thành thực khoác lên mình bộ âu phục, thân hình cao lớn vây lấy Thư Lan ngay cửa nhà.

Thư Lan đã không còn bộ dạng ngây ngô như trước, tùy tiện vung tay nhấc chân mấy cái cũng toát lên phong thái bình tĩnh và khí chất ôn hòa của cậu, thân hình thon dài, vô cùng tuấn mỹ, ôm thêm đứa nhỏ trên tay lại có chút đáng yêu, Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy dáng vẻ đó của cậu liền bị hấp dẫn, càng ngày càng trầm mê, lún sâu vào tình cảm đối với Thư Lan.

Sự thực chứng minh rằng người xử sự khéo léo như Thư Lan, lại là một người ôn hòa tuấn kiệt, cộng thêm nụ cười dịu dàng thì đi đâu cũng được mọi người trong khu phố và đồng nghiệp ở công ty hoan nghênh, cho dù là đám con gái 18 hay 80 nhìn thấy Thư Lan một thân gà trống chăm con như thế cũng đau lòng thay, tuy rằng ít ra ngoài nhưng đi tới đâu cũng nghe thấy người ta khen ngợi cậu, Thư Lan rất nỗ lực cố gắng học và làm việc, không còn vẻ sợ sệt giống như trước, giờ đây con trai chính là động lực sống của cậu, cậu phải cố gắng kiếm tiền để chăm sóc con, do đó Thư Lan buộc mình phải thành thực trong mọi phương diện khác.

Thư Lan cũng quyết định tránh mặt Tiêu Thịnh Vũ, chỉ nhân nhặt gậy đầu, “Đã lâu không gặp.”

Có thể nhìn thấy tâm tình của Tiêu Thịnh Vũ rất tốt, khóe miệng vẫn luôn cong lên, “Anh rất nhớ em.”

Thư Lan im lặng.

“Không mời anh vào ngồi một chút sao? Anh đã đợi em 3 tiếng đồng hồ rồi.”

“A, thật không tiện, mới vừa rồi ra ngoài mua ít đồ với bé con.” Một tay Thư Lan quả thật đang cầm cái túi đồ lớn mua ở siêu thị, “Anh ngồi chờ một chút.”

Bé con nghịch ngợm ngồi dưới đất, đôi mắt lúng liếng nhìn Tiêu Thịnh Vũ, mặc dù nhóc con chưa lớn nhưng ngũ quan vẫn có thể nhìn ra có chút giống Thư Lan.

“Để chú ôm một cái nha?” Tiêu Thịnh Vũ tỏ ra rất thân mật, không biết từ đâu lấy ra một hộp đồ chơi đồ đồ bé.

Thư Cách do dự một chút, quyết đoán đưa hai tay ra làm nũng đòi ôm, thế là Tiêu Thịnh Vũ liền cẩn thận bế Thư Cách đặt lên đùi mình, cánh tay mềm mại trắng nõn, nhỏ như ngón sen ôm lấy đồ chơi không buông, không khóc lấy một tiếng, chỉ im lặng ngồi đó, quả là một đứa trẻ ngoan.

Trong lòng Tiêu Thịnh Vũ có chút mềm yếu, “Có thích đồ chơi chú đưa cho không?”

Đôi mắt trong veo của Thư Cách liếc nhìn qua, “Thích ạ.”

Thư Lan bừng chén trà nóng đi ra liền nhìn thấy một màn hài hòa như vậy, hai người họ ở chung thật hòa hợp, trong lòng Thư Lan có chút mờ mịt, tiến lên ôm bé con đặt xuống thăm rồi đưa cho nó chút đồ chơi, Thư Cách cũng rất ngoan ngoãn, im lặng nghịch đồ chơi của nó.

Tiêu Thịnh Vũ có chút sững sờ, sau đó tiếp nhận trà, nhìn kĩ người trước mắt, vẫn khiến cho anh quẩn luyện, tưởng niệm giống như trước.

“Quyết định công việc rồi sao?” Tiêu Thịnh Vũ hỏi.

“Vẫn chưa, nhóc con vẫn chưa đi nhà trẻ nên tôi chưa yên tâm.”

Bé con đã ba tuổi rưỡi, cực kỳ ngoan, giống y như Thư Lan khi còn bé, bụ bẫm, đáng yêu, chỉ là lúc nói chuyện vẫn còn dùng nửa tiếng Anh, nửa tiếng Trung vụng về để nói, đến Thư Lan cũng không sửa được cho nó, chỉ đành chờ nó lớn thêm một chút rồi mới biết mà sửa lại, Thư Cách rất quẩn Thư Lan, cứ hay làm nũng, Thư Lan không cưng chiều cũng không được, lúc trước nó nghe Chung Kinh nói muốn đem mình vào nhà trẻ liền ôm cổ Thư Lan nói thế nào cũng không chịu buông, e rằng tuy nó không hiểu người lớn đang nói gì nhưng nghe thấy phải rời khỏi ba ba liền nhất quyết không đồng ý.

Thư Lan cảm thấy Thư Cách vẫn còn nhỏ, còn chưa tới bốn tuổi, sợ đưa vào nhà trẻ rồi thầy cô trong đó lại không chăm sóc nó chu toàn được nên đành dời việc đó sang năm sau, cậu quyết định chăm sóc Thư Cách trong khoảng thời gian đó, đợi công việc ổn định rồi tính tiếp.

“Anh vốn định qua Anh quốc thăm em nhưng không ngờ công việc bộn bề như vậy.” Tiêu Thịnh Vũ giải thích.

Thư Lan không nói gì, chỉ gật gật đầu không quan tâm lắm.

“Thư Lan, em có nguyện ý trở về bên cạnh anh không.” Ánh mắt Tiêu Thịnh Vũ mang theo mong chờ, “Anh sẽ cho em một cuộc sống an ổn.” Nghĩ Thư không thể hiểu nghĩa của câu “cuộc sống an ổn” mà anh nói, liền nói tiếp: “Anh bây giờ kinh doanh trong sạch, không dính vào mấy vụ mờ ám nữa, chúng ta bên nhau rồi sống cuộc sống bình thường như bao người khác nhé.”

“Xin lỗi,” Thư Lan lắc đầu một cái.

“Tại sao? Đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, chúng ta cùng nhau nỗ lực lần nữa chẳng lẽ lại khó đến thế sao?” Tiêu Thịnh Vũ không thể nào tiếp thu được, mấy năm qua tự mình tẩy sạch công ty cũng không phải thuận buồm xuôi gió, còn phải mỗi thời mỗi khắc đề phòng người khác dồn anh vào chỗ chết, bây giờ vất vả lắm mới rửa sạch một thân bùn đất kia, tất cả cũng chỉ vì muốn Thư Lan và nhóc con có một cuộc sống bình yên mà thôi.

Chỉ vì suy nghĩ đơn giản đó mà anh vẫn luôn chống đỡ không để bản thân gục ngã, cố gắng giữ khoảng cách với hắc đạo, chỉ sợ một ngày nào đó vạn nhất không có cách nào tỉnh lại, để Thư Lan ở lại một mình thì biết làm sao, cho nên anh cẩn thận tới bây giờ, nhưng cái người mà anh đặt ở đầu quả tim, nâng niu bảo vệ lại cho anh một nhát dao đau đớn.

“Xin lỗi, vấn đề không phải ở anh, anh rất tốt,” Thư Lan cúi đầu, “Nhưng bây giờ tôi đã quyết định đến với Chung Kinh rồi.”

“Đến với Chung Kinh? Có ý gì!” Nháy mắt cả người Tiêu Thịnh Vũ liền toát lên sự âm trầm đáng sợ, hiển nhiên là dự báo cho cơn thịnh nộ sắp tới, “Anh đã nói em chỉ có thể về cạnh anh, anh cho em thời gian như thế chẳng lẽ còn chưa đủ sao, thời gian đó để em suy nghĩ thật kĩ chứ không phải dùng để câu dẫn đàn ông!”

“Tiêu Thịnh Vũ!” Thư Lan cuống lên, “Chúng ta đã chia tay rồi, tôi cũng là người và có quyền lựa chọn ở cùng với ai!”

“Được rồi!” Tiêu Thịnh Vũ gầm lên một tiếng, trầm giọng nói: “Anh nói rồi, ai dám đụng tới em anh liền cmn giết chết thẳng đó, em và hắn có làm qua chưa?”

Tuy rằng đã thu liễm vài phần nhưng lệ khí trong mắt Tiêu Thịnh Vũ cứ cuộn cuộn lên chỉ chờ bộc phát khiến Thư Lan khẽ run lên, cậu phát hiện anh vẫn còn để ý đến cậu như trước, thậm chí lời anh nói lúc trước vẫn còn nhớ như in.

“Có hay không?!” Tiêu Thịnh Vũ rống lên một tiếng.

“... Không có.”

Tiêu Thịnh Vũ miễn cưỡng đè ép cơn giận lại, cưỡng bách Thư Lan ngẩng mặt lên nhìn mình mới phát hiện ánh mắt Thư Lan nhìn mình tràn đầy sợ hãi.

Trong lòng Tiêu Thịnh Vũ nổi giận rồi, hận không thể ngay lập tức thủ tiêu Chung Kinh sau đó trói Thư Lan lại xách lên giường, nhưng nghĩ đến Thư Lan sẽ đau lòng thế nào khiến anh không nỡ nhấn tâm ra tay như vậy, ngay cả đánh nhau cũng phải để Chung Kinh chiếm chút tiện nghi, thật là bức anh tức muốn chết.

Tiêu Thịnh Vũ chỉ nghĩ muốn thuyết phục Thư Lan, không ngờ một hồi thành ra dọa cậu sợ hãi, Thư Lan lại đột nhiên tách ra, trốn tránh anh như tránh rắn rết vậy.

Động tác của Tiêu Thịnh Vũ cứng đờ, sắc mặt lần nữa trở nên vô cùng khó coi.

“Tiêu Thịnh Vũ, thật ra từ trước đến nay anh vẫn không thay đổi gì... Vẫn là bộ dạng như trước, không hài lòng liền tát một cái, sau đó lại dùng một quả táo như ban ân mà bù đắp, nhưng cái việc đánh rồi xoa ảy của anh lại tổn thương tôi,” Thư Lan vẫn luôn rũ đôi mắt xuống, hơi nước chua xót từ từ dâng lên “Trước đây anh vui đùa tôi thế nào tôi cũng một mồi tính toán với anh, nay vất vả lắm mới tìm được một người tôn trọng và yêu thương mình nhưng tại sao anh cũng không buông tha cho tôi? Dựa vào cái gì lại làm như vậy!”

Lời mà anh nói sẽ ôn nhu với cậu đều là giả tạo, một khi cậu đồng ý quay về rồi, chỉ sợ rằng anh sẽ trở mặt vô tình ngay thôi...

Tiêu Thịnh Vũ nhìn bộ dạng không kìm được nước mắt của Thư Lan, đột nhiên cảm thấy đó là oán hận

tích lũy bao năm qua, là do mình năm đó phong lưu thành tính, đây coi như là báo ứng của anh, thì ra cảm giác nhìn thấy người mình thích đến với người khác là như thế này đây, so với việc nhìn thấy Thư Lan bên cạnh người phụ nữ kia còn đau hơn, bởi vì cậu không yêu cô ta, nhưng bây giờ cậu chọn được người mình sẽ nguyện ý ở cạnh rồi thì anh biết làm sao đây...

21. Chương 21: Thử

Sau khi Tiêu Thịnh Vũ trở về, đầu óc liền một mảnh trống rỗng, chuyện đến nước này khó mà nói quay lại liền quay lại được.

Thư Lan cũng có chút hoảng hốt, nhìn dáng vẻ Tiêu Thịnh Vũ thất hồn lạc phách mà nhớ lại mình trước kia cũng từng như thế, mọi thứ thay đổi nhanh đến chóng mặt khiến mình chẳng nói nổi lời nào.

Chỉ có Thư Cách rất vui vẻ, còn hỏi Thư Lan rằng chú Tiêu Thịnh Vũ lần sau đến đây có mang theo đồ chơi tới cho nó nữa không, Thư Lan bóp nhẹ mũi nó, khẽ mắng yêu: “Trong đầu con chỉ biết tới đồ chơi thôi sao.”

Chung Kinh hiếm khi có ngày nghỉ đến đây chơi, Thư Lan liền thuận tiện mua chút rau dưa tính nấu một nồi canh ngon, ít nhiều thì trong lòng cậu vẫn có chút chột dạ.

Chung Kinh đưa hộp sữa bò cho Thư Lan rồi mua thêm chút măng và rau tươi.

Thư Lan nói: “Đợi em nấu thêm món chay nữa.”

Chung Kinh nín vai cậu, nhìn thật rõ Thư Lan rồi chậm rãi nói: “Tôi có cảm giác cậu giấu tôi chuyện gì đó.”

Thư Lan: “... Không có.”

“Tiêu Thịnh Vũ tới tìm cậu?”

“Làm sao anh biết?” Thư Lan sửng sốt lên tiếng.

Chung Kinh chỉ vào tách trà đã nguội trên bàn, “Cậu không uống trà, hơn nữa căn cứ vào phản ứng hôm nay của cậu, xem ra tôi đã đoán đúng rồi.”

“...”

“Hửm?”

“Anh Kinh... Xin lỗi,” Thư Lan xấu hổ cúi đầu, “Lúc trước Tiêu Thịnh Vũ muốn em quay lại với hắn, em quỳnh lên liền...Nói em bây giờ đang qua lại với anh.”

Chung Kinh hơi kinh ngạc, trầm mặc chốc lát, trong lúc Thư Lan tỏ ra vô cùng xấu hổ, hắn lại chậm rãi nói: “Chúng ta có thể thử xem.”

Thư Lan trợn mắt lên, cậu xưa nay cũng không cảm thấy Chung Kinh có tình cảm hay dục vọng đặc biệt gì với mình, chỉ là hắn rất ôn nhu, như một người bạn thân thiết, hai người vẫn giữ khoảng cách như thế, chưa bao giờ đi quá giới hạn của nó.

“Anh đừng đùa nữa.” Thư Lan lúng túng nói, “Ăn cơm thôi, em đi gọi Thư Cách tới ăn tối đây.”

“A Lan, có lẽ chúng ta rất thích hợp ở bên nhau, không phải cậu cũng dùng tôi làm bia đỡ đạn sao.” Chung Kinh cười nói.

“Anh không thích đàn ông mà.”

“Không thử làm sao biết được, ít nhất tôi rất yêu thích cậu, cậu cũng rất tốt, tôi có thể thấy được Tiêu Thịnh Vũ hẳn hối hận thật.”

“Không đề cập tới hắn nữa, chỉ là hối hận cũng chẳng có tác dụng gì.” Thư Lan nhớ tới bộ dạng hùng hổ dọa người của Tiêu Thịnh Vũ liền lạnh cả người, “Anh Kinh, chúng ta nếu thử rồi thì sau này sẽ không thể làm bạn được nữa.”

“Tôi không cam lòng không thử liền từ bỏ.” Chung Kinh kéo tay Thư Lan, nhìn cổ tay trắng trẻo của cậu đột nhiên nổi lên dục vọng khê cắn lên đó! Kỳ thật hắn và Tiêu Thịnh Vũ đều cùng một loại người, tuy nhiên hắn lại thích ẩn giấu điều đó hơn.

Bầu không khí trên bàn ăn rất bình thường, trong lòng Thư Lan có chút do dự, dù sao tình cảm của cậu đối với Chung Kinh cũng không phải yêu, trái lại Chung Kinh lại tỏ ra như chưa xảy ra chuyện gì cả, còn bình thản gỡ xương cá rồi bỏ lát cá hoàn chỉnh vào chén của cậu.

Cho đến khi dỗ bé con ngủ mà Chung Kinh cũng chưa rời đi, Thư Lan liền biết hắn đang có ý đồ gì, nhưng bản thân lại không lên tiếng, e rằng mình nên thử một lần xem thử có thể yêu người khác được hay không.

“Tôi đi tắm.” Chung Kinh rất tự nhiên cởi áo vét và sơ mi trước mặt Thư Lan, “Giúp tôi tìm bộ áo tắm đi.”

“Ừm...” Thư Lan cắn môi một cái, đáp một tiếng xem như là chấp nhận đêm nay sẽ phát sự tình kia.

Sau đó một hồi đợi khi Thư Lan vốn đã chần chừ rất lâu trong nhà tắm bước ra mang theo mái tóc nhỏ giọt và cả người bốc hơi nước, Chung Kinh đột nhiên cảm thấy cuống hòng mình khô khóc.

Đứng trước mặt Chung Kinh, chân tay Thư Lan liền có chút luống cuống, Chung Kinh liền đưa tay vòng lấy eo cậu, để cậu dựa vào vai mình, sau đó từ sau lưng kéo dây thắt lưng trên áo tắm Thư Lan xuống, cảm giác mát mẻ khiến Thư Lan run lên, Chung Kinh thấy thế liền khẽ thở dài rồi đặt từng nụ hôn xuống cổ và khắp người cậu, tay từ vạt áo từ từ lần vào trong.

Chung Kinh có cảm giác hần không kìm nén được nữa rồi...

Thư Lan không có cách nào cảm nhận được bất kỳ khoái cảm nào, cậu không yêu Chung Kinh cho nên cũng không sinh dục vọng với hần...

Chung Kinh cũng phát hiện điều đó, bỗng nhiên đứng dậy giúp Thư Lan kéo lại bộ quần áo xộc xệch trên người, trầm mặc đi vào phòng tắm.

Sắc mặt Thư Lan lúc đỏ lúc trắng bệch một mảng, miễn cưỡng đứng thẳng dậy mãi đến khi cửa phòng tắm kêu lên một tiếng “cạch” thì cậu mới lấy lại được tinh thần, Thư Lan có chút lúng túng, gõ gõ cửa phòng tắm.

“Làm gì?” Giọng nói Chung Kinh khàn khàn gợi cảm, chỉ là có vẻ tâm tình của hần không tốt lắm, thành thật mà nói dưới tình huống thế này trong lòng cả hai người đều chẳng vui vẻ gì.

“Xin lỗi.” Thư Lan nhỏ giọng xin lỗi.

Chung Kinh không đáp lại.

Tiêu Thịnh Vũ mượn rượu giải sầu, nhốt mình ở trong phòng đã một ngày một đêm, Tiêu Thịnh Tình ở bên ngoài không cam lòng mà gõ cửa mấy tiếng ‘Oành oành oành’, đột nhiên một bình rượu trong phòng bị mạnh tay ném cái “choang” lên cửa.

“Cút!”

“Tiêu Thịnh Vũ, anh còn có chút tiền đồ nữa hay không!” Tiêu Thịnh Tình ở ngoài cửa tức giận gào lên, “Anh đợi em một lát!”

“...” Tiêu Thịnh Vũ mang theo vành mắt đen như gấu trúc nằm lên sofa không nhúc nhích.

Ngoài cửa Tiêu Thịnh Tình mang theo cái búa nhỏ mạnh mẽ đập hư chốt cửa, đá tung cửa đi vào, hoàn toàn không có chút hình tượng tiểu thư đoan trang gì cả. (*Cường nữ:v*)

Tiêu Thịnh Tình đi hai bước liền đập vỡ bình rượu bằng pha lê, đập vỡ mấy chai rượu còn chưa mở nắp lẫn lóc trên ghế sofa.

Tiêu Thịnh Vũ nằm trên ghế sofa, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tiêu Thịnh Tình có chút đau lòng, vỗ vỗ Tiêu Thịnh Vũ, “Anh hai, em biết anh không dễ chịu nhưng anh đừng tự thương tổn thân thể mình như thế nữa, việc đó chẳng có ý nghĩa gì cả, nhờ anh bệnh rồi thì làm sao mang chị dâu về đây?”

Giọng nói Tiêu Thịnh Vũ hơi khàn khàn, chậm rãi nói: “Em ấy bây giờ ở cùng người khác rồi.”

“Làm sao có thể!” Tiêu Thịnh Tình rất kinh ngạc, tuy rằng cô và Thư Lan không quen thân thể nhưng cô vẫn biết năm đó Tiêu Thịnh Vũ và Thư Lan yêu nhau như thế nào, Thư Lan rất yêu Tiêu Thịnh Vũ, mà cái người phong lưu như anh hai mình tuy rằng xằng bậy, có lúc lại rất quá đáng nhưng cũng có thể nhìn ra Tiêu Thịnh Vũ là thật lòng đối tốt với Thư Lan, cho nên dù hiểu lắm thế nào cũng không thể nào đi tới mức đường cùng này.

“Anh chưa từng nghĩ em ấy hận anh đến như vậy, Thư Lan nói em ấy không muốn quay lại với anh, anh cho đó chỉ là lời nhất thời nói ra.” Tiêu Thịnh Vũ lạnh nhạt nói, viền mắt hiện lên chút tơ máu, rõ ràng tinh thần anh đã có chút uể oải, “Em ấy không tin anh, cũng không cần anh nữa.”

Tiêu Thịnh Tình lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng thương tâm như vậy của Tiêu Thịnh Vũ, trước đây cho dù gặp phải khó khăn thế nào thì Tiêu Thịnh Vũ có thể không nói một lời than vãn đã xử lý ổn thỏa mọi việc, nhưng chưa từng bày ra vẻ mặt oan ức, thương tâm và tuyệt vọng như bây giờ nói với cô một câu: “Em ấy không thích anh.”

Anh cho là cậu vẫn luôn thích anh, coi như anh đã sai...

“Anh tẩy trắng công ty chỉ mong sau này mang lại cho em ấy một cuộc sống yên ả nhưng em ấy không tin anh.”

Tiêu Thịnh Tình trầm mặc nghe Tiêu Thịnh Vũ nói, cuối cùng chậm rãi nói: “Có thể là anh không thể cho chị dâu cảm giác an toàn, anh nói thì đơn giản nhưng chưa chắc sau khi chị dâu đồng ý liền nhận được đối đãi như vậy.”

“Anh đã nói với em ấy rất rõ ràng.” Tiêu Thịnh Vũ ngồi thẳng người châm lửa đốt điếu thuốc.

“Chỉ nói không thì quá vô dụng, anh hai, anh đâu còn nhỏ đâu, anh cho rằng đây giống như lúc nhỏ làm vỡ đồ đạc chỉ cần nói mấy câu tỏ ra ăn năn liền được mẹ mím cười tha thứ cho ư?” Tiêu Thịnh Tình nói vô cùng lưu loát, khó tránh khỏi hơi chút đắc ý, còn vỗ mặt Tiêu Thịnh Vũ một cái, “Anh làm sao có thể sử dụng cách này để đối phó với chị dâu được? Thật ngu ngốc, anh có phải là anh trai của em không nữa vậy?”

Tiêu Thịnh Vũ liếc mắt nhìn Tiêu Thịnh Tình, gương mặt tuần tú lập tức căng ra, trong mắt mang theo sát khí, Tiêu Thịnh Tình thấy bộ dạng đó của anh thì lông tóc đều dựng hết lên, chưa cần đếm tới giây thứ ba đã nhấc chân lên chạy.

Sau đó trời còn chưa sáng, Tiêu Thịnh Vũ liền thu thập xong xuôi, mặt dày đứng dưới nhà Thư Lan.

22. Chương 22: Chuyển Ngoặt

Tiêu Thịnh Vũ nắm rõ từng thói quen của Thư Lan, sáng sớm cậu rất thích dậy trễ, sau đó thuận tiện đi siêu thị mua thức ăn cho cả một ngày, ngày hôm nay anh tới sớm, đoán rằng Thư Lan vẫn chưa rời giường kết quả mình vừa đến không bao lâu thì nhìn thấy Thư Lan và Chung Kinh đang xuống lầu.

Chung Kinh nói gì đó với Thư Lan, trông Thư Lan có chút quẫn bách sau đó Chung Kinh lại còn sờ sờ đầu cậu nữa.

Đột!

Tiêu Thịnh Vũ nhìn chăm chăm hai người, không khỏi tức giận trong lòng, anh lại nhớ tới lời Thư Lan đã nói với mình vì vậy càng nhìn Chung Kinh lại càng hận không thể đem hấn bầm thành thịt vụn.

Chung Kinh vừa đi, Tiêu Thịnh Vũ liền nhảy ra gọi Thư Lan lại, Thư Lan kinh ngạc nhảy một cái, đoán rằng vừa rồi Chung Kinh làm ra hành động thân mật kia với mình là cố ý cho Tiêu Thịnh Vũ thấy, cậu nhìn về mặt đỏ kị khó nén của Tiêu Thịnh Vũ, trong lòng có chút bất an.

“Anh...Có việc gì sao?”

“Anh đến mời em đi ăn sáng,” Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy giọng nói của mình có chút đông cứng, dừng lại một chút, ung dung nói: “Cùng tới Nhất Phẩm ăn bữa sáng đi, em chẳng phải rất thích bánh bao nhân gạch cua ở đó à.”

Thư Lan rất không dễ chịu chút nào, dù sao mình ngày hôm trước chia tay với Tiêu Thịnh Vũ trong không vui, buổi tối đó còn suýt nữa lại làm với Chung Kinh.

“Để nhóc con ở nhà một mình tôi không yên tâm lắm.” Hai người đều đi đến mức này rồi, lẽ nào Tiêu Thịnh Vũ không cảm thấy mất tự nhiên sao...

“Vậy cùng đi đi.”

“Nó còn chưa rời giường,” Thư Lan nhàn nhạt nói, hàm ý trong lời nói chưa bao giờ rõ ràng hơn thế.

“Vậy em chờ anh chút,” nói xong Tiêu Thịnh Vũ liền chạy chậm rời đi.

Khoảng một tiếng sau, anh mang theo gói lớn gói nhỏ đồ ăn mang về, không nhanh không chậm nhấn chuông cửa nhà Thư Lan.

Thư Lan yên lặng mở cửa cho Tiêu Thịnh Vũ, Tiêu Thịnh Vũ cũng biết Thư Lan không thích anh dây dưa thế này, cậu rất giận mà không dám nói gì, nhưng chính anh lại không khống chế được luôn muốn thân cận với cậu, hi vọng một ngày nào đó có thể quay lại như trước kia.

Bánh bao rất thơm, mùi gạch cua bay tới khiến Thư Cách vốn đang ngủ trên giường phải vực dậy, vui vẻ không thôi, liên tục mở miệng kêu mấy tiếng chú vô cùng ngọt ngào, trong mắt Thư Cách thì cái chú mỗi lần tới đều mang những thứ tốt cho nó nhất định là một người rất tốt, nó vô cùng thích Tiêu Thịnh Vũ, bất quá trong lòng Thư Lan có chút bất bình, đứa nhóc đáng ghét này, người ta mới cho một cái bánh bao mà đã dễ dàng nghe theo vậy rồi sao.

Thư Lan nấu cháo, Tiêu Thịnh Vũ húp cháo đến đâu cũng không nhắc, chờ sau khi thu dọn bát đĩa xong thì anh mới lấy ra một văn kiện đưa cho Thư Lan.

“Đây là gì?”

“Em có thời gian liền mở ra nhìn xem đi, chỉ là chút tư liệu thôi” Tiêu Thịnh Vũ nỗ lực để mình biểu hiện càng ôn hòa, “Bé con cũng đã đến tuổi nên đi nhà trẻ rồi mà em cũng phải đi tìm việc, anh nghĩ em có thể sẽ khá bận cho nên liền giúp em thu thập vài thông tin mấy công ty chuyên nghiệp đang cần tuyển người và lại cũng rất phù hợp với em, anh nghĩ bằng hồ sơ lí lịch của em cũng không khó để xin vào làm.”

Thư Lan hơi kinh ngạc và nghi hoặc.

Tiêu Thịnh Vũ khẽ cười khổ, “Anh không có ý gì đâu, chỉ là muốn em thoải mái một chút thôi, huống chi em còn ôm thêm con trai nữa nên gánh nặng lại càng nhiều.”

Thư Lan không từ chối, tiếp nhận đồng tư liệu rồi cúi đầu nói: “Cảm ơn.”

“Anh đã sớm làm xong nhưng mãi tới bây giờ mới có cơ hội đưa cho em.”

Tâm trạng Thư Lan lúc này rất phức tạp, Tiêu Thịnh Vũ cũng coi như là có lòng.

“Còn cái này nữa,” Tiêu Thịnh Vũ rút ra mấy tấm vé, Thư Cách lại gần liền duỗi bàn tay bé nhỏ ra bắt lấy, chỉ thấy trên đó là mấy chữ lớn rất đẹp đề sáu chữ “Cừu vui vẻ và sói xám”, bên cạnh đó còn có hình rất nhiều chú cừu và sói xám tô điểm.

Thư Lan: “...”

Tiêu Thịnh Vũ sờ mũi một cái, “Anh nghĩ nhóc con hẳn sẽ rất thích, chúng ta cùng đi chứ.”

Thư Cách tò mò chỉ vào hình vẽ phía trên, hỏi: “Đây là cái gì?”

Thư Lan: “...”

Tiêu Thịnh Vũ nhìn vẻ mặt mờ mịt kia của Thư Lan một lát, cái đầu tinh ranh xoay một hồi liền nảy ra sáng kiến thuyết phục, vờ giải thích với bé con nhưng thật ra là cố tình nói cho Thư Lan nghe, “Đây là bộ phim hoạt hình vài năm gần đây, đứa trẻ nào cũng thích xem cái này hết.” Tiêu Thịnh Vũ dừng một chút, “Phim kể về việc cứu vui vẻ dùng mưu mẹo để thoát khỏi sói xám.”

“Nhóc con xem không hiểu đâu.” Thư Lan có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm có khi chính Tiêu Thịnh Vũ cũng không biết đây là cái gì, trước đây Tiêu Thịnh Vũ không thích và cũng chưa từng cùng mình đi xem phim bao giờ.

“Không đâu, Thư Cách nhất định sẽ thích mà.” Tiêu Thịnh Vũ ôm Thư Cách vào lòng, chỉ vào hình ảnh đầy màu sắc kia, dụ dỗ “Bé con có muốn đến xem không nào? Có chú dê con rất lợi hại, lại còn có sói xám nữa.”

Thư Lan: “...”

Lọn tóc sau đầu Thư Cách được buộc thành bím nhỏ, phía trước lại có hơi lộn xộn, đặc biệt trông rất đáng yêu, nó chớp mắt có chút sợ hãi: “Sói xám sẽ cắn người.”

Tiêu Thịnh Vũ cảm giác như đang ôm phiên bản Thư Lan lúc còn nhỏ, vẻ mặt càng ôn nhu nói “Đừng sợ, có chú dê rồi.”

Thư Lan: “...”

“Nhưng ba ba không muốn đi, làm sao bây giờ.”

Thư Cách vốn rất chờ mong, kết quả là mắt húng, xẹp miệng không nói lời nào, khuôn mặt tỏ ra cáu kỉnh.

Quả nhiên Tiêu Thịnh Vũ xuất hiện ngày nào liền gây loạn ngày ấy, Thư Lan xoa trán, ôm lấy Thư Cách: “Ngoan nào, buổi tối nên ngủ sớm một chút, sau này dẫn con đi có được hay không.”

Hai mắt Thư Cách lập tức lộp bộp rơi mấy hạt đậu, trong lòng Thư Lan hối hận không thôi, thoáng có chút đau lòng.

Tiêu Thịnh Vũ ở một bên nhỏ nhẹ nói: “Đừng khóc, ba ba con nhất định dẫn con đi.” Nói xong nhìn về

phía Thư Lan, trong mắt tràn đầy ôn nhu và mong đợi.

Thư Lan trừng Tiêu Thịnh Vũ, “Anh đừng có bày trò tính kế với con trai tôi.”

Tiêu Thịnh Vũ hô to oan uổng, “Anh đây không phải tính kế nó, đau lòng còn không kịp nữa là.”

“Buổi tối tôi... Có việc.” Thư Lan do dự một chút nói.

“Bạn ở cạnh Chung Kinh sao?” Khuôn mặt Tiêu Thịnh Vũ lập tức trông khó coi.

“...Anh đừng như vậy,” Thư Lan sợ nhất là khi Tiêu Thịnh Vũ nổi giận, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ muốn phản kích, “Coi như tôi và Chung Kinh ở bên nhau thì cũng không liên quan tới anh...” Nói ra rồi sẽ không sao đó chứ.

Thư Lan bất an ôm Thư Cách, chỉ vì mấy lời vừa rồi mà bầu không khí hòa hợp phút chốc liền bị đánh tan, Tiêu Thịnh Vũ hít sâu một hơi, nỗ lực biểu hiện mình không phải tên đàn ông chỉ biết đồ kị nhưng vẫn không ngăn được bị ai trong lòng.

“Anh không biết hẳn có phải thật lòng yêu em không nhưng anh chắc chắn rằng anh đối với em là thật tình, anh cũng không muốn khiến em chán ghét, chỉ là muốn em hiểu rõ rằng em còn có thể lựa chọn anh một lần nữa, anh nhất định sẽ đợi.”

Thư Lan có thể hiểu rõ cảm giác thống khổ của Tiêu Thịnh Vũ, bởi lẽ tình cảnh chờ đợi đó cũng chẳng khác gì cậu năm xưa.

“Cho dù tôi đã không còn yêu anh?”

Tiêu Thịnh Vũ trầm mặc gật gật đầu.

Thư Lan tự cảm thấy mỗi câu nói của mình tàn nhẫn đến mức có thể vẽ nên mấy vết máu trong lòng đối phương, niềm tuyệt vọng vì mong mà không được từ từ lan khắp đôi mắt Tiêu Thịnh Vũ, đến nỗi Thư Lan không dám nhìn thẳng vào anh nữa.

“Hai người đến xem đi, anh thì không đi được.” Tiêu Thịnh Vũ nói xong câu đó rồi xoa xoa đầu Thư Cách, “Chú đi đây.” Thả mấy tấm vé lên bàn, lại vừa vặn đúng ba tấm, Tiêu Thịnh Vũ chưa đi mà nói tấm vé dư ấy cậu cứ cho Chung Kinh đi.

Thư Lan cảm thấy mình đã quá cứng rắn, mà dù sao việc rời xa một người cũng không chỉ cần mỗi dũng khí, vậy cũng tốt, bọn họ cứ duy trì thế này cũng không phải lựa chọn tốt...

Buổi tối Chung Kinh mời cậu đi ăn món cày Tứ Xuyên, Thư Lan còn chưa nói về chuyện vé xem phim kia với Chung Kinh, dù sao thì lúc dùng xong cơm cũng đã quá giờ chiếu phim rồi.

Thư Lan cự tuyệt việc Chung Kinh muốn đưa cậu và con trai về nhà, một mình ôm lấy Thư Cách từ từ tản bộ trên đường, khí trời lúc này không nóng cũng chẳng lạnh nên khá là thoải mái khiến cậu không tự chủ liền đi tới trước cửa rạp chiếu phim, Thư Lan nhìn đồng hồ, cảm thấy đã không còn cần thiết phải vào nữa nhưng vẫn thấy tiếc cho mấy tấm vé.

Kết quả một chiếc ô tô màu đen chậm rãi dừng bên cạnh cậu, cửa xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt tươi cười của Tiêu Thịnh Vũ.

Thư Lan kinh ngạc không ngậm được mồm.

Tiêu Thịnh Vũ kiềm nén niềm sung sướng trong lòng, ôn nhu nhìn Thư Lan và nhóc con, nói “Lên xe.”

23. Chương 23: Gặp Nạn

Thư Lan ôm Thư Cách lên xe, Thư Cách vừa thấy Tiêu Thịnh Vũ liền ngọt ngào gọi í ới, Thư Lan nhìn thấy vậy liền rất giận dữ.

Tâm trạng của Tiêu Thịnh Vũ lúc này tốt đến mức khó mà hình dung.

Thư Lan cảm thấy mình có chút ngốc, thấy người ta tỏ ra đáng thương liền hơi mềm lòng, nhìn bộ dạng kia của Tiêu Thịnh Vũ nào giống với cảm giác uất ức bị người khác khi dễ như trước đó. Thư Lan yên lặng mắng mình: Thật không biết ghi nhớ bài học này mà!

Nhìn xe lượn qua mấy con phố, Thư Lan không nhịn được lo lắng hỏi: “Anh muốn đi đâu, không phải đưa tôi về nhà sao?”

“Dẫn em tới chỗ này, em nhất định sẽ thích.”

Giọng nói Thư Lan chốc lát liền trở nên lạnh lùng: “Nhưng tôi không thích anh tự ý quyết định chuyện của tôi.”

Cảm giác bị gọi một gáo nước lạnh như vậy rất khó chịu, Tiêu Thịnh Vũ mím môi, từ từ mà trịnh trọng nói với Thư Lan: “Chỉ lần này thôi, sau này anh sẽ nghe theo em hết, được chứ?”

“Sau này chẳng liên quan gì đến tôi cả.” Thư Lan nghiêng đầu qua chỗ khác, trào phúng mà nghĩ: Anh ta làm sao có thể nghe theo mình nhất nhất được.

Nhóc con đang vui trong lồng ngực Thư Lan ngủ say, Tiêu Thịnh Vũ liền đóng cửa sổ xe lại, trên tấm kính phản chiếu rõ góc cạnh gương mặt của anh đặc biệt anh tuần đến bức người, chỉ là ánh mắt vẫn thủy chung rơi trên người Thư Lan, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ. Hôm nay Thư Lan mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khoác bên ngoài là chiếc áo len cổ chữ V có màu nâu đậm, theo từng động tác của cậu vô tình ẩn hiện đường cong ngay eo, cả người cậu như ngập chìm trong gió xuân ấm áp, chỉ tiếc là trên gương mặt lại không tỏ ra vui mừng. Còn nhớ cậu trước kia mỗi khi nhìn thấy anh, không, phải nói là ngoài anh ra thì khi gặp những người khác cậu cũng sẽ tỏ ra ngượng ngùng, đôi khi xấu hổ quá còn dựa vào người anh, hai má ửng hồng như đám mây vào ráng chiều. Nhưng con người đó đã sớm biến mất, chỉ còn lại là những vết thương lòng do anh gây ra, chỉ cần khẽ đụng một chút cũng có thể khiến cậu đau đớn không thôi.

Thế nhưng đến khi thật sự chiếm được con tim của anh rồi thì cậu lại chẳng muốn nằm trong lồng ngực Tiêu Thịnh Vũ nữa. Có lẽ bây giờ cậu có thể cười thật vui vẻ nhưng đó là khi ở bên Chung Kinh thôi.

Lúc không yêu thì bị đối xử thế nào cũng chẳng quan tâm, chờ yêu rồi thì đến cả ánh mắt chán ghét của người ấy cũng khó mà chịu nổi.

Nhớ lúc Thư Lan còn yêu mình dù bị đối xử thế nào cũng chưa bao giờ thật sự tức giận, đợi đến khi thất vọng liên tiếp hết lần này đến lần khác bào mòn tình yêu cuồng nhiệt đó thì trong mắt cậu anh làm gì cũng sai.

Tiêu Thịnh Vũ nhớ tới trước đây tình cờ mang Thư Lan ra ngoài chơi, Thư Lan chỉ có thể vui mừng, dù là cùng mình tới nơi nào cũng có thể trở nên vui vẻ.

Nhưng bây giờ, cùng lắm chỉ là một lần hẹn hò ngắn ngủi nhưng trên mặt Thư Lan lại chỉ tràn ngập lo lắng và hoảng sợ.

Thư Lan muốn vội vã về nhà sao? Về nhà sớm như vậy làm gì? Em ấy muốn bên cạnh Chung Kinh à? Chẳng lẽ sợ mình ăn sống nuốt tươi hân?

Tiêu Thịnh Vũ chú ý tới lúc Thư Lan kéo mở cổ áo, rất muốn gỡ bỏ cúc áo kia xem có dấu vết đàn ông để lại không, mỗi lần nhìn thấy Chung Kinh ở cạnh Thư Lan lại bị ghen tỵ gần như thiêu đốt không còn gì, tưởng tượng thấy người đàn ông khác đặt từng nụ hôn trên người cậu thì anh như muốn phát điên, không khống chế được tính tình của mình cho nên dù thế nào anh cũng hi vọng Thư Lan có thể ngoan ngoãn, ít nhất chưa tha thứ cho mình thì cũng đừng thân cận với những người đàn ông khác, nhưng tên Chung Kinh kia cứ cố ý tiếp cận cậu, việc đến bây giờ Tiêu Thịnh Vũ còn chưa nghĩ ra cách xử lý Chung Kinh thế nào chẳng khác gì một đòn đánh thẳng vào mặt anh cả.

Tiêu Thịnh Vũ đạp mạnh phanh xe, nói: “Đến rồi.”

Lúc này Thư Lan mới hồi phục tinh thần, đây là nơi khai thác một tiểu khu để xây căn biệt thự mấy năm trước, chính giữa biệt thự là một vườn hoa thơm ngát và một cái hồ rất lớn, cả căn biệt thự tuy rộng lớn nhưng không toát lên sự giàu có hoa lệ mà đám nhà giàu yêu thích mà thay vào đó là cảm giác ấm áp khó nói lên lời.

Nếu như ở nơi này đợi đến sau bữa cơm chiều thì cả nhà có thể cùng đi tản bộ, trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Nghĩ thôi cũng cảm thấy ấm áp, đó cũng từng là thứ mà Thư Lan chờ đợi, Tiêu Thịnh Vũ cũng biết điều đó chỉ là bây giờ mới thực sự hiểu ý nghĩa của “nhà”, nhưng bây giờ cảnh còn người mất, ước muốn bấy lâu đã trở thành hiện thực nhưng Thư Lan lại chẳng muốn quay về bên anh nữa.

Tiêu Thịnh Vũ dẫn đường ở phía trước, bước qua một chỗ ngoặt liền dừng lại.

Thư Lan ôm nhóc con đang ngủ say, trong lòng loáng thoáng đã hiểu rõ lí do Tiêu Thịnh Vũ mang mình đến đây, căn biệt thự này vẫn còn khá mới, mặt tường được quét lên màu sơn nhàn nhạt mà thanh thoát, từng đoạn dây leo quấn quanh trước sau hàng rào, chằng chịt nhưng không tạo cho người ta cảm giác lộn xộn chút nào, còn có một cái sân nhỏ, không lớn lắm nhưng lại trồng rất nhiều loại hoa cỏ, vừa nhìn cũng biết là có người tận tâm chăm sóc.

Tiêu Thịnh Vũ mở cửa hàng rào, chỉ vào một chỗ cửa cuốn nói: “Bên trong là gara, sau này mua xe để đó sẽ rất thuận tiện.”

“Anh mua lại nơi này hả?”

“Có đôi vợ chồng già vốn muốn ở nơi này an hưởng tuổi già kết quả lại bị con gái cứng rắn kéo qua nước ngoài sống cùng, họ nghĩ không trở lại nữa liền bán lại cho anh.” Tiêu Thịnh Vũ mang theo Thư Lan vào nhà, đưa tay bật công tắc đèn, chốc lát cả căn phòng liền chìm vào màu vàng ấm áp nhưng xung quanh lại khá trống trải.

“Anh chờ em tới cùng bố trí căn nhà này.” Tiêu Thịnh Vũ muốn đem lại cho Thư Lan cảm giác thật ấm áp, không chỉ là căn nhà này mà còn có cả tương lai của bọn họ, vốn không định mang Thư Lan đến đây sớm như vậy nhưng anh không thể đợi nữa, anh muốn nói với Thư Lan rằng anh rất nghiêm túc muốn sống chung với cậu cả đời.

Thư Lan vừa kinh ngạc lại rất ngỡ ngàng, ngoài Thư Cách ra cậu vốn không nghĩ tới việc sẽ ở cùng ai khác sau này, lúc trước tuy có cảm tình với Chung Kinh nhưng đó không phải là tình yêu, chỉ có lúc quen với Tiêu Thịnh Vũ cậu đã từng muốn sống với anh cả đời, nhưng đó đã là quá khứ rồi.

Coi như không hận anh nữa nhưng cũng không muốn tiếp tục dây dưa.

“Nơi này rất tốt, lại gần siêu thị và nhà trẻ, xung quanh cũng tương đối thanh tĩnh, đôi vợ chồng già kia quả thật cũng rất biết hưởng thụ.” Tiêu Thịnh Vũ cười nhạt nói, “Em không cần vội từ chối, anh biết em còn chưa tha thứ cho anh, chỉ là hôm nay nhất thời hưng phấn, muốn cho em xem căn biệt thự này sớm một chút, vườn hoa vẫn chưa cắt tỉa chỉnh đốn đang hoàng, chờ em trở về thì mọi thứ vừa hay đã xong rồi.” Tiêu Thịnh Vũ bình tĩnh đứng dưới ánh đèn nhìn quanh căn nhà mang theo chờ mong, coi như Thư Lan không đáp lại, cho dù có một ngày anh vì bất đắc dĩ chỉ có thể để Thư Lan rời đi nhưng chỉ cần Thư Lan nguyện ý trở về liếc anh một cái thì anh nhất định sẽ ở đây đợi cậu.

“Đi thôi, nhóc con không quen ngủ bên ngoài, để anh đưa em trở về.” Tiêu Thịnh Vũ đi ra cửa trước.

Thư Lan lặng lẽ cắn chặt môi bước theo sau, nghĩ thầm anh tội gì phải như vậy chứ...

Tiêu Thịnh Vũ nhắc nhở mình không thể quá vội vàng, anh không muốn khiến Thư Lan cảm thấy mình không đáng giá một đồng, ít nhất anh thật sự muốn nâng niu cậu trong lòng bàn tay.

Xe văng vàng băng băng trên đường, Tiêu Thịnh Vũ không nói chuyện với Thư Lan nữa, dường như mọi can đảm bấy lâu này đều dồn hết vào những lời vừa rồi.

Thư Lan cũng buồn ngủ, cả người mơ màng chẳng nghĩ được gì cả, bỗng dưng từ trong mộng bị cái thảng gập vực dậy, không tự chủ được đập đầu vào cửa kính, may là Tiêu Thịnh Vũ rất nhanh đã đưa tay kéo cậu lại, Thư Lan lập tức thức tỉnh nhanh chóng nhìn xuống Thư Cách, chỉ thấy bé con cựa quậy mấy cái rồi rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Tốc độ xe bỗng tăng nhanh, hơn nữa càng lúc càng nhanh, cả người Tiêu Thịnh Vũ đều căng thẳng, phát hiện sắc mặt Thư Lan tái nhợt liền an ủi: “Xin lỗi Thư Lan, có thể tối nay em phải đến chỗ anh ở rồi.”

Thư Lan hốt hoảng nhìn sang thì thấy xe bọn họ bị hai chiếc xe màu đen theo sát này giờ, “Bọn họ là ai?”

Tiêu Thịnh Vũ gọi một cú điện thoại, sau đó trả lời Thư Lan: “Có rất nhiều kẻ muốn anh chết không tử tế, vốn cho rằng đã xử lý sạch sẽ lại không nghĩ tới vẫn giữ lại mối họa,” Tiêu Thịnh Vũ dừng một chút lại nói “Đừng sợ, vấn đề không lớn anh sẽ xử lý tốt, thắt chặt dây an toàn vào, ôm nhóc con cho chắc nhé.” Nói xong liền tăng tốc, chiếc xe trong bóng đen vẽ lên hình vòng cung vừa xinh đẹp lại mang theo nguy hiểm ẩn giấu.

Tiêu Thịnh Vũ nói với Thư Lan: “Đừng sợ, có anh ở đây rồi.” Chỉ cần có anh ở đây cho dù trời sập xuống thì anh cũng sẽ bảo vệ hai cha con Thư Lan.

Đồng thời trong lòng Tiêu Thịnh Vũ cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, trước đó mình còn hùng hồn khẳng định sẽ cho Thư Lan cuộc sống yên ổn, lời từ miệng nói ra còn chưa bao lâu mà chuyện gì đang xảy ra thế này!

NDA: Quà năm mới sau những tháng ngày nhây lười của chủ nhà T~T, năm mới hi vọng các bạn và gia đình gặp nhiều may mắn (◡◡)

24. Chương 24: Qua Đêm

Chiếc xe theo sát không định cho bọn Tiêu Thịnh Vũ dễ chịu, buổi tối còn có các xe khác lưu thông trên đường nên Tiêu Thịnh Vũ không thể nào đánh liều được, chỉ có thể mau chóng chạy về hi vọng còn có

người ra tiếp ứng, cảnh tượng bây giờ chẳng khác nào mèo vờn chuột, đặc biệt kẻ lái chiếc xe theo sau kia cũng rất lớn gan không sợ chết còn dùng lực tông thẳng đuôi xe anh.

Càng là vùng ngoại thành thì xe càng ít, hai chiếc xe một trước một sau dường như muốn chặn Tiêu Thịnh Vũ lại, không biết bọn chúng đang tính toán gì, dù thế nào cũng không để Tiêu Thịnh Vũ có phút nào thả lỏng, xe cứ xóc nảy như thế suốt cả đường khiến Thư Lan có cảm giác mình sắp say xe đến nơi rồi, ngược lại Thư Cách đang nằm trong tay cậu lại ngủ vô cùng ngoan khiến Thư Lan thảnh thơi nhìn xuống cũng yên tâm.

“Kiên trì một chút nữa thôi, đoạn đường này không tốt lắm.” Tiêu Thịnh Vũ có chút hối hận ngày hôm nay không trực tiếp đưa Thư Lan về, nhưng dù sao đêm nay có thể qua đêm cùng em ấy cũng coi như là trong họa có phúc.

“Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đây là cảnh cáo.”

“Cảnh cáo?” Thư Lan nghi hoặc, có chút lo lắng.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy cậu lo lắng cho mình như thế thì trong lòng liền cảm thấy ấm áp, rất muốn hôn nhẹ cậu một cái.

“Có lẽ là công ty xích mích với anh gần đây.” Tiêu Thịnh Vũ khinh thường cười nhạo, “Ai cũng thích cướp miếng thịt mỡ, kẻ nào có bản lĩnh thì mới có thể cướp miếng thịt này về miệng, nhưng đồng thời mchút bản lĩnh này của kẻ đó cũng sẽ gây bất lợi với người khác.”

Thư Lan nhú nhú mày, không nói gì.

“Khó chịu sao?” Tiêu Thịnh Vũ nhìn sắc mặt trắng bệch của Thư Lan, “Nhịn chút nữa nhé.”

“Vừa rồi ăn không tiêu nên dạ dày có chút khó chịu, chẳng liên quan gì đến việc này cả.”

Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy thoáng hồ thẹn, nhấn ga cố bám sát chiếc xe khác đang đi phía trước, anh không tin những kẻ kia có thể ngang nhiên trước mặt người khác giả trò bỉ ổi, may mắn là không bao lâu sau đã thấy ánh đèn pha nườm nượp trên đường.

“Đến rồi.”

“Cái gì?” Ngay lúc Thư Lan còn đang mờ mịt thì mấy chiếc xe tiếp viện bên Tiêu Thịnh Vũ liền chạy theo hướng ngược lại, đâm mạnh vào chiếc xe này giờ bám theo anh, tiếng ma sát của kim loại phát ra nghe vô cùng chói tai.

“Bây giờ không sao rồi, nếu khó chịu thì nói lỏng dây an toàn ra chút.” Tiêu Thịnh Vũ không dừng xe, tốc độ lại bắt đầu chậm lại, thở ra một hơi nhẹ nhõm, thật ra đối với anh mà nói đây chỉ là chuyện thường như cơm bữa, thế nhưng trên xe còn có cả Thư Lan và đứa nhỏ, đó có thể xem là tất cả của anh nên theo bản năng mà trở nên căng thẳng, nhưng lời nói lại tỏ ra rất thoải mái, chỉ có Tiêu Thịnh Vũ mới thực sự biết rằng anh sợ Thư Lan bị tổn thương đến thế nào.

Tiêu Thịnh Vũ liếm máu trên lưỡi đao quen rồi nhưng Thư Lan lại chưa trải qua những chuyện này, Tiêu Thịnh Vũ không hy vọng cậu mỗi lần gặp mình lại phải gặp những tình huống này.

Đây không phải lần đầu tiên Thư Lan đến biệt thự riêng của Tiêu Thịnh Vũ, ấn tượng sâu sắc nhất chính là khi bị Tiêu Thịnh Vũ giam cầm trong một căn phòng ở đây, chính vì vậy mà cậu không hề thích nơi này.

“Đừng tức giận, hôm nay là anh không tốt,” Tiêu Thịnh Vũ thấy sắc mặt Thư Lan càng thêm tái nhợt, trong lòng lại càng đau đớn, “Ngày mai anh sẽ đưa em về.”

Tiêu Thịnh Vũ biết Thư Lan không có ấn tượng tốt với nơi này nhưng sự việc hôm nay xảy ra quá bất ngờ chỉ có thể quyết định tạm thời ở lại đây, anh để Thư Lan và nhóc con ngủ trong phòng của mình còn mình thì ra phòng khách ngủ.

Thư Lan từ nãy giờ không nói gì cả.

Tiêu Thịnh Vũ đắng chát mà mở miệng: “Đồ của em anh vẫn để nguyên đó, chờ chút nữa anh mang cho em quần áo để thay.”

“Không cần phiền phức vậy, sáng ngày mai tôi trở về ngay thôi.” Thư Lan nói xong liền ôm Thư Cách vào phòng, còn không quên khóa cửa lại.

Tiêu Thịnh Vũ yên lặng đứng ở ngoài cửa, một lát sau Thư Lan mới nghe thấy tiếng bước chân rời đi của anh.

Thư Lan chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh lẽo, dù đắp chăn thế nào cũng không thấy ấm, ký ức lại liên tục kéo về như dòng nước lũ, nhất là nỗi bất an và sự sợ hãi không sao quên được, Thư Lan đưa tay ôm chặt bé con vào lòng, cảm thấy thoáng ghen tị với nó, quả thật làm một đứa trẻ cũng rất hạnh phúc, chẳng bao giờ phải trải qua những suy tư đau khổ của người lớn cả.

Mơ mơ màng màng Thư Lan nghe thấy tiếng khóa cửa mở, người đó nhẹ nhàng bước vào phòng, sau đó cậu cảm nhận được đệm giường khẽ lồm xồm.

Tiêu Thịnh Vũ cách lớp quần áo dựa sát vào Thư Lan, không dám ôm, thế nhưng phảng phất có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người cậu, sau đó rất cẩn thận đưa tay sờ sờ mặt Thư Lan, thật giống như quay trở lại khoảng thời gian lúc hai người còn bên nhau chứ không phải khoảnh khắc Thư Lan chết trong bệnh viện, Tiêu Thịnh Vũ nghĩ như vậy cũng rất tốt, không cần vội vàng để Thư Lan chấp nhận mình, cứ để mình tiếp tục ở cạnh chăm sóc, từ từ nuôi em ấy trắng mập là được.

Tiêu Thịnh Vũ nghĩ tới cái cảnh mình vừa hình dung mà cảm thấy vui mừng trong lòng, sau đó Thư Lan sẽ lại trở nên vui vẻ, lại cười, lại khóc, cũng biết sợ chứ không còn là một thi thể lạnh lẽo cứng ngắc mang trên mình đầy thương tích nữa, mà anh khi ấy cũng chẳng còn cảm thấy bất lực như nắm cát vàng trong tay nữa.

Thật vất vả mới tìm lại những gì quý giá đã từng đánh mất, cho dù Thư Lan chán ghét thế nào thì anh cũng sẽ không bao giờ từ bỏ.

Tiêu Thịnh Vũ đau lòng hôn nhẹ lên chân mày Thư Lan, rất nhẹ, cảm giác như chuồn chuồn điểm nước, sau đó thật khẽ hôn lên hai má cậu, lúc trước cứ nghĩ Thư Lan phản bội mình nên trong lúc tức điên ấy anh không khống chế được mà hơi nặng tay với cậu, bây giờ nghĩ lại chỉ hận không thể ngay lập tức quay lại lúc đó đánh mình chết mới thôi.

Chắc chắn lúc đó Thư Lan rất đau lòng, Tiêu Thịnh Vũ nghĩ vậy liền nhịn không được hôn thêm một cái lên mặt cậu, một nụ hôn thật khẽ nhưng tràn đầy thương tiếc và hối hận đã lâu không có chỗ phát tiết.

Trước đây mình trêu hoa ghẹo bướm khắp nơi, lúc bị Thư Lan phát hiện, nhìn thấy khuôn mặt em ấy đầm nước mắt như thế không tin nhìn mình, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy mình chẳng thể nào quên được khoảnh khắc ấy, Thư Lan đã từng tin tưởng mình như vậy nhưng mình cứ hết lần này đến lần khác phản bội niềm tin của em ấy, đợi đến khi mình và em ấy suýt chút nữa mãi mãi xa nhau như trời với đất thì mới vỡ lẽ ra nhiều điều.

Khi ấy Tiêu Thịnh Vũ có lúc cả đêm đều ngủ không được chỉ sợ mơ tới cảnh Thư Lan chết, nỗi sợ hãi ấy sắp ép anh đến nghẹt thở rồi..

Thư Lan cuộn tròn người ôm lấy con mà ngủ, đây là tư thế do khuyết thiếu cảm giác an toàn, anh cảm thấy vô lực và thất bại khi không thể mang đến cảm giác an toàn cho cậu, lúc này đây Tiêu Thịnh Vũ chẳng biết nên làm thế nào nữa.

Thư Lan rời đi bốn năm, trong khoảng thời gian đó không biết Tiêu Thịnh Vũ đã bao nhiêu lần lặng lẽ ngắm Thư Lan từ xa, nhìn Thư Lan sáng sớm liền rời nhà lên lớp, buổi tối anh lại chờ đến khi thấy cậu về nhà mới yên tâm, không thể đến gần chỉ có thể đứng xa xa mà ngắm, ngần ngừ hai ba ngày lại phải trở về nước, một chuỗi như thế cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần nhưng Thư Lan không biết, Nguyễn Uyển ngược lại đã từng nhìn thấy một lần, thái độ của Tiêu Thịnh Vũ đối với người phụ nữ này có chút phức tạp, nhưng cũng ngầm cảm kích cô..

Chờ ngày thứ hai Thư Lan thức dậy không cảm thấy có gì bất thường, coi như mình ngủ mơ vậy.

Bé con ngược lại rất có tinh thần chạy khắp nơi trên thảm, dưới chân mềm mại khiến nó rất thích, cảm thấy dù bị ngã cũng không đau.

Tiêu Thịnh Vũ từ phòng bếp bước ra, trên tay lại mang theo bữa sáng gồm cháo, sữa bò, bánh mì và trứng chiên.

Tâm trạng Thư Lan hôm nay có vẻ tốt, ăn rất ngon miệng.

Tiêu Thịnh Vũ ngược lại ăn hai ba cái liền ngừng, chỉ ngồi đó lẳng lặng nhìn Thư Lan ăn mà trong lòng cũng thấy vui vẻ.

Như vậy thời khắc ấm áp hiếm thấy ấy không biết lần sau được như vậy phải đợi tới khi nào, có lúc Tiêu Thịnh Vũ cũng không nhịn được muốn buộc chặt Thư Lan lại bên mình để lúc nào mình cũng có thể chăm sóc cậu.

25. Chương 25: Bị Thương

Mấy buổi tối sau đó, Tiêu Thịnh Vũ có đi đến quán bar mấy lần lại vô tình thấy Chung Kinh đứng ở cửa quán rượu, bên cạnh là một người phụ nữ quyến rũ đang dựa vào người hắn, hành động của họ lại có chút mờ ám. Tiêu Thịnh Vũ thấy thế liền sững sốt thâm mắng cái tên Chung Kinh kia lại dám ăn vụng sau lưng Thư Lan! Về mặt của Tiêu Thịnh Vũ lúc này cũng rất phức tạp, trong lòng vừa mắng Chung Kinh đáng chết, lại nghĩ chuyện này vừa lúc khiến Thư Lan thất vọng về hắn, cuối cùng anh cũng rút điện thoại ra chụp một tấm ảnh Chung Kinh đang đứng bên kia đường, người phụ nữ đó lại rất tự nhiên dựa vào lồng ngực hắn, tuy khuôn mặt trong bóng tối nhìn không rõ lắm nhưng vẫn nhận ra người trong ảnh là ai, sau đó anh cất điện thoại vào túi, lập tức quay đầu đi tìm Thư Lan.

Thư Lan mới vừa dỗ Thư Cách ngủ không lâu thì chuông cửa liền vang lên, mở cửa liền thấy Tiêu Thịnh Vũ đứng đó.

“Anh muốn...” Thư Lan còn chưa hỏi xong đã bị Tiêu Thịnh Vũ cắt ngang.

“Rời khỏi Chung Kinh đi.”

“Cái gì?” Thư Lan mờ mịt lại kinh ngạc, không nghĩ rằng Tiêu Thịnh Vũ vội vàng đến đây chỉ để nói lời này.

Tiêu Thịnh Vũ châm chọc lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho Thư Lan xem, “Hắn rõ ràng ở bên ngoài giả trò phong lưu với phụ nữ, thế này em còn muốn ở cạnh hắn sao!”

Thư Lan yên lặng nhìn bức ảnh trong điện thoại, biểu tình trên mặt chốc lát liền biến hóa, mà tâm trạng lúc này của Tiêu Thịnh Vũ cũng phức tạp không kém nhưng dù sao Chung Kinh vẫn là cái gai trong lòng anh vì thế nhất định phải nhổ ra.

“Tại sao phải cho tôi xem cái này?”

“Chẳng lẽ em còn muốn lừa mình dối người? Hắn rốt cuộc coi em là cái gì?” Tiêu Thịnh Vũ vừa mở miệng

liền hối hận, chuyện này quả thật như gậy ông đập lưng ông, đã thương kẻ thù một ngàn lại tự tổn hại tám trăm, dù sao thì mình lúc trước cũng chẳng kém gì Chung Kinh bây giờ.

“Thế thì liên quan gì đến anh?” Thư Lan tỏ ra lúng túng, xem ra lần này Tiêu Thịnh Vũ nỗ lực uống phỉ rồi, Thư Lan lại bắt đầu tỏ ra chán ghét anh, thật ra Thư Lan và Chung Kinh vốn không quen nhau, chẳng qua là dùng để mượn cớ để Tiêu Thịnh Vũ biết khó mà từ bỏ.

Thư Lan cố gắng đè xuống lửa giận trong lòng, một hai đẩy Tiêu Thịnh Vũ ra cửa, “Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh cả, trời cũng tối rồi, mong anh về cho.”

Về mặt Tiêu Thịnh Vũ phút chốc liền trầm xuống, “Em không tin sao? Thì ra em thích hẳn đến vậy à?”

Thư Lan tức giận vô cùng, quả thật có cảm giác như bị Tiêu Thịnh Vũ lột bỏ lớp nguy trang bấy lâu nay, “Cút! Tôi không tin đấy thì sao!”

Nói xong liền mạnh tay đóng cửa lại nhưng không nghĩ rằng Tiêu Thịnh Vũ sẽ đưa tay cản, ván cửa đóng lại không chút lưu tình nên một cái thật đau vào tay anh, Tiêu Thịnh Vũ rên một tiếng rõ đau, Thư Lan lúc này cũng ngây ngẩn cả người.

“Anh...” Thư Lan hoảng sợ, không biết tại sao Tiêu Thịnh Vũ nhất định phải làm như vậy.

Tiêu Thịnh Vũ đau đến nỗi mồ hôi nhễ nhại trên trán nhưng vẫn muốn kéo Thư Lan đang đứng trong nhà ra ngoài, Thư Lan có chút hối hận nói: “Tôi không phải cố ý... Thôi, anh đưa tay đây để tôi xem thế nào đã.” Thật sự thì vừa rồi dùng lực hơi mạnh, thậm chí nửa bàn tay của Tiêu Thịnh Vũ đã thâm tím sưng lên, vì đau mà run run.

Thư Lan bây giờ nhìn thấy cảnh tượng ấy chẳng thể nào tức giận được nữa.

Tiêu Thịnh Vũ nhịn đau dùng tay còn lại kéo Thư Lan xuống lầu.

“Anh muốn làm gì?”

“Anh muốn em tin lời anh nói.” Tay bị thương, đồng thời trong lòng Tiêu Thịnh Vũ cũng không dễ chịu gì. Thư Lan thà chọn cách lừa mình dối người cũng muốn ở bên Chung Kinh, đây tuyệt đối không được! Anh không đồng ý như thế! Anh muốn Thư Lan hết hy vọng, phát hiện mình mới là người yêu em ấy nhất!

“Anh đang nổi điên gì vậy!” Tiêu Thịnh Vũ bị thương một cánh tay nên không cách nào giữ chặt được Thư Lan, cậu vùng khỏi tay anh, nói “Có cái gì đáng xem đâu!”

Đôi mắt Tiêu Thịnh Vũ đỏ đậm, hô lên một câu: “Cái tên khốn kiếp Chung Kinh kia có gì đáng để em toàn tâm toàn ý với hắn như vậy!”

“Trước đây tôi cũng từng đối với anh như vậy!”

Tiêu Thịnh Vũ nghe Thư Lan rống đến ngây người.

Thư Lan cắn môi, nói “Anh còn muốn tôi thế nào thì anh mới thỏa mãn?”

Viễn mắt Tiêu Thịnh Vũ đỏ bừng, ủy khuất đưa tay đến trước mặt Thư Lan, “Đau.” Sau khi nghe câu nói này của Thư Lan thì tất cả hối hận và đau đớn trong lòng Tiêu Thịnh Vũ chẳng thể nào kìm nén nổi.

Thư Lan trước đây cũng đối xử với mình toàn tâm toàn ý như thế, nếu như không xảy ra nhiều chuyện như vậy thì Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy cuộc đời mình chưa bao giờ tốt đẹp hơn thế.

Thư Lan nhìn cái tay bầm tím kia đưa đến trước mặt mình nhưng cậu chẳng nắm lấy.

Tiêu Thịnh Vũ ngồi xổm xuống, kéo tay Thư Lan dán vào mặt mình, Thư Lan cảm giác có chất lỏng ấm áp thấm ướt lòng bàn tay, là do Tiêu Thịnh Vũ khóc ư, trước nay cậu chưa từng nghĩ tới việc Tiêu Thịnh Vũ sẽ có lúc khóc thế này, lại còn khóc trước mặt mình chỉ vì một câu mình nói với anh.

“Tha thứ cho anh...” Tiêu Thịnh Vũ nắm lấy bàn tay vô lực của Thư Lan, cậu có thể cảm giác thấy cả người Tiêu Thịnh Vũ đang run run, “Anh không muốn giao em cho người khác.”

Thư Lan cho là cậu sẽ không bao giờ vì Tiêu Thịnh Vũ mà đau lòng nữa nhưng bây giờ tim lại co rút đến đau đớn, coi như mình không tính toán chuyện trước đây nữa nhưng Tiêu Thịnh Vũ sẽ hứng thú với cảm giác mới mẻ này bao lâu đây, chẳng qua là không chiếm được nên mới cảm thấy tốt thôi.

Mà Tiêu Thịnh Vũ lại hối hận thật, rất rất hối hận nhưng anh biết trách ai đây?

Coi như muốn bù đắp cũng cần một cơ hội ở cạnh Thư Lan. Thư Lan mỗi lần đều qua loa, lạnh nhạt với anh cứ như người xa lạ, chỉ có lúc tức giận mới không như vậy, nếu không phải Thư Lan không nói chuyện với anh thì Tiêu Thịnh Vũ chẳng tài nào biết được đã nói gì khiến Thư Lan tức giận, anh thậm chí có lúc không biết sai ở đâu, Tiêu Thịnh Vũ chỉ biết mình không quen biểu đạt tình cảm ra ngoài, lời nói không êm tai thì sợ Thư Lan không thích nhưng từ nhỏ anh đã ngồi ở vị trí cao quen rồi, trước đó chẳng bao giờ phải xum xoe lấy lòng người khác, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nghĩ ra những cách ngu ngốc này nhưng vẫn không thể khiến Thư Lan hồi tâm chuyển ý...

“Theo tôi vào nhà trước đi.” Thư Lan ra hiệu cho Tiêu Thịnh Vũ đến đây, Tiêu Thịnh Vũ dùng bàn tay bị thương nắm tay Thư Lan, cậu chỉ giật giật nhưng không có ý từ chối.

Thư Lan rắc một lớp thuốc bột Vân Nam rồi thoa đều lên mu bàn tay của Tiêu Thịnh Vũ, nhìn vết thương trên tay anh liền cau mày, quả thật vừa rồi đóng cửa hơi mạnh, tay anh giờ đã xanh tím một mảng, sưng vù mà anh lại im lặng không rên lên tiếng nào, hiếm khi ngoan ngoãn ngồi đó để Thư Lan bôi thuốc cho.

“Vây em và Chung Kinh...”

Thực sự là hết chuyện để nói mà!

Thư Lan xuống tay không lưu tình, Tiêu Thịnh Vũ đau đến kêu một tiếng, lại không dám rút tay về.

Một người đàn ông trưởng thành lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, thật giống như chịu oan ức vô cùng, Thư Lan có chút đau đầu mà xoa trán.

“Chuyện của tôi và Chung Kinh tôi sẽ xử lí sau.”

Tiêu Thịnh Vũ gật đầu, coi như Thư Lan rời khỏi Chung Kinh cũng không muốn ở cạnh mình nhưng ít nhất vẫn có hy vọng chứ không giống như bây giờ phải liên tục nói câu “Xin cho anh một cơ hội”, như thế thì đến quyền lợi cũng không có.

Nhìn người mình yêu bên cạnh kẻ khác, trước giờ Tiêu Thịnh Vũ nghĩ cũng không dám nghĩ đến lúc mình biết thì biết đâu bọn họ đã rất thân mật rồi, vốn cho rằng chỉ cần Thư Lan không cách mình quá xa thì cậu và người đàn ông khác có tình cảm trong ngăn ngừa cũng không sao cả, dù nhìn thấy Thư Lan đi cùng người đàn ông khác cũng phải khắc chế sự tuyệt vọng và cơn tức giận để cậu không lúng túng, thống hận sự vô lực của mình và thái độ lạnh nhạt của Thư Lan, con người anh cũng không phải là sắt đá vì vậy không thể nào đè ép sự khó chịu trong lòng, có lúc ngấm lại thật không biết Thư Lan đã từng liên tục vượt qua những lúc giống vậy thế nào.

Kết quả báo ứng vừa đến, mình liền miễn cưỡng làm kẻ thứ ba giữa hai người họ, cầu mà không được...

“Nếu không đến bệnh viện thì xương cốt có vấn đề gì thì sao?” Thư Lan có chút ảo não, cảm thấy thật may là Tiêu Thịnh Vũ bị thương ở tay trái, nếu tay phải mà bị tổn thương gì thì lại phiền toái to.

“Không đi.” Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy vẻ mặt lo âu của Thư Lan cuối cùng cũng tìm về được chút an ủi, hơi ủy khuất nói: “Đau.”

“Đưa cả tay đi chặn cửa, anh có ấu trĩ quá không vậy? Đau là đáng đời.” Thư Lan trừng mắt cảm tức nhìn anh nhưng trong lòng lại vô cùng hối hận vì vừa rồi mình không để ý cẩn thận.

Tiêu Thịnh Vũ thấy Thư Lan vẫn để tâm đến mình nên trong lòng không khỏi dâng lên niềm vui nho nhỏ, nhưng lại lén lút không dám để lộ ra tia vui mừng, vẻ mặt lại lúc vui lúc buồn, biến chuyển đến sinh động.

26. Chương 26: Bé Con Bị Bệnh

Thư Lan chưa cùng nói qua chuyện bức ảnh với Chung Kinh, bọn họ không phải người yêu nên không quản được cuộc sống riêng tư của đối phương, Tiêu Thịnh Vũ trái lại hận không thể thay Thư Lan giết chết Chung Kinh.

Kết quả sau mỗi lần Thư Lan tìm cách qua loa lảng tránh chuyện này, cuối cùng một thời gian sau Tiêu Thịnh Vũ cũng cảm thấy giữa hai người họ có gì đó rất không đúng, đợi đến khi lưu tâm để ý liền hiểu rõ mối quan hệ giữa bọn họ chẳng có chút cảm giác yêu đương như bao cặp đôi khác, Tiêu Thịnh Vũ sau khi nhận ra điều này liền tức điên lên, khó trách Thư Lan lại chẳng có chút ghen tuông, cũng không gây ra mâu thuẫn gì, thì ra là em ấy lấy Chung Kinh ra làm bia đỡ đạn, gạt mình một phen!

Nhưng dù sao Tiêu Thịnh Vũ cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, không tra hỏi Thư Lan điều gì.

Thời gian này Thư Cách đã bắt đầu đến nhà trẻ, Thư Lan phải bỏ ra một khoảng thời gian mới khiến nhóc con luôn dính người chịu đi đến đó, sau đó cậu cũng bắt đầu tìm một công việc ổn định để kiếm thêm thu nhập, lo cho cuộc sống sau này của hai cha con, thật may là dạo gần đây luôn có Tiêu Thịnh Vũ ở cạnh lo mấy việc vặt vãnh nên cậu cũng có thời gian thực hiện công tác giáo dục cho con trai.

Tay nghề nấu ăn của Tiêu Thịnh Vũ cũng đã tiến bộ lên, bây giờ có thể tự xuống bếp thi triển tài nghệ nấu nướng, Thư Lan cũng luôn tỏ ra bình thản, mặc anh dưới bếp muốn làm gì thì làm còn cậu cơ bản không thèm liếc mắt nhìn tới.

Thư Cách không thích nhà trẻ này lắm, tuy rằng nơi này gần nhà, điều kiện cũng không tồi tệ nhưng Thư Cách cảm thấy những người bạn ở đây chẳng tốt chút nào cả, nó vốn nói tiếng Trung không chuẩn, gập ghềnh trắc trở, nói vài câu Tiếng Anh đơn giản thì chẳng ai hiểu, vì vậy mà bị các bạn nhỏ ở đây cô lập.

Cô giáo cũng không có cách nào, lại không thể cứ ngó ngang quan tâm mãi một đứa trẻ như thế. Tối hôm đó Thư Lan tắm cho Thư Cách, nó còn chưa kịp choàng khăn tắm đã chạy ào ra ngoài, chắc chắn lúc đó đã bị cảm lạnh, vì vậy mà ngày hôm sau khi giáo viên phát hiện thì Thư Cách đã sốt cao lắm rồi.

Giáo viên vội gọi điện cho Thư Lan nhưng đợi mãi mà chẳng có ai tiếp máy, gấp đến độ chân tay bối rối không biết phải làm sao, đột nhiên lại nhớ đến tấm danh thiếp mà người đàn ông anh tuần kia đưa cho, anh ta từng nói nếu Thư Cách có vấn đề gì liền gọi cho mình, dưới tình thế cấp bách giáo viên liền vội vàng gọi ngay cho Tiêu Thịnh Vũ.

Tiêu Thịnh Vũ vừa nghe bé con phát sốt liền lao từ phòng họp ra, khoát tay ra hiệu với Trình Thạc bảo hần tạm chủ trì cuộc họp này, rồi anh liền nhanh chóng gọi cho Thư Lan nhưng chẳng ai bắt máy cả, Tiêu Thịnh Vũ khê cau mày, đành đến chỗ bé con xem sao trước đã.

Tiêu Thịnh Vũ vốn cho rằng Thư Cách chỉ mắc mấy bệnh vặt vãnh của trẻ nhỏ nhưng khi đến nhà trẻ, nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì sốt cao của Thư Cách và tiếng khóc nỉ non của nó, Tiêu Thịnh Vũ liền tức giận đến vỡ bần: “Đứa nhỏ bệnh như vậy mà các người cũng không biết đưa đến bệnh viện trước à!” Còn chưa dứt lời liền ôm Thư Cách lên xe, chạy thẳng đến bệnh viện.

Thật lâu sau đó Thư Lan mới biết tin bé con ốm đến nhập viện rồi, bởi vì có việc quan trọng cần tĩnh tâm để xử lý cho xong nên cậu đã tắt chuông điện thoại. Đợi hoàn thành xong mới thấy hơn hai mươi cuộc gọi nhờ mà người gọi đó là giáo viên ở nhà trẻ của Thư Cách, lòng cậu thoáng lo lắng, thấy Tiêu Thịnh Vũ cũng gọi cho mình mấy cuộc nên cậu liền nhanh tay gọi lại cho anh.

Hai chân Thư Lan như nhũn ra, liên tục hỏi Tiêu Thịnh Vũ rằng có phải bé con xảy ra chuyện gì không.

Giọng nói của Tiêu Thịnh Vũ trầm thấp, không khỏi làm người ta cảm thấy an ổn, “Không có chuyện gì cả, bé con chỉ hơi sốt thôi, anh đã đưa nó đến bệnh viện rồi.”

Thư Lan cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nhanh chóng đón xe đến đó.

Thư Cách lặng yên nằm trên cái giường nhỏ, khó chịu hươ tay, cuối cùng đụng đến cây kim cắm ngay cổ tay, đau liền khóc nỉ non, mặc dù ba ba không có ở bên nhưng cũng có chú ở cạnh dỗ dành bảo là con trai thì không nên khóc nhè, cho dù thế đi nữa thì Thư Cách vẫn cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Thư Lan vừa đến, Thư Cách liền đưa tay muốn ôm, Thư Lan nhìn thấy thế liền đau lòng hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Bé ngoan ngủ một giấc đi, ngủ dậy liền về nhà.”

Tiêu Thịnh Vũ ngồi ở bên giường nhìn Thư Lan cưng chiều đứa nhỏ, trong lòng liền cảm thấy mềm mại, đó là người anh yêu, vậy đứa nhỏ kia cũng như con trai anh vậy.

Thư Lan cảm thấy Thư Cách mới là bảo bối duy nhất của mình, tất cả nỗ lực của cậu cũng vì con trai, cho nên Thư Lan rất cảm kích khi Tiêu Thịnh Vũ đã giúp cậu đưa Thư Cách vào bệnh viện trước.

Thư Lan có chút mất tự nhiên nói: “Cảm ơn.”

Tiêu Thịnh Vũ nhíu mày, nhớ lại mấy ngày trước em ấy còn mặt lạnh đuổi mình ra khỏi cửa, bây giờ lại nói cảm ơn mình, nghĩ tới đây anh liền cong khóe miệng, nỗ lực cười đến hiền lành, nói: “Ừm, không có gì đâu” nhưng trong lòng lại thầm bổ sung con trai em chính là con trai anh, làm như thế là phải lắm, “Bác sĩ nói chỉ là cảm mạo nóng sốt thông thường thôi, trẻ con có thể chất yếu nên dễ mắc phải, ngày mai sẽ hạ sốt ngay thôi.”

Trên mặt Thư Lan lúc này mới mang theo ý cười, trước đó nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhờ như thế mới đâm ra lo lắng, bây giờ trong lòng cậu cũng đã yên tâm phần nào, khẽ điểm một cái lên mũi bé con, “Cho con ngày hôm qua bú bình này, giờ sinh bệnh rồi xem sau này còn dám nữa hay không hả?”

Thư Cách tội nghiệp lắc đầu, đưa tay qua cho Thư Lan nhìn cây kim cắm trên cổ tay khiến cậu đau lòng muốn chết, vội xoa nhẹ cánh tay nhỏ nhắn của nó. Tiêu Thịnh Vũ thấy thế liền thở dài, nhìn bộ dạng cưng chiều kia của Thư Lan đi — anh chẳng hiểu sao mà cảm thấy thật câu dẫn người ta mà, Tiêu Thịnh Vũ sờ mũi một cái, xong rồi, bây giờ yêu em ấy đến nỗi hết thuốc chữa, nhìn thế nào cũng cảm thấy thích cả.

Tiêu Thịnh Vũ đứng dậy, “Em chưa ăn cơm nữa phải không, trông nhóc con nhé, anh đi mua đồ ăn cho hai người đây.”

Thư Lan không hé răng, gật gật đầu, “Làm phiền anh rồi.”

Tiêu Thịnh Vũ có chút thương tâm nói: “Đừng khách khí với anh quá.”

“Anh nhớ mua cho Thư Cách một phần cháo nữa nhé, thanh đạm một chút,” Thư Lan nói tiếp.

Tiêu Thịnh Vũ nhếch miệng, nói “Ừm.”

Chờ Tiêu Thịnh Vũ trở về liền vừa vặn nghe thấy Thư Cách nói với Thư Lan: “Ba ba, con không thích nơi đó.”

“Tại sao vậy? Nơi đó có rất nhiều bạn, con có thể chơi đùa cùng các bạn mà.” Thư Lan cho là Thư Cách cũng giống những đứa trẻ khác đều không muốn đi nhà trẻ mà chỉ muốn quấn quýt lấy cha mẹ, vài ngày rồi cũng sẽ ổn thôi.

“Các bạn ấy... Không chơi với con.” Thư Cách ngập ngừng nói, cầm lấy tay Thư Lan, trong mắt lại ngập tràn hơi nước.

“Tại sao?” Trong lòng Thư Lan mang chút nghi hoặc.

“Bọn họ không hiểu lời con nói gì hết cho nên...Không nói chuyện với con,” Thư Cách đặc biệt oan ức thấp giọng nói.

Thư Lan cảm thấy thật đau lòng, trước đây khi còn ở Anh quốc Thư Lan rất thích dạy bé con nói tiếng anh, bây giờ trở về nước thì ngôn ngữ lại không giống nhau, đối với mình chẳng có trở ngại gì nhưng đối với một đứa trẻ như Thư Cách lại thật không dễ dàng.

“Có thể thử thay đổi môi trường sống cho bé con xem, có lẽ sẽ khá hơn một chút,” Tiêu Thịnh Vũ buông hộp đồ ăn xuống, mang cháo cá đưa qua cho Thư Lan.

Thư Lan thối thối, ném thử một miếng rồi dứt cho bé con, “Môi trường sống thế nào?”

“Lần trước anh từng nói với em về một nhà trẻ đó, em có thể cân nhắc xem sao.” Tiêu Thịnh Vũ lấy ra hộp bánh pudding từ trong túi, Thư Cách không khỏi cao hứng, đưa tay toan nhận lấy.

Thư Lan cau mày trừng mắt nhìn Tiêu Thịnh Vũ, “Ăn hết cháo đã, buổi tối xem con có ăn tiêu không.”

Thư Cách đưa đôi mắt ngấn nước nhìn Thư Lan, “Ăn một miếng nhỏ thôi ạ.”

Thư Lan lại quay qua tròng Tiêu Thịnh Vũ, anh đành sờ mũi một cái, “Ăn hết cháo có thể ăn thêm một miếng bánh nhỏ.”

Thư Cách nghe thế liền ngoan ngoãn gật đầu.

“Nhà trẻ kia...”

“Cách chỗ em ở cũng không xa đâu, lái xe mười mấy phút là tới, hơn nữa còn là nhà trẻ song ngữ, ở đó bọn nhỏ có thể dễ dàng giao lưu với nhau.” Tiêu Thịnh Vũ từ từ dụ dỗ, ra sức thuyết phục cậu.

Thư Lan thở dài, “Để tôi cân nhắc đã, quan trọng là bé con có thích hay không nữa.”

27. Chương 27: Tiệc Cưới

Thư Cách nghiêm trang gật đầu: “Hmm, muốn con thích cũng dễ lắm ~”

Thư Lan xoa xoa đầu Thư Cách, trong mắt tràn đầy yêu thương, “Chờ con xuất viện rồi ba ba dẫn con đi nhé.”

Thư Cách cảm mạo nóng sốt không tính là nghiêm trọng, thế nhưng thể chất của trẻ con vốn rất yếu, chuyển biến xấu rất có thể sẽ trở thành bệnh viêm phổi, cũng may là nhờ có Tiêu Thịnh Vũ đã giúp được phần nào cho nên thái độ của Thư Lan đối với Tiêu Thịnh Vũ tốt hơn rất nhiều, khoảng thời gian này đối với Tiêu Thịnh Vũ mà nói giống như gió xuân ấm áp vậy, không còn mang theo khuôn mặt sầu đau, tràn ngập sát khí đến công ty nữa khiến cho toàn thể nhân viên xúc động muốn rơi nước mắt.

Tiêu Thịnh Vũ trước đó đã liên hệ với bên nhà trẻ, chỉ sợ lần tới mà xảy ra chuyện thế này nữa thì đến mạng của Thư Lan cũng bị hù rớt.

Thư Cách tuy rằng không thích đi nhà trẻ nhưng nó rất hiểu chuyện, biết ba ba bận bịu cho nên đối với việc đổi hoàn cảnh sống cũng không khóc lóc ỉ ôi, cô giáo ở đây rất tốt, Thư Cách và các bạn nhỏ khác cũng rất hòa hợp, điều đó khiến Thư Lan rất yên tâm.

Con người rất dễ được voi đòi tiên, Thư Lan mới tỏ ra ôn hòa vài ngày, Tiêu Thịnh Vũ liền nhiệt tình lần tới, mỗi ngày chặn dưới lầu nhà Thư Lan để đưa cơm tới rồi còn muốn cùng Thư Cách đứng trước cổng nhà trẻ chờ Thư Lan đón về, Thư Lan bắt đầu trở nên khó chịu hơn, rốt cục Tiêu Thịnh Vũ thấy ánh mắt Thư Lan nhìn mình như thấy kẻ địch liền rất biết điều tự cảm thấy mình rất dính người, liền từ từ hoãn thế tiến công.

Kỳ thực Tiêu Thịnh Vũ cũng hiểu rõ Thư Lan không thật sự bỏ qua khúc mắc trước kia, đây chẳng qua là cậu cảm thấy Tiêu Thịnh Vũ đã giúp mình rất nhiều nên chỉ tỏ ra lịch sự chút, cho dù là đối với ai đi chăng nữa thì chỉ cần không quá phận thì Thư Lan cũng sẽ không để ý.

Đối với Thư Lan mà nói chỉ có Thư Cách mới quý giá nhất, tuy rằng Tiêu Thịnh Vũ rất đố kỵ thế nhưng cũng hết cách rồi, chỉ có thể liều mạng lấy lòng nhóc con này để gián tiếp lấy thêm thiện cảm từ Thư Lan.

Tiêu Thịnh Vũ muốn họ trở về mối quan hệ người yêu trước kia chứ không chỉ đơn thuần là bạn bè, nhưng mọi thứ chỉ là mong muốn đơn phương từ phía anh.

Chiều nay Thư Lan vẫn đón Thư Cách về nhà như thường lệ, kết quả hôm nay kì lạ là không thấy Tiêu Thịnh Vũ đến nhà mà thay vào đó là Tiêu Thịnh Tình đang đứng trước cửa, thấy cảnh tượng đó khiến Thư Lan không khỏi đau đầu với hai anh em nhà này.

Tiêu Thịnh Tình ôm con gái đến, cô bé hiện đang học tiểu học, tính tình quỷ quái tình nghịch, còn tỏ ra rất thân thiết mà ôm Thư Cách nói nhỏ chuyện gì đó.

Thư Lan không rõ Tiêu Thịnh Tình có ý đồ, nhớ lại lần bọn họ chia tay trong không vui, bây giờ liền cảm thấy có chút xấu hổ.

Tiêu Thịnh Tình đang hoàng kêu một tiếng: “Anh Thư Lan.”

Thư Lan mỉm cười gật đầu, “Vào nhà đi, uống chút gì không? Nước ép trái cây được chứ?”

Tiêu Thịnh Tình sờ mũi một cái, “Không cần làm phiền anh đâu.”

“Dù sao cũng sẵn có mà.” Thư Lan lại lấy ra một hộp bánh bích quy nhỏ.

Tiêu Thịnh Tình cảm thấy rất phiền muộn với việc Thư Lan coi mình như một đứa trẻ vậy, vì thế cô đành đành hoàng trịnh trọng lên tiếng: “Tuần sau tôi phải kết hôn rồi nên hôm nay tới đưa thiệp mời.”

Thư Lan kinh ngạc, “Kết hôn?” Tiêu Thịnh Tình đã từng ly hôn một lần, Thư Lan còn cho là cô phải bỏ ra một khoảng thời gian thoát khỏi bóng ma của cuộc hôn nhân thất bại kia, không nghĩ tới mùa xuân thứ hai của Tiêu Thịnh Tình lại đến nhanh như thế.

Tiêu Thịnh Tình cười hì hì, “Đúng vậy.”

“Chúc mừng cô.” Thư Lan thật sự cảm thấy cao hứng thay Tiêu Thịnh Tình, cô có thể tìm cho mình một

người chồng thích hợp cũng không dễ dàng, đặc biệt là từng ly dị còn có con riêng nữa.

“Cảm ơn,” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Thịnh Tình tràn đầy hạnh phúc, “Anh ấy là người rất đàng hoàng, anh hai nói anh ấy là một tên đầu gỗ thế nhưng là tôi rất hài lòng.”

“Giống như con người uống nước, ấm lạnh tự biết, cô yêu thích là được rồi.”

Tiêu Thịnh Tình nhìn Thư Lan rồi khẽ cười, trong lòng ấm áp, thật lòng vì mình mà cao hứng.

Lần trước mình tát Thư Lan một cái, bây giờ lại tới khoe khoang hạnh phúc của mình, tự cô cũng cảm thấy mình có chút đê hèn nhưng chẳng biết nên làm thế nào để xin lỗi Thư Lan, dù sao cô cũng không có tư cách làm người phán xét trong mối quan hệ giữa Thư Lan và Tiêu Thịnh Vũ, nhìn Thư Lan ôn nhu đối với mình như vậy, Tiêu Thịnh Tình đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở.

“Anh nhất định phải tới nhé.”

“Hả?” Thư Lan không hiểu tại sao Tiêu Thịnh Tình luôn nhấn mạnh việc này như vậy, là vì Tiêu Thịnh Vũ yêu cầu thế sao?

“Xem như là xin lỗi anh vậy.”

Thư Lan cau mày, thở dài nói: “Cô chẳng có lỗi gì cả, tôi sẽ tới, có điều nếu muốn xin lỗi thì mời tôi ăn một bữa cơm cũng được rồi.”

Tiêu Thịnh Tình gật gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Dù sao Thư Lan cũng coi như là đàn anh trong trường của Tiêu Thịnh Tình, so với Tiêu Thịnh Tình thì cậu học trước hai khóa, trước khi Thư Lan đến với Tiêu Thịnh Vũ thì Tiêu Thịnh Tình đã biết tới cậu, đối với một đám học muội mà nói Thư Lan nổi tiếng được xem là vị học trưởng ôn hòa dễ gần, có điều Tiêu Thịnh Tình lại cảm thấy đàn ông như anh hai mình mới tốt, nhìn vóc dáng Thư Lan trông thư sinh thế kia thì làm nên chuyện lớn gì?

Sau đó lúc gặp lại Thư Lan là khi nào? Còn nhớ lúc ấy cô chạy đi tìm Tiêu Thịnh Vũ, một đường không trở ngại đi tới phòng ngủ, nhìn thấy quần áo lộn xộn trên đất, trong phòng vang lên tiếng mị hoặc cầu xin, tiếng rên rỉ ngân lên, còn có tiếng thở dốc hỗn hển tràn đầy dục vọng của anh trai mình. Tiêu Thịnh Tình khẽ đẩy cửa, từ khe hở nhìn thấy hai thân thể giao triền, quần quýt trên giường, không mấy may nhận ra sự xuất hiện của mình.

Đợi đến khi Tiêu Thịnh Vũ dẫn vật người kia xong liền xuống lầu, nhìn thấy em gái mình liền nhú mày.

“Đến đây sao lại không lên tiếng chào hỏi một tiếng?”

“Làm sao? Không thể ư?”

“Không,” Tiêu Thịnh Vũ khoác áo tắm, lấy một bia ra, “Tuy rằng em đã thành niên nhưng nhìn lên không tốt đâu, chị dâu em sẽ thẹn thùng.”

“Hừ! Nhìn vẻ mặt của anh đi, xem có giống như anh trai đang dạy dỗ em gái không? Còn chị dâu gì đó nữa!” Tiêu Thịnh Tình trừng Tiêu Thịnh Vũ, chờ đến khi người cậu dẫn anh trai mình giữa ban ngày ban mặt xuống lầu, cô sẽ mạnh miệng hô một tiếng hồ ly tinh.

Kết quả đợi đến khi Thư Lan tắm xong rồi mặc quần áo tử tế xuống lầu, nhìn thấy Tiêu Thịnh Tình liền sợ hãi đến nổi mặt lúc đỏ lúc trắng, Tiêu Thịnh Tình cũng hết sức kinh ngạc, không ngờ cái người vừa rồi quần quýt với anh mình lại là đàn anh nổi tiếng dịu dàng đẹp trai trong trường!

Ác niệm cứ thế gieo xuống, mặc dù Tiêu Thịnh Vũ nói rằng anh không phải tùy tiện vui đùa với Thư Lan, nhưng trong lòng Tiêu Thịnh Tình luôn cảm thấy những cái gai đâm vào, vô cùng khó chịu nhưng nhìn vẻ mặt cao hứng của anh trai liền không nói gì nữa.

Tiêu Thịnh Tình và Thư Lan ở chung với nhau cảm thấy rất lúng túng, Tiêu Thịnh Vũ lớn hơn Tiêu Thịnh Tình gần mười tuổi, mà Thư Lan lớn hơn cô chẳng bao nhiêu nên cô cảm thấy rất không tự nhiên, mặc dù như thế nhưng Thư Lan cũng rất cố gắng cải thiện mối quan hệ với Tiêu Thịnh Tình, sau đó cô mới phát hiện vị đàn anh này rất dịu dàng, tính tình cũng rất tốt, từ đó cô không còn trách anh trai mình tầm hoan cho vui, ngược lại cô bắt đầu có chút yêu thích Thư Lan, e rằng anh trai đã sớm quyết định ở bên Thư Lan lâu dài.

Năm thứ hai đại học, Tiêu Thịnh Tình quyết định đi du học, có thể là lúc cô đi thì giữa Tiêu Thịnh Vũ và Thư Lan đã xảy ra nhiều chuyện, đợi đến khi cô ở bên ngoài chơi đủ liền trở về thì Thư Lan đã rời đi.

Sau đó là chuyện tan rã không vui ở Anh quốc ngày ấy.

Tiêu Thịnh Vũ từ tức giận đến thống khổ, có lúc cũng cảm giác thấy tuyệt vọng.

Tiêu Thịnh Tình không dưới một lần lên lút nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ lẳng lặng ngồi một mình trong phòng, không ngừng vuốt ve mấy bức ảnh, trên khuôn mặt tuần tú của anh tràn đầy thương tâm, Tiêu Thịnh Tình biết đó là bức ảnh của Thư Lan, còn nhớ lúc trước Thư Lan vẫn hay lặng lẽ đợi đến lúc Tiêu Thịnh Vũ ngủ liền lên lút chụp chung với anh một bức ảnh, trong ảnh Thư Lan hơi ôm lấy khóe miệng, Tiêu Thịnh Vũ lại nhắm mắt ngủ say, bọn họ chỉ lưu lại một tấm chụp chung vì thế mà Tiêu Thịnh Vũ xem nó như bảo bối, mỗi ngày đều lấy ra xem mấy lần, Tiêu Thịnh Tình có thể cảm nhận được Tiêu Thịnh Vũ đã rất hối hận rồi, sau đó anh còn liều mạng làm việc, nói sau này phải đưa Thư Lan trở về.

Nhưng đổi lại, Tiêu Thịnh Tình chỉ thấy bộ dạng quyết tuyệt của Thư Lan, dường như chút hy vọng của anh trai đã nhỏ bé nay càng nhỏ bé hơn...

28. Chương 28: Tiệc Mừng

Người có tính cách dịu dàng một khi đã tàn nhẫn thì còn vượt xa cả người thường, chỉ là vẻ ngoài của họ nhìn qua rất dễ bị ức hiếp thôi.

Mà Tiêu Thịnh Vũ từ nhỏ đã không biết nếm trải bao nhiêu roi từ cha mà lớn lên cho nên tính cách liền trở nên thủ đoạn hung tàn, thành niên đã bắt đầu học cách tiếp quản thế lực của cha, đối với Tiêu Thịnh Vũ lúc ấy mà nói chỉ có Tiêu Thịnh Tình mới là người đặc biệt, còn những người khác thì gọi thì tới vùng tay thì đi, còn việc anh biết quý trọng thứ gì đó lại được xem là chuyện khôi hài khó mà xảy ra, vì vậy cứ thế mà mù mịt mất đi tình cảm đáng quý lúc nào không hay, lệ khí của Tiêu Thịnh Vũ quá nặng, thích dùng bản năng để làm việc, đơn giản chỉ nghĩ Thư Lan không nghe lời liền phạt cậu, bởi vì tin chắc người kia là của mình, dù mình làm gì nữa cũng sẽ không quá phận, vì thế mà cứ bắt nạt, sỉ nhục cậu.

Tiêu Thịnh Tình tuy rằng không rõ giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên cô cũng hiểu chút thủ đoạn của Tiêu Thịnh Vũ, nhất định là Thư Lan là bị bức ép đến tức giận mới bỏ đi, sau đó Tiêu Thịnh Vũ biết cuống quýt mà quay đầu lại đuổi theo, nếu như thế thì làm sao có thể dễ dàng hoà giải liền hoà giải cho được, nghĩ là thế nhưng bất giác cô cũng hướng về Tiêu Thịnh Vũ, dù sao thì có em gái nào mà không mong anh mình được hạnh phúc đâu.

Vào tiệc cưới xế chiều hôm đó, Thư Lan ôm nhóc con còn chưa khỏi hành lang liền nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ dựa vào bên tường hút thuốc thật ra dáng ôm cây đợi thỏ, anh lướt mắt thấy Thư Lan đi ra liền lập tức vứt bỏ điếu thuốc rồi đưa tay ra tính ôm bé con, Thư Cách cũng rất thân thiết vươn người về phía trước, kết quả Thư Lan rất bất mãn ôm nhóc tránh qua một bên thầm nghĩ, hừ anh muốn ôm là ôm dễ thế sao. Ngược lại Tiêu Thịnh Vũ cũng không tức giận, mang theo bộ dạng giống như dắt vợ và con trai đi dự đám cưới em gái vậy.

Lễ cưới không chọn tổ chức trong giáo đường như kiểu phương Tây mà chỉ đãi ở một nhà hàng bày rượu và thức ăn đơn giản, cô dâu mặc sườn xám xinh đẹp, chú rể thì khoác áo ngoài đỏ thẫm, không khí buổi tiệc vô cùng vui vẻ.

Khách đến đều là những người thân thiết, hoàn toàn không mang theo lợi ích kinh doanh cho nên khách không nhiều nhưng vô cùng nhiệt tình khiến cô dâu chú rể cũng tiếp không xuể.

Tiêu Thịnh Vũ cũng vì phụ giúp em gái mà bận rộn cả ngày, buổi chiều liền nhân cơ hội chạy đến đón Thư Lan, Thư Lan ôm con trai cũng hoàn toàn bơ anh sang một bên, có lẽ cậu đã tha thứ cho Tiêu Thịnh Vũ, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu yêu cái tên Tiêu Thịnh Vũ cứ lắc lư trước mặt, nhìn thấy hấn liền thấy phiền đến muốn đánh.

Phần lớn các bàn tiệc đều chật ních người, người thân của cô dâu và chú rể thì ngồi chung với nhau ở hai bàn, bởi vì người thân của cô dâu cũng chỉ có Tiêu Thịnh Vũ, chủ bàn tiệc đó dĩ nhiên không thể thiếu anh, thế nhưng Tiêu Thịnh Vũ lại muốn ngồi cạnh Thư Lan, trái lại Thư Lan không cho là vậy, cậu tùy tiện ngồi đâu cũng được, miễn đừng dính líu tới Tiêu Thịnh Vũ là được.

Kết quả Thư Lan mới vừa nhìn thấy hai chỗ trống, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã thấy cô dâu mang đôi giày màu bạc “cộp cộp” đi tới.

“Thư Lan, tôi đang tìm anh đây,” Tiêu Thịnh Tình hào phóng nở nụ cười, khuôn mặt của cô vốn đã xinh đẹp nay được trang điểm tỉ mỉ trông càng thanh lịch hơn, “Sao còn chưa ngồi vào bàn, nghi thức sắp bắt đầu rồi.”

Thư Cách vui mừng cười khanh khách, đưa tay muốn sờ vòng hoa trên đầu Tiêu Thịnh Tình, “Cô dâu ~ “

“Ày ~ bảo bối à,” Tiêu Thịnh Tình ôm Thư Cách vào lòng, thấy nhóc con đáng yêu nên không nỡ buông tay, nói là ở cạnh con gái mình đúng là gom đủ một cặp kim đồng ngọc nữ, vì vậy mà con bé rất vui vẻ đi từ bàn gia đình chuyển sang bàn của Thư Lan, Thư Lan thấy thế liền sầm mặt.

“Thư Lan, tới đây ngồi đi.”

Thư Lan khẽ giật môi, sững sờ không biết nên nói gì cho phải.

Tiêu Thịnh Vũ gật đầu tán thưởng, dắt tay Thư Lan đi tới, “Đi thôi, những bàn khác đã đầy khách rồi.”

Thư Lan khẽ đưa tay tránh thoát, hoàn toàn không để ý tới Tiêu Thịnh Vũ đang mở mắt nói mò, lúng túng ngồi vào con trai sang một bên, Tiêu Thịnh Vũ cũng theo sát ngồi xuống cạnh Thư Lan.

Lão Trác phía đối diện vẫn nhẹ nhàng cười với cậu, bà Biên bên cạnh khẽ mở miệng nói rằng “Sáng hôm nay sao tôi không thấy cậu nhỉ? tôi là mẹ của Lý Sầm, sau này chúng ta là người một nhà rồi.”

Thư Lan phản ứng nửa ngày mới nhớ ra Lý Sầm chính là chú rể, “Xin chào.” Thư Lan gật gật đầu, nở nụ cười, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng cứng nhắc, nhưng cậu cũng hiểu ngay lúc tiệc mừng thế này thì nhăn mặt không tốt lắm, ngược lại Tiêu Thịnh Vũ ở bên cạnh bà Biên đáp đến say mê, hần khéo léo gợi chuyện làm bà nói đến mặt mày tươi rói hồng hào, đối với việc Tiêu Thịnh Tình tái hôn, rất nhiều người lớn trong nhà chồng rất coi thường cô thế nhưng nhờ Tiêu Thịnh Vũ mà cả hai nhà đều thoải mái trò chuyện, cười vui vẻ không ngớt, nhìn ra được bọn họ đã nghĩ thoáng hơn, cảm thấy cảm hai bên cô dâu và chú rể cũng rất xứng đôi.

Cũng may là có Tiêu Thịnh Vũ, Thư Lan không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lỡ như bên ấy hỏi mối quan hệ của cậu và Tiêu Thịnh Tình là gì thì sao?

Nhưng thật là may mắn mãi đến khi tan tiệc mà bên kia cũng chẳng hỏi gì, mặt Thư Lan cứng ngắc, cậu không thích cảm giác bị ép sát khi tiếp xúc với người lạ, huống chi giữa cậu và Tiêu Thịnh Vũ đã không còn bất cứ mối quan hệ thân thiết gì nên cũng không muốn ép bản thân tiếp xúc nhiều với họ hàng bên chồng Tiêu Thịnh Tình.

Ngược lại Thư Cách lại rất hoạt bát cầm theo giỏ hoa hết chạy đông lại chạy tây, cùng con gái Tiêu Thịnh Tình đi xin tiền lì xì, chơi vui đến vã mồ hôi, bộ dạng hưng phấn đó khiến ai nhìn vào cũng thấy đáng yêu.

Lúc trước Thư Lan đã đồng ý với Tiêu Thịnh Vũ là cho Thư Cách nằm trên giường mới*, hôm nay Thư

Cách đùa đến tận húng, Thư Lan đơn giản tẩy rửa cho nó rồi ôm nó lên giường ngủ, nhóc con này thật sự không tim không phổi mà, ý mình cũng chiều nên chỉ thích làm nũng khiến mình mềm lòng thôi.

(*Trong nghi thức đám cưới truyền thống ở Trung Quốc thì chú rể nên ngủ cùng một bé trai trên giường cưới trước đêm tân hôn và tuyệt đối không được để giường trống không. Theo mình biết là nghi thức này được thực hiện trước đêm tân hôn nhưng ở đây TTT đã tổ chức đám cưới rồi, mình tự hỏi liệu có gì nhầm lẫn chăng?!)

Tiêu Thịnh Vũ đợi Thư Lan chăm sóc nhóc con kia xong, dùng khẩu khí thương lượng nói: “Ngày hôm nay đi đến chỗ lần trước anh mang em đến để xem phòng đi, chỗ ấy cũng gần đây thôi, nếu không thì sáng mai đi rồi thì bé con không thấy em liền ồn ào.”

Thư Lan gật đầu, không dây dưa dài dòng rồi mà lập tức đồng ý, ngược lại như thế càng khiến Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Thư Lan nghĩ dù sao cuối cùng cũng phải đi nên lười tiếp lời với Tiêu Thịnh Vũ, thầm nghĩ Tiêu Thịnh Vũ còn có thể làm gì cậu sao?

Quả nhiên cách chỗ Tiêu Thịnh Tình không xa, Tiêu Thịnh Vũ dừng xe bước vào nhà, phòng ở chỉ được trang hoàng đơn giản, phần lớn đều chưa được bố trí đầy đủ giống như lời Tiêu Thịnh Vũ nói trước đây rằng đợi Thư Lan đến mới bắt đầu bố trí căn nhà này.

Thư Lan cau mày, thế thì ở thế nào?

Tiêu Thịnh Vũ mở căn phòng cho thuê ra

“Chỉ có gian phòng này?” Thư Lan hỏi.

Tiêu Thịnh Vũ gật gật đầu: “Chỉ có căn phòng ngủ này là có giường sẵn, nhưng mà vẫn có thể ngủ,” sau đó nhìn Thư Lan cau mày, anh đành cười khổ nói: “Anh ngủ trên ghế sofa là được rồi.”

“Có ghế sofa nào đâu?” Thư Lan hoàn toàn không phát hiện cái ghế sofa nào cả.

Tiêu Thịnh Vũ chỉ vào cái ghế bố nhỏ trong góc phòng, nhìn thế nào thì vẫn thấy nó khá là xinh xắn so với vóc người của Tiêu Thịnh Vũ.

Đây là chuyện khôi hài sao, nhìn Tiêu Thịnh Vũ trưng ra vẻ mặt nghiêm túc tỏ ý cùng lắm thì không ngủ được thôi, Thư Lan đấu tranh kịch liệt trong lòng, cuối cùng thở dài đành nói: “Ngủ chung đi, giường cũng rất lớn.”

“Được.” Trong lòng Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy vô cùng ấm áp như muốn tan ra, dù sao Thư Lan cũng rất dễ mềm lòng, đàn ông quá nhẹ dạ cũng không tốt nhưng mình lại yêu thích đến hồ đồ, anh vốn hiểu rõ Thư Lan, biết chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt sẽ không khiến cậu giận, vì vậy mà anh đã rất cẩn thận trong từng bước theo đuổi Thư Lan, dù là thỉnh cầu hay được voi đòi tiên thì cũng chỉ dám làm trong phạm vi chấp nhận của cậu, cứ như vậy liên từ từ xâm chiếm, từ từ để mình hòa nhập vào cuộc sống của Thư Lan.

Chăn không đủ, lại chỉ có một giường, Thư Lan tình nguyện đắp ít chăn cũng muốn tách xa khỏi anh, Tiêu Thịnh Vũ biết lần này anh đã khiến cậu không thoải mái thế nào. Thay vì đáng vẻ mơ màng thoải mái trên giường thì xem ra Thư Lan trông có vẻ bi ai hơn, nhớ lại những hồi ức vui buồn trước kia khi nằm cạnh nhau, bây giờ nghĩ lại thật đúng là trăm mối ngổn ngang.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn Thư Lan co người nằm cạnh, không nhìn được liền đưa tay ra kéo một góc áo ngủ của cậu, tuy không không kinh động đến cậu, thế nhưng ít nhất Tiêu Thịnh Vũ cũng có thể cảm nhận được rõ ràng rằng Thư Lan đang nằm ngủ cạnh mình, mặc dù cậu ngủ không yên ổn, nhưng dù sao trái tim kia vẫn đập đều đặn, cơ thể cậu rất ấm áp khiến Tiêu Thịnh Vũ vô cùng yên tâm.

Nhất định sẽ có một ngày, anh sẽ gỡ những gút mắc trong lòng Thư Lan.

29. Chương 29: Chủ Nhân

Ngày thứ hai mà đi quấy rầy hai vợ chồng mới cưới thật không phúc hậu, tuy nhiên Tiêu Thịnh Vũ lại không biết viết hai chữ mặt dày thế nào, có kẻ da dày thịt béo như Tiêu Thịnh Vũ chắn phía trước thì Thư Lan cũng đành mặt dày theo sau ôm con trai đi.

Bất ngờ hai vợ chồng Tiêu Thịnh Tình đều đã dậy từ sớm, Tiêu Thịnh Vũ mang theo ánh mắt hài hước không ngừng lướt về phía Lý Sầm và Tiêu Thịnh Tình, Lý Sầm bắt đầu chảy mồ hôi lạnh còn Tiêu Thịnh Tình thì hai bên thái dương đều nổi đầy gân xanh.

Thư Lan chào hỏi bọn họ xong liền ôm heo nhỏ nhà mình đi, Thư Cách ngủ ngon đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, hai tay nộm thịt cầm lấy góc chăn, Thư Lan nhìn thấy liền rất cao hứng, cứ hôn lấy hôn để lên mặt bé con.

Tiêu Thịnh Vũ dựa vào cạnh cửa thở dài một hơi, thật sự cảm thấy Thư Lan cứ cứng chiều như thế sẽ dạy hư con trai mất thôi.

“Để nó ngủ thêm một chút đi, chúng ta đi ăn sáng thôi.”

“...”

“Là Lý Sầm làm bữa sáng, về điểm này thì anh tương đối hài lòng với cậu em rể này.”

“...” Anh nhắm xem tôi đây có liên quan gì với nhà anh mà kể tôi nghe thế.

Lúc sáng sớm rời giường thì Tiêu Thịnh Vũ phát hiện Thư Lan đang vùi trong lồng ngực mình ngủ ngon lành nên đến tận bây giờ tâm tình của anh vẫn rất tốt, còn Thư Lan cứ việc đen mặt, một chương đầy Tiêu Thịnh Vũ đang cọ đầu chôn mặt vào cổ cậu hít một hơi ra, thầm nghĩ: Cái tên này thật muốn chết mà.

Lý Sầm là một giáo sư đại học đã ba mươi tuổi, sinh ra trong một gia đình trí thức, làm người lại thành thật phúc hậu, cũng yêu sâu sắc, nghe đâu lần đầu tiên hắn gặp Tiêu Thịnh Tình là ở trên xe buýt công cộng, khi đó Tiêu Thịnh Tình vì trốn người chồng cũ mà một thân một mình ôm con gái thật khó khăn chen chúc lên xe nhưng chỉ còn cách đó vì cô biết chồng cũ của mình sẽ không bao giờ bước lên xe buýt công cộng, sau khi lên xe thì mới phát hiện trong túi chỉ có tiền giấy với mệnh giá lớn. Ngay lúc cô và người tài xế trên xe mất lớn trùng mắt bé thì người đàn ông gần đó đã trả tiền xe cho cô.

“Cô bé ơi sau này nhớ mang theo chút tiền lẻ nhé, lúc cần lại có mà xài.” Người đàn ông ôn hòa cười với cô, nói xong cũng ngồi trở lại chỗ của mình, Tiêu Thịnh Tình không thấy rõ khuôn mặt của hắn nhưng lại nhớ kỹ cái khăn quàng cổ lớn bằng lông trên cổ hắn, đợi đến lúc hắn xuống xe thì Tiêu Thịnh Tình cũng đi theo.

Tiêu Thịnh Tình mở bóp tiền cầm hai khối* ra để cho con gái chạy đến đưa người đàn ông kia, Lý Sầm nhìn số tiền trên tay liền ngẩn người.

(*: Tiền Trung Quốc (rénmínbì Nhân Dân tệ) chính thức dùng yuán (nguyên), jiǎo (giác), fēn (phân); nhưng trong khẩu ngữ hằng ngày người ta thường dùng kuài (khối), máo (mao), fēn (phân).)

Tiêu Tiêu tính trẻ con nói với Lý Sầm: “Mẹ để cháu nói cho chú biết là mẹ đã ly dị, cũng đã có con gái rồi, chú không thể gọi bà ấy là cô bé đâu chú ơi!”

Lúc kể tới đây thì Lý Sầm liền trưng ra bộ mặt rất , “Khi đó tôi còn tưởng Tiêu Tiêu là em gái của Thịnh Tình nữa.”

Tiêu Thịnh Vũ cúi đầu nghĩ, cô em gái có khuôn mặt xinh đẹp mà đầu óc không tỉ lệ thuận này thật không có chút quan hệ gì với anh cả, đến giờ anh vẫn cảm thấy mất thương thức của vị em rể này thật có vấn đề, dù sao thì Thư Lan nhà mình vẫn là tốt nhất.

Sau đó anh liền bắt giác quay sang nhìn bộ dạng ung dung húp cháo kia của Thư Lan, nhìn môi em ấy mềm mềm, lông mi dài dài cong vút...

Tiêu Thịnh Tình khinh bỉ nói: “Anh à, ánh mắt đó của anh là thế nào đây? Có cần khát khao đến vậy không?”

Trong mắt Tiêu Thịnh Vũ nổi lên sát khí bắn tới tấp qua đây, lúc này Thư Lan lại mờ mịt quay sang nhìn, Tiêu Thịnh Tình thấy bộ dạng đó của cậu liền đỡ trán, cảm thấy chị dâu rất hay gây người, Tiêu Thịnh Vũ là ai chứ, chính là một con sói đó! Bộ anh ấy thật sự cho rằng Tiêu Thịnh Vũ đổi sang ăn chay sao, vừa

này anh của cô còn nhìn Thư Lan với ánh mắt màu xanh lục, hận không thể lột sạch găm nhấm kia kìa.

Tiêu Thịnh Vũ rất chu đáo mà mức cháo cho Thư Lan, thuận tiện đến gần nói mấy câu, Thư Lan thỉnh thoảng cũng nhàn nhạt trả lời vài câu với anh.

Lý Sầm có chút không hiểu bầu không khí giữa hai người là thế nào, Tiêu Thịnh Tình thấy thế liền nhỏ giọng giải thích với Lý Sầm: “Đó là chị dâu em.”

“!” Lý Sầm suýt chút nữa đã bị miếng củ cải khiến cho nghẹn họng, “Chị dâu? chị dâu gì?”

Tiêu Thịnh Tình hạ thấp giọng, trừng mắt nhìn hắn: “Còn có thể là chị dâu gì?”

Thư Lan có thể nghe thấy Lý Sầm hô hai chữ ‘Chị dâu’ lại không thể lên tiếng bác bỏ, mặt cậu cũng vì thế mà xanh mét.

Lý Sầm có chút lúng túng, từ từ tiêu hóa chuyện này, Tiêu Thịnh Tình đến gần nói rằng: “Bọn họ đang cãi nhau.”

“Ồ, ” Lý Sầm gật đầu, yên lặng oán thầm vợ mình thật rành mấy chuyện bát quái.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy bộ dáng chậm chạp của Thư Lan liền có chút buồn phiền, đã lâu như vậy mà quan hệ của hai người vẫn không có chút tiến triển, ngay cả danh phận mà mình cũng chưa có, anh cảm thấy mình cần phải hành động chút thôi, tốt xấu gì thì cần đem thân phận người yêu định xuống rồi tính tiếp.

Thư Cách ngủ đủ rồi, tự mình liền bò dậy tìm ba ba.

Tiêu Thịnh Vũ sờ nắm tóc nhỏ trên đầu Thư Cách, hỏi: “Nhóc có muốn đi công viên hải dương xem cá heo không?”

“Muốn ạ~” Thư Cách lập tức phụ họa.

Thư Lan lạnh mặt, nói “Không cho.”

Bé con thấy thế liền giận hờn không để ý tới Thư Lan nữa, đợi đến khi về nhà rồi Thư Lan liền bế nó lên lầu trước rồi xuống hành lang chỗ Tiêu Thịnh Vũ đang đứng.

Tiêu Thịnh Vũ mở miệng trước: “Em vừa giận anh à.”

“Anh muốn gì thì nhắm vào tôi chứ đừng có mang Thư Cách ra uy hiếp tôi!” Thư Lan lạnh mặt này giờ cuối cùng cũng bạo phát.

“Anh uy hiếp em?” Tiêu Thịnh Vũ mím môi, “Anh chỉ nghĩ muốn yêu em, anh đang cố gắng tạo mối quan hệ với nhóc con, anh đang theo đuổi em chứ không phải uy hiếp gì!” Câu nói này của Thư Lan mặc dù hơi cố tình nghi ngờ gây sự, lại thật sự tỏ ra phiền chán trước việc anh tìm cách lấy lòng cậu, điều đó khiến Tiêu Thịnh Vũ không khỏi có chút đau lòng.

“Nhưng tôi không thích cái trò này, e rằng anh cảm thấy đây không phải lương bực nhưng đối với tôi mà nói thì Thư Cách là sinh mệnh của tôi, bắt bí nó chính là bắt bí tôi, anh đã bao giờ nghĩ đến cảm giác của tôi chưa?”

“Nhưng anh...” Tiêu Thịnh Vũ không biết nên nói cái gì, trong lòng trống trơn, thì ra những chuyện mình làm đều cho là ôn nhu thì Thư Lan lại cho là đó là chuyện không thể chấp nhận được, chỉ có đầy ngập yêu thương lại không thể truyền đạt tình cảm ấy đến cậu, nếu như ngay cả việc câu thông cũng không làm được, vậy bọn họ làm sao có thể tính đến chuyện lâu dài?

Thư Lan xoay người đi, đây mới là hình ảnh khắc họa con người chân thực nhất của cậu bây giờ – lạnh như nước, ôn nhu này của cậu từ lâu đã không thuộc về Tiêu Thịnh Vũ nữa, nếu như còn phải tiếp tục yêu Thư Lan thì chỉ có thể lựa chọn nhận sai, lần nữa thay đổi phương thức theo đuổi, đối mặt với sự lạnh nhạt của Thư Lan cũng phải nhẫn nhịn gặm nhấm một mình, bởi vì một khi anh có chút do dự thì Thư Lan liền không chút lưu tình mà đem anh bỏ ngoài vòng phạm vi trong lòng.

Tiêu Thịnh Vũ cuống quýt chạy đến nắm tay Thư Lan lại, sau đó thuận thế ôm lấy eo cậu, “Anh sai rồi... Anh thay đổi không được sao?” Tiêu Thịnh Vũ cọ đầu vào hõm vai Thư Lan, giọng nói anh trầm thấp khàn khàn.

Kỳ thực Tiêu Thịnh Vũ có thể cảm giác Thư Lan không hận anh đến như vậy, e rằng nói không chừng em ấy đã tha thứ cho mình cũng nên, nhưng lại rất khó khiến Thư Lan mở lòng lần nữa, cậu cứ thế mà quyết tuyệt quay lưng lại phía anh khiến Tiêu Thịnh Vũ rất đau lòng.

Trong lòng Thư Lan căn bản không tin Tiêu Thịnh Vũ, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, kết quả Tiêu Thịnh Vũ như gấu Koala bám lấy cậu, còn kém treo cả người lên cơ thể cậu, trán Thư Lan vì thế mà nổi đầy gân xanh, vừa áp chế lửa giận trong lòng xuống liền đỏ khóc đỏ cười lên tiếng, “Bộ anh còn nhỏ lắm hay sao?”

“Cầu nhận nuôi, ” Tiêu Thịnh Vũ ôm Thư Lan rất chặt.

“Không,” Thư Lan cố gỡ cánh tay chắc thịt của Tiêu Thịnh Vũ ra, “Buông tay.”

“Tại sao lại không được, anh rất ngoan kia mà,” Tiêu Thịnh Vũ ‘Ngao’ một tiếng, dùng sức nhin đau quyết không buông ra, vô cùng đáng thương nói: “A...Sao chủ nhân lại bám tay tôi.”

Thư Lan kinh ngạc, thật giống như ngày đầu quen biết người này, cảm thấy trình độ vô liêm sỉ của người này đã ở một đẳng cấp khác mà nhân loại không với tới, rõ ràng là một người đàn ông trưởng thành, thân cao hơn 1m8, cũng rất có phong vị đàn ông lại ôm mình gọi chủ nhân, nghĩ thế Thư Lan liền nhất thời có cảm giác như bị hương nhang muỗi xông vào mắt.

30. Chương 30: Trả Thù

Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy trước mặt vợ thì mình chẳng có gì phải mất mặt cả, đặc biệt là nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc kia của Thư Lan, không ngừng gãi ngứa trái tim mình.

“Anh sẽ không ép buộc em nữa, chẳng qua anh cảm thấy nếu như anh không chủ động thì có thể em sẽ không còn nhớ đến con người anh nữa,” Giọng Tiêu Thịnh Vũ buồn buồn, chậm rãi thốt lên nỗi sợ hãi của mình, “Anh sợ nhớ như em quên mất anh rồi, xong lại đi tìm cái tên Chung Kinh khốn kiếp kia, lúc đó anh chẳng dám làm người thứ ba đâu.”

“Tôi không thích anh bức bách tôi.” Thư Lan lạnh nhạt nói.

“Anh biết, nhưng em cũng không cho anh danh phận gì nên vì thế lòng anh rất hoảng loạn, anh sợ em bỏ anh lại nhìn em và người khác đến với nhau.”

Thư Lan hít sâu, Tiêu Thịnh Vũ thực sự càng nói càng thái quá, cái gì mà danh phận chứ, hai người đàn ông có thể có danh phận gì, còn nữa, dựa vào cái gì mà cậu nhất định phải đến với anh.

“Dựa vào cái gì mà tôi phải nhất định...”

“Bởi vì anh sẽ đối với em rất tốt, em nói anh sai thì anh liền thay đổi,” Tiêu Thịnh Vũ giả bộ đáng thương, “Em thử một lần không được sao?”

Rốt cục Thư Lan cũng không chịu được bộ dạng oai oái đến chán ngán này của Tiêu Thịnh Vũ, “Anh thật vô nghĩa, tránh ra đi!” Cậu nói xong liền đánh khuỷu tay về phía sau, cú đánh này không nghi ngờ gì đã khiến Tiêu Thịnh Vũ ôm bụng, hít mấy ngụm khí lạnh.

Thư Lan từ từ nói: “Còn nói bậy bạ gì nữa tôi liền đánh anh.”

“Đánh anh rồi thì em sẽ làm hòa với anh sao?” Tiêu Thịnh Vũ nhú mày, nghĩ với lực đạo của Thư Lan cũng như đuổi muỗi, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

“Tiêu Thịnh Vũ, có phải đầu óc của anh càng ngày càng có vấn đề không?”

“Nếu đã không bình thường rồi thì cứ tiếp tục phát huy thế đi,” Tiêu Thịnh Vũ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống mu bàn tay Thư Lan, “Chủ nhân, mang tôi về nhà đi.”

“Tôi thật muốn đánh anh như tử,” Trong lòng Thư Lan rối bời, lại cố gắng trấn tĩnh lại tâm tình.

Tiêu Thịnh Vũ nhếch khóe miệng, tỏ ra hiên ngang lăm liết nói: “Đến đây đi, bảo bối.”

Hai bên thái dương của Thư Lan nổi đầy gân xanh, cậu bắt đầu hơi tức giận rồi, buồn bực mất tập trung nói “Hi vọng anh sẽ hơi tỉnh táo lại.” Nói xong liền vung quyền đánh tới, Tiêu Thịnh Vũ loáng một cái liền tránh ra.

“Không cho phép trốn!” Thư Lan lại tiếp tục hung hăng xuống tay.

“Đây là phản xạ có điều kiện, quyền kế tiếp đảm bảo sẽ không né,” Tiêu Thịnh Vũ còn chưa dứt lời, khóe miệng liền thật sự tiếp một quyền đấm của Thư Lan.

“Ừ, thật độc ác.” Tiêu Thịnh Vũ lau vệt máu trên khóe miệng, Thư Lan lui lại vài bước để ngừa Tiêu Thịnh Vũ thật sự tức giận mà vung quyền, cậu hiểu rõ nếu anh ra tay thật thì mình chẳng thể đỡ nổi đâu.

Nhìn sắc mặt trắng bệch đỏ của Thư Lan khiến Tiêu Thịnh Vũ đau lòng không chịu được, rõ ràng người bị đánh là mình, nhưng Thư Lan lại sợ hãi, có thể là do ảnh hưởng trước đây cho nên bây giờ trong mắt Thư Lan mà nói thì mình là người vô cùng đáng sợ.

“Xong rồi?” Tiêu Thịnh Vũ hỏi.

Thư Lan mím môi, nhỏ giọng nói: “Chưa.”

“Vậy cứ tiếp tục đi, anh nhất định sẽ không đánh trả.” Tiêu Thịnh Vũ đứng thẳng dựa vào trên tường, khóe miệng vì chút cử động mà rất đau.

Thư Lan hít sâu một hơi, không còn kiên trì dè dè nén cơn tức giận và thống hận trong lòng mình nữa.

Lại một quyền hạ xuống...”Đây là vì bốn năm thanh xuân của tôi bị lãng phí trên người anh!”

Quyền thứ hai...”Cho anh dám ‘chân đạp mấy thuyền’ này!” Càng nghĩ càng hận, vì thế mà quyền nào quyền nấy vung xuống đều rất hung ác.

Quyền thứ tư...”Cho anh dám đi kết hôn này!”

...

Tiêu Thịnh Vũ ôm bụng, suýt chút nữa không chịu nổi mà té ngồi trên đất nhưng anh vẫn cố gắng nhịn đau, anh vốn không nghĩ đến Thư Lan lại xuống tay mạnh như vậy, sau mỗi lần đánh xuống lại thuật lại lỗi lầm của anh trước kia, nhìn viên mắt đỏ ửng vì ủy khuất của Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ nghĩ thầm: Giải tỏa nỗi oan ức trong lòng là tốt nhất rồi, giấu mãi lại thành tâm bệnh, thôi thì cứ để em ấy đánh đến thống khoái để giải hận vậy.

“Đồ khốn, anh còn đánh tôi nữa!” Thư Lan nện ngào, “Khi đó tôi yêu anh như thế, vậy mà anh lại đánh tôi.”

Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy được những quyền sau này chẳng còn dùng nhiều lực nữa, nhưng ngón tay Thư Lan lại đang phát run, Thư Lan tóm chặt cổ áo Tiêu Thịnh Vũ kéo lên, mang theo tiếng nước nở, “Anh rốt cuộc có xem tôi là người không, tôi đã từng yêu anh như vậy... Nhưng anh lại đánh tôi...”

Thư Lan không ngừng lên án những hành động của anh trước kia, trong lòng Tiêu Thịnh Vũ cũng cảm thấy rất khó chịu, những thứ ‘Đã từng’ kia khiến tim anh như bị xé thành từng mảnh nhỏ.

“Lần nào cũng thế. Nếu cao hứng thì anh liền lên giường với tôi, mất hứng liền bảo tôi cút sang một bên, tôi vốn không có tiền lại không có thế, tôi giống như một nhà vệ sinh công cộng vậy, ai muốn làm liền làm sao!”

“Anh chưa bao giờ xem em như thế cả...” Xem là gì, lúc đó có thật là mình không nhất thời hứng khởi liền xem Thư Lan như món đồ chơi không? Khi đó nói lời chót lưỡi đầu môi, có bao nhiêu câu là thật lòng đây?

“Anh còn dám nói anh không có ư?” Thư Lan xoa lên đôi mắt ướt nước, hít một hơi dài cố gắng tỉnh táo lại rồi từ từ buông cánh tay nắm cổ áo anh ra, Tiêu Thịnh Vũ cố nhịn đau muốn ôm lấy cậu nhưng Thư Lan lại lui về sau hai bước.

Tiêu Thịnh Vũ không có cách nào biện giải cho hành động trước kia của mình, chỉ có thể lặp đi lặp lại một câu: “Nhưng bây giờ anh thật lòng yêu em.”

“Xem đi, lại như thế rồi,” Thư Lan trào phúng nói: “Anh chỉ biết điều anh muốn thì nhất định phải có được, trước giờ có khi nào quan tâm đến cảm nhận của người khác đâu, chỉ cần anh nói yêu là đủ rồi sao? Anh cho rằng anh đang nuôi một con chó hay một con mèo sao?”

“Được rồi Thư Lan,” Tiêu Thịnh Vũ nghe không nổi nữa, anh không muốn cậu lại tự hạ thấp mình như vậy, anh không biết thì ra từ trước đến giờ anh lại khiến Thư Lan cảm thấy mình thấp kém như thế, “Đừng như vậy, em là sinh mệnh của anh, lời này anh chỉ nói một lần, em phải nhớ kỹ rằng đối với anh thì chẳng thứ gì quý giá hơn em cả.”

Về mặt Tiêu Thịnh Vũ vô cùng kiên định, đó là biểu tình mà trước nay Thư Lan chưa từng thấy, Tiêu Thịnh Vũ dùng ánh mắt gần như là cố chấp nhìn cậu, “Em sẽ không biết rằng anh từng vì em mà phát

điên thế nào đâu...” Tiêu Thịnh Vũ còn nhớ như in vào một ngày mấy năm trước, anh ôm lấy thi thể lạnh giá của Thư Lan, lúc đó thể giới trong anh gần như là sụp đổ, mọi thứ bao trùm bởi một mảnh tuyệt vọng, anh không biết mình yêu Thư Lan từ bao giờ, chỉ biết khoảng thời gian trước kia hai người còn bên nhau đã từ lâu khắc ghi sâu trong lòng Tiêu Thịnh Vũ.

Thư Lan sững sờ nhìn ánh mắt của Tiêu Thịnh Vũ lúc này, đôi mắt ấy đen kịt, con ngươi như hồ nước xoáy sâu, lấp đầy sự mê luyến và cố chấp khiến cậu bị ép trong đó đến nghẹt thở.

Tiêu Thịnh Vũ từ từ ôm cậu vào lòng, đặt từng nụ hôn lên chân mày và đôi môi của Thư Lan, dịu dàng mút lấy giọt nước mắt trên khóe mắt cậu, rồi anh hôn nhẹ lên chóp mũi Thư Lan, nhẹ nhàng cắn, mút âu yếm không ngừng, giây phút ấy lông mi cậu rung động không thôi, gần như điên cuồng muốn tránh thoát nụ hôn dịu dàng này của anh nhưng Tiêu Thịnh Vũ đã kịp ôm chặt lấy, như muốn khảm sâu cậu trong thân thể mình.

Hôn đến lưu luyến, Tiêu Thịnh Vũ lại dùng ngữ điệu gần như khẩn cầu nói: “Em thử một lần nhé, một lần cuối cùng tin tưởng anh thôi, có được không?” Âm thanh khàn khàn, tim anh lúc này bị dày vò đến phát đau, ngày nào cũng bị nỗi đau ấy xoáy sâu, tưởng chừng như chẳng thể chịu nổi nữa.

Viên mắt Thư Lan đỏ ửng, trong lòng bỗng bốc lên ý nghĩ điên cuồng, sau đó cũng nấn ná khó mà hạ xuống, đáp ứng anh ta, đáp ứng anh ta đi, sau đó liền bỏ rơi Tiêu Thịnh Vũ! Tàn nhẫn mà trả thù tên khốn kiếp ấy, cho anh ta biết tư vị đau khổ của cậu lúc ấy như thế nào!

Thư Lan không lên tiếng, điều này đại biểu cho việc em ấy không chống cự nữa sao? Tiêu Thịnh Vũ trong nháy mắt liền cảm thấy như mình đang nằm mơ vậy.

Trong lòng Thư Lan rất loạn, lúc này khoái ý trả thù đang không ngừng hấp dẫn cậu.

Tiêu Thịnh Vũ đem đầu Thư Lan đặt lên hõm vai mình, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, có lẽ Thư Lan chỉ nhất thời nhẹ dạ, thế nhưng chỉ điều này thôi hiển nhiên đã là quá đủ đối với Tiêu Thịnh Vũ rồi.

Chỉ cần Thư Lan cảm thấy anh không tốt thì anh sẽ học cách thay đổi, lúc đầu có thể Thư Lan sẽ không thích, nhưng từ từ về sau em ấy sẽ lại chấp nhận anh, bọn họ sẽ ở cạnh nhau, từ từ nâng đỡ qua một đời, anh sẽ đặt Thư Lan trong lòng mình, không còn đơn giản chỉ là vui đùa như trước kia, hai người cứ giữ vị trí bình đẳng ấy cùng nhau trải qua hạnh phúc cả đời.

“Chúng ta lên lầu trước, bé con đều bị bộ dạng vừa rồi của em khiến cho kinh ngạc sững sờ rồi.” Tiêu Thịnh Vũ dịu dàng nói.

Thư Lan bỗng nhiên hoàn hồn, ngược lên liền thấy thân ảnh nho nhỏ của Thư Cách đứng bên cầu thang, ngơ ngác mà tròn mắt nhìn hai người phía dưới.

31. Chương 31: Rút Cầu Độc Mộc

Tiêu Thịnh Vũ nhìn vẻ mặt ngơ ngác của hai cha con, trong lòng mềm mại không chịu được, một kích bất ngờ liền ôm lấy Thư Lan.

“A!” Thư Lan cả kinh hô toáng lên.

Tiêu Thịnh Vũ đã vác Thư Lan lên vai khiến Thư Lan lại tức giận kêu to, “Thả tôi xuống dưới! Anh nổi điên cái gì thế hả!”

Thân thể Tiêu Thịnh Vũ khẽ lắc lư, “Nếu em không muốn bị ngã thì đừng nhúc nhích, anh bị em đánh đến học máu như vậy, bây giờ em mà cử động như vậy thì anh không tiếp nổi em đâu.”

“Con mẹ nó anh thật...” Thư Lan không kiêng dè gì mà mắng anh, tuy rằng Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy rất vất vả, tốt xấu gì thì Thư Lan cũng là một người đàn ông, cân nặng của cậu quả thật khiến anh sắp ăn không tiêu rồi, thế nhưng anh cũng rất tình nguyện đem cậu vác về nhà, cho dù cậu mắng thế nào thì Tiêu Thịnh Vũ cũng cảm thấy rất thoải mái.

Thư Cách đứng bất động, không ngừng chớp đôi mắt to tròn nhìn hai người bên đó.

“Nhóc con, lên lầu thôi.” Hai tay Tiêu Thịnh Vũ giữ chặt đùi Thư Lan lại không biết rằng khuôn mặt sưng phù một màu xanh tím vì bị đánh của anh chẳng mang đến chút cảm giác vui vẻ nào.

Thư Cách quyết định không nói cho chú ấy biết rằng vẻ mặt của chú ấy bây giờ so ra còn đáng sợ hơn baba gấp đôi ấy chứ.

Người Tiêu Thịnh Vũ khẽ nhại mồ hôi, sau khi đặt Thư Lan xuống sofa liền không ngừng thở dốc, còn ho khan vài tiếng, máu theo theo khóe miệng mà rỉ ra.

Thư Lan lạnh lạnh nói: “Đáng đời, ai bảo anh cố chấp vác tôi lên làm chi.”

Tiêu Thịnh Vũ tốt tính nói: “Được rồi, là anh đáng đời lắm, bây giờ anh làm cơm cho em ăn nhé?” Mới vừa nói xong liền ho khan, trong miệng dâng lên mùi máu tanh khó chịu, dạ dày cũng vì mấy quyền vừa rồi mà đau dữ dội, Tiêu Thịnh Vũ chỉ có thể yên lặng cảm thán rằng Thư Lan thực sự là lớn gan, ra tay lần sau càng dùng lực mạnh gấp đôi lần trước.

Thư Lan quay đầu không để ý đến anh nữa, vươn mình đi vào nhà tắm rồi hướng bên ngoài mà hô: “Thư Cách, đi tắm thôi nào.”

“Há,” Thư Cách ngoan ngoãn cởi quần áo, đợi đến khi nó bước tới phòng tắm thì chỉ mặc mỗi cái quần con nỏ, Thư Lan buồn cười quần chặt nó trong lòng, “Sao hôm nay lại tích cực như vậy hả?”

“Ừm... Muốn nghe ba ba nói tại sao ba ba lại đánh chú ấy vậy?”

“Bởi vì chú ấy đáng bị đánh, trẻ con thì không nên để ý nhiều chuyện như vậy,” Thư Lan rất nhanh liền dời chủ đề cuộc trò chuyện sang hướng khác, “Thật sự muốn đi công viên hải dương đến thế sao?”

“Vâng, con rất muốn đến đó ~” Thư Cách cất lên thanh âm ngọt ngào khiến Thư Lan mềm nhũn, nếu như chỉ có một mình cậu thì cậu sẽ không kiên dè gì mà trả thù Tiêu Thịnh Vũ, nhưng Thư Cách vẫn còn nhỏ, mà nói thế nào đi nữa thì nếu mình muốn quay về thì Tiêu Thịnh Vũ ít ra cũng phải trả cái giá thật tương xứng.

Tiêu Thịnh Vũ biết cuối cùng Thư Lan cũng quyết định cho anh thêm cơ hội lần này, có thể là do vừa rồi kích động nên mới đưa ra quyết định này, không biết khi Thư Lan bình tĩnh lại có hối hận hay không, mà cho dù thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ cố gắng hết mình.

Sẽ không có gì đáng sợ hơn cái chết, chỉ có sống sót mới có thể bù đắp được mọi chuyện. Thư Lan không biết mình đã từng vì Tiêu Thịnh Vũ mà trả giá bằng mạng sống bản thân, chỉ nhớ rõ những chuyện xấu xa mà Tiêu Thịnh Vũ làm trước đây mà nói so với cái chết lại càng không phải là sai lầm đến khắc cốt ghi tâm, những điều trước đây mà cậu gánh chịu có lẽ cả đời này Thư Lan sẽ chẳng thể biết được.

Nếu là trước đây thì Tiêu Thịnh Vũ chẳng bao giờ đụng đến việc nấu nướng này, mãi đến tận khi Tiêu Thịnh Tình nói cái gì mà muốn theo đuổi ai đó phải nắm được dạ dày của họ nên Tiêu Thịnh Vũ mới quyết định thử học nấu ăn một lần, đơn giản học cách chế biến mấy món thường ngày từ Lý Sầm, tay nghề nấu nướng của anh không thể gọi là tốt, so với Thư Lan lại càng cách xa cả cây số, nhưng không gì có thể hạnh phúc hơn việc vì người yêu mà tỉ mỉ chuẩn bị bữa cơm cả.

Đơn giản nấu bốn mặn một canh xong, Tiêu Thịnh Vũ cởi tạp dề hình gấu pooh trên người rồi quay sang dịu dàng nhìn Thư Lan ngồi xổm xuống giúp Thư Cách vén mái tóc ngắn củn của nó qua một bên.

Tiêu Thịnh Vũ đưa tay ôm lấy Thư Cách nhưng nó lại lập tức trốn sau lưng Thư Lan.

Đôi Tiêu Thịnh Vũ chốc lát liền cứng đờ giữa không trung, hỏi: “Nhóc làm sao vậy?”

Thư Cách chôn khuôn mặt nhỏ nhắn sau lưng Thư Lan, nhỏ giọng nói: “Ba ba chưa bao giờ đánh ai cả nhưng hôm nay ba ba lại ra tay đánh chú.”

Như thế chẳng phải nên đến an ủi mình sao, rõ ràng anh là người bị đánh mà, Tiêu Thịnh Vũ dở khóc dở cười, cảm thấy trẻ con đúng là sinh vật kỳ lạ mà.

Thư Lan vỗ vỗ mông Thư Cách, nó liền ôm mông nhanh chóng bò lên ghế tựa, rất ngoan ngoãn an vị ngồi đó chờ cơm.

Tiêu Thịnh Vũ gấp ít cải xanh bỏ vào bát Thư Lan, cộng cải xanh ròn mát mắt trông rất hấp dẫn, hẳn đây

là món anh nấu ngon nhất trên bàn cơm hôm nay, sau đó lại múc canh trứng vào bát cơm của Thư Cách, Thư Lan thấy thể liền lạnh mặt, Thư Cách ngược lại rất vui vì có người ân cần phục vụ như thế, còn thỉnh thoảng lén lút quay sang đánh giá Tiêu Thịnh Vũ.

Trong lòng Thư Lan từ từ hoảng loạn, ăn hai ba cái liền không vô.

Thư Lan vừa rời khỏi bàn ăn thì Tiêu Thịnh Vũ cũng chỉ có thể đem nhiệt tình cống hiến cho Thư Cách.

Thư Cách chớp mắt một cái, Tiêu Thịnh Vũ liền gấp thớt bỏ vào chén của nó.

Thư Cách suy nghĩ một chút sau đó mới nói với Tiêu Thịnh Vũ: “Ba ba đồng ý dắt cháu đi công viên rồi.”

Tiêu Thịnh Vũ không nén được vui mừng liền nhếch cao khóe miệng.

“Nhưng ba ba không muốn đi với chú đâu.”

Không nghi ngờ gì thì vì lời này của nó đã khiến Tiêu Thịnh Vũ bị đả kích rất lớn.

“Nếu như chú biểu hiện tốt một chút thì cháu và ba ba sẽ đồng ý cho chú đi cùng.” Thư Cách rất kiêu ngạo mà vung vẩy thìa cơm.

Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy rất hứng thú, đưa tay gạt đi hạt cơm trên mặt Thư Cách, “Vậy muốn chú biểu hiện thế nào đây? Chú cũng muốn đi lắm.”

“Cháu cũng thế.” Khuôn mặt Thư Cách vì hưng phấn mà đỏ ửng, sau đó không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm Tiêu Thịnh Vũ, “Cháu muốn có đồ chơi mới.”

“Được thôi,” Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy Thư Cách thực sự đáng yêu không chịu được, “Vậy giao kèo thế nhé.”

Tiêu Thịnh Vũ ăn cơm xong liền thành thật xuống bếp rất ra dáng con dâu đảm đang rửa sạch chén bát, thỉnh thoảng ngược lên thấy Thư Lan lặng lẽ một mình ngồi trong phòng khách mà ngẩn người, anh nghĩ thầm hôm nay tâm trạng Thư Lan kích động như vậy, điều đó càng làm anh muốn đối tốt sớm với cậu hơn trước. Một lát sau khi Tiêu Thịnh Vũ rửa chén xong liền lân la đến muốn nói chuyện với Thư Lan kể về đoạn thời gian hai người vui vẻ ở cạnh nhau trước đây, nhưng nhìn vẻ mặt không muốn nghe của cậu, Tiêu Thịnh Vũ đành thở dài một hơi rồi ra về. Sự thực chứng minh rằng Thư Cách không thể đảm nhận được chức trách lớn như vậy, ngày thứ hai lúc đi công viên hải dương với Thư Lan, nó đã hoàn toàn đem Tiêu Thịnh Vũ quên sạch sành sanh mất rồi.

Xem cá heo biểu diễn xong, còn muốn tự tay sờ hải sâm mềm mềm và các loại sinh vật biển kỳ lạ khác.

Một lớn một nhỏ vui vẻ chơi đến tối mới về nhà, Thư Lan cuối cùng mệt đến mức ôm Thư Cách trực tiếp ngủ trên xe taxi luôn.

Trời tối đen bao trùm lên bóng người đứng trước cửa, đó chính là Tiêu Thịnh Vũ.

“Sao lại không bắt máy?”

“Không nghe thấy chuông điện thoại, trễ như vậy anh đến đây làm gì?”

“Anh không thấy em bắt máy nên đến đây xem chút.”

Thư Lan cau mày, “Anh rảnh rồi đến vậy sao?”

“Dù sao hôm nay cũng là cuối tuần mà, lần sau để anh đón em nhé, dù gì thì em ôm theo nhóc con cũng không tiện.”

Thư Lan trầm mặc chốc lát liền gật đầu.

Tiêu Thịnh Vũ vì thế mà vô cùng cao hứng, có chút mong đợi nhìn Thư Lan.

Thư Lan đi về phía trước hai bước liền phát hiện Tiêu Thịnh Vũ còn đứng ở phía sau, cậu không nhịn được phải lên tiếng: “Sao anh còn chưa đi?”

Tiêu Thịnh Vũ sờ mũi một cái, “Ừm, anh nghĩ em sẽ để anh vào nhà ngồi một chút.”

“Hôm nay tôi rất mệt, tôi muốn nghỉ sớm một chút,” Thư Lan không muốn thoát cái đã nhiệt tình với Tiêu Thịnh Vũ, vậy thì không được tự nhiên lắm, cậu muốn bắc một cây cầu độc mộc, đợi đến khi tổng Tiêu Thịnh Vũ qua đầu cầu bên kia liền mạnh mẽ rút cây cầu ấy lại.

“Vậy anh về trước đây.” Tiêu Thịnh Vũ đi xa được mấy bước rồi nói với Thư Lan: “Qua mấy ngày nữa anh dạy em lái xe nhé, như vậy đối với em mà nói sẽ thuận tiện hơn.”

“Gần đây tôi không định mua xe.”

Tiêu Thịnh Vũ vừa tính nói anh cho em mượn xe nhưng nhìn lại vẻ mặt quật cường của Thư Lan, lập tức nuốt lời đó xuống, cũng may là anh phản ứng nhanh nếu không liền đụng vào vẫy ngược của cậu rồi, dù sao Thư Lan cũng trưởng thành hơn, cậu cũng đã tập sống độc lập hơn trước, anh nghĩ anh nên giúp Thư Lan trở nên tự tin hơn chứ không phải đơn thuần bỏ đi đôi cánh và tước bỏ sự kiêu ngạo của cậu như trước đây.

Rồi em ấy cũng sẽ lại kiêu ngạo cùng mình đứng chung một chỗ, Tiêu Thịnh Vũ yên lặng tự nói với mình như thế.

32. Chương 32: Sóng Ngầm

Thu qua đi cũng là lúc đông vừa tới, trời lúc này đã bắt đầu trở lạnh.

Buổi trưa Thư Lan ăn cơm ở phòng ăn tại công ty, cậu ngồi dựa vào bên cửa sổ cúi đầu xuống liền thấy dưới lầu có một chiếc xe đen quen thuộc, lúc này điện thoại di động liền không ngừng vang lên.

Là Tiêu Thịnh Vũ...

Thư Lan thở dài, từ ngày đó kích động đánh Tiêu Thịnh Vũ, Thư Lan cũng từng do dự có nên bỏ việc trả thù Tiêu Thịnh Vũ không, thế nhưng mới nghĩ tới đó liền lập tức bác bỏ, quan hệ của bọn họ bây giờ quá mức kì lạ, kỳ thực đã chẳng thể quay đầu được nữa, nếu như miễn cưỡng bản thân không tính toán những chuyện trước kia Tiêu Thịnh Vũ làm, cũng có thể nhẫn nhịn nhất thời nhưng không thể nhẫn nhịn một đời, tai họa ngầm lâu dài cũng sẽ bộc phát vậy không bằng chọn cho bản thân một con đường khác.

“Thư Lan, anh đang ở dưới lầu công ty em nè.” Tiêu Thịnh Vũ vừa kê tai vào điện thoại vừa bước xuống xe, anh ngược đầu nhìn lên văn phòng bên này, Thư Lan theo bản năng mà ghé sát mặt vào cửa sổ hơn, không biết Tiêu Thịnh Vũ có thấy rõ bên trong đây không, trên mặt cũng bất giác nâng lên ý cười nhàn nhạt.

“...Sao anh lại tới đây?” Về mặt Thư Lan có chút phức tạp.

“Mang ít đồ cho em, xuống đây đi.” Tiêu Thịnh Vũ cúp điện thoại, nghiêng người dựa vào cạnh xe, Thư Lan không thích anh đến chỗ làm việc của cậu, cho nên anh sẽ không đi vào công ty của Thư Lan, bình thường khi đón cậu về nhà cũng rất cẩn thận đậu xe ngay chỗ khuất, tuy rằng trong lòng Tiêu Thịnh Vũ rất bất mãn nhưng vẫn rất nghe lời.

Tuy nhiên hôm nay khí trời thay đổi, buổi tối Thư Lan lại tham gia một bữa tiệc nên khó tránh khỏi việc phải ra ngoài, vì thế mà anh đến đây đưa bộ áo len cho cậu giữ ấm.

Như vậy cứ bình bình đạm đạm trải qua mấy tháng, tuy rằng Thư Lan chẳng thêm trưng ra bộ mặt dịu dàng với anh nhưng cũng không quá lạnh nhạt, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy như thế cũng rất hài lòng, tính tình của Thư Lan rất tốt, dù sao người ta nói kiên nhẫn chờ đợi mây tan hết thì ta sẽ thấy ánh trăng ở phía sau, chỉ có điều đối với Tiêu Thịnh Vũ mà nói thì nhìn thấy mà ăn không được thì thật sự không dễ chịu chút nào.

Tiêu Thịnh Vũ đã nhìn thấy thân ảnh gầy gò của Thư Lan từ xa, cậu bước đến gần anh rồi tới khoảng cách nhất định liền dừng lại, Tiêu Thịnh Vũ thấy thế liền có chút bất mãn, đem người cậu kéo lên xe.

Thư Lan cau mày, “Không phải lấy đồ gì đó sao? Có gì đâu mà phải lên xe nói?”

Tiêu Thịnh Vũ từ ghế sau lấy ra một cái áo len, “Lên xe thay quần áo, bên ngoài gió lớn lắm.”

“Tôi không thấy lạnh.” Thư Lan chỉ mặc một áo sơ mi đơn bạc và khoác thêm áo khoác bên ngoài, đường cong ở cổ duyên dáng hiện ra nhưng dường như cậu chẳng ý thức được rằng mình phải để phòng con sói đói như Tiêu Thịnh Vũ.

Tiêu Thịnh Vũ kìm lòng không được liền đưa tay sờ lên da cậu, Thư Lan thấy thế liền gạt mạnh bộ móng vuốt của ai đó, Tiêu Thịnh Vũ liền vội vàng giải thích, “Em sờ thử xem, lạnh như băng thế này rồi, thật sự chẳng có chút ấm áp gì cả.”

Ngón tay thon dài của Thư Lan theo một đường dài trượt tới xương quai xanh, xương quai xanh của cậu tinh xảo, da dẻ trắng như tuyết, Tiêu Thịnh Vũ luôn cảm thấy mỗi hành động như cố tình hay vô ý của Thư Lan đều vô thức câu dẫn mình, anh cứ nhìn chăm chăm như thế khiến Thư Lan không dám làm bậy nữa, rất dè dặt thay quần áo.

“Buổi tối anh tới đón em nhé, xong rồi thì gọi điện thoại cho anh.”

“Không cần đâu, anh nhớ giúp tôi đón Thư Cách nhé, có thể tôi sẽ về trễ một chút.” Thư Lan nói lời này xong liền cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Tiêu Thịnh Vũ cũng biết vậy, đợi đến khi Thư Lan tham gia tiệc xã giao xong rồi về nhà đảm bảo liền mong anh mau biến đi, bây giờ nhìn vẻ mặt đó lại ủy khuất không chịu được, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy mình rất là M, chẳng những không tức giận lên án cậu mà ngược lại còn rất hưởng thụ đắm đầu vào chịu khổ nữa chứ.

Tưởng tượng thấy mình và Thư Cách ăn cơm xong, sau đó cùng ngồi trên sofa xem tivi rồi đợi Thư Lan về nhà, cảnh tượng đó vừa đơn giản lại ấm áp, không còn giống lúc trước lại đánh đánh giết giết khắp nơi mang theo mùi máu tanh nồng đậm, bây giờ anh chỉ muốn ôm theo chút chờ mong đợi một người về nhà, nếu như có thể thì Tiêu Thịnh Vũ hy vọng có một ngày Thư Lan về nhà liền cho anh một nụ hôn ấm áp, nghĩ đến đây mà trán anh đã nóng lên mang theo hơi say, tưởng tượng thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi.

Thư Lan không thích tiệc xã giao, cậu không am hiểu lắm về việc quá mức khéo léo đưa đẩy trong giao tiếp, đương nhiên điều cậu quan tâm nhiều hơn là về nhà chăm lo cho con trai, nhưng có lúc thực sự không thể từ chối mà phải tham gia những buổi tiệc thế này.

Đại diện cho công ty đối tác bên kia là một người đàn ông trung niên, đáng người ông ta có chút mập mạp, khuôn mặt hào phóng, nội liêm thận trọng nhưng cũng không kém phần nhiệt tình, đơn giản hỏi rất nhiều về vấn đề trong công việc, tuy rằng Thư Lan không phải nhân viên đảm nhận những việc giao tiếp thế này nhưng cậu lại tham gia hạng mục này, cũng là người lên kế hoạch nhiều nhất cho nên cũng có thể trả lời từng câu hỏi, biểu hiện rất đúng quy củ, nhưng sau đó lại không biết nên làm thế nào đón ý nói đùa theo đối phương, may mắn là có cấp trên giúp đỡ nên mọi chuyện đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên bàn rượu không uống rượu chính là xem thường người khác, Thư Lan càng uống sắc mặt lại càng trắng, đầu óc cậu vang ong ong, cảm thấy nếu mình mà uống thêm ly nữa chắc dạ dày sẽ đảo lộn mất, mãi đến khi cậu nhìn thấy một người quen đi vào phòng riêng nghỉ ngơi, Thư Lan cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó thở phào một cái, thả lỏng thần kinh, mơ mơ màng màng nằm úp sấp trên bàn.

Mấy người kia hàn huyên cùng những người mới tới, mọi người đều đã uống nhiều rồi, đầu óc đình trệ, Thư Lan cũng thoải mái nằm gục ở đó để người khác đỡ đi, còn mơ hồ nghe thấy bên đám đối tác nói: “Nhóc con kia không tệ, có điều tửu lượng hơi kém chút.”

Sau đó đợi đến khi phục hồi tinh thần lại thì Thư Lan đã ngồi trên xe, Chung Kinh cầm tay lái, nhìn thấy cậu tỉnh rồi cũng có chút bất đắc dĩ nói: “Không biết uống rượu thì cậu phải lạnh lẽo một chút chút, hoặc là giả say hoặc là lạng lẽ đi cũng được mà.”

“Không được đâu, mấy người đó tinh mắt lắm.” Thư Lan nói chuyện mà đầu lưỡi cứ như thất lại, từ từ mở miệng: “Anh Kinh, anh cũng ăn cơm ở đó à?”

“Ừ, có lúc xã giao nhiều nên đều giải quyết bữa tối trên bàn tiệc, thật ra thì uống rượu nhiều cũng chẳng ăn được bao nhiêu, thực sự rất hoài niệm tay nghề nấu nướng của cậu. “Chung Kinh cười cười, nhìn bộ dạng ngà ngà say của Thư Lan liền có chút lo lắng: “Dạ dày có khó chịu không? Ồi ra một chút sẽ khỏe hơn thôi.”

Thư Lan lắc đầu một cái, “Tối nhà của em rồi thì muốn ăn cái gì thì em làm cái đó cho anh.”

“Vậy hôm nay có được không? Yêu cầu cũng không cao, đợi cậu khỏe một chút xong rồi nấu cho tôi tô mì nhé.” Về mặt Chung Kinh mang theo chút mong đợi.

Đầu óc Thư Lan bị gió thổi vào liền có chút thanh tỉnh, giờ khắc này nghe thấy lời này của Chung Kinh trong lòng liền lộ bộ một tiếng, có chút áy náy nói: “Hôm nay em không thoải mái lắm, ngày khác rồi em nấu cho anh ăn nhé.”

“Ừ, cũng được.”

Chung Kinh đã cố nén nhưng Thư Lan vẫn cảm nhận được một tia thất vọng trong đó, tâm trạng của cậu càng ngày càng khó chịu.

Xe quẹo vào tiểu khu, Thư Lan lảo đảo bước xuống xe, Chung Kinh thấy cậu loạn choạng liền rất nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy, nhìn từ đằng xa giống như hai người đang tựa vào nhau vậy, sau đó Thư Lan nghe thấy tiếng Thư Cách bị bỏ gọi mình: “Ba ba, ba ba ~ “

Thư Lan quay đầu nhìn thấy Thư Cách tập tễnh chạy tới chỗ mình, cách đó không xa dưới ánh đèn có một vóc người cao gầy cầm theo hộp đồ chơi, cảnh tượng hòa hợp đó hoàn toàn không thích hợp trong hoàn cảnh hiện tại chút nào.

Thư Lan không thấy rõ sắc mặt Tiêu Thịnh Vũ, đầu cậu vô cùng choáng váng, Chung Kinh thuận thế ôm lấy cậu bước đến chỗ rẽ ngay cầu thang, không thềm để ý đến người đàn ông dưới ánh đèn kia.

Thư Cách theo sau lải nhải nói chuyện với Thư Lan, nó ngây ngô không hề biết từng đợt sóng ngầm giữa những người lớn đang từng đợt vỗ tới, nó chỉ biết là hôm nay ba ba không đến nhà trẻ đón nó về khiến nó rất bất mãn, tuy nhiên sau mấy câu vui vẻ nó đã sớm quên mất việc cần nhả rồi.

Lúc này trái với tình cảnh náo nhiệt bên kia, Tiêu Thịnh Vũ đứng lặng lẽ ở đó nhất thời có cảm giác dường như mình đã bị cả thế giới lãng quên mất rồi.

33. Chương 33: Tình Địch Đánh Nhau

Tiêu Thịnh Vũ nén chưa xót xuống, tức giận bước nhanh lên lầu, anh vốn đưa Thư Cách đi đến bãi cát ở công viên chơi rồi đưa nó về trễ một chút, không ngờ lại nhìn thấy Thư Lan bị Chung Kinh ôm vào lòng, hơn nữa Thư Lan còn không phản kháng lại!

Có lẽ lúc trước anh không có tư cách can thiệp vào việc riêng của Thư Lan, thế nhưng bây giờ lại không giống như trước nữa, vì vậy anh quyết không để tên khốn Chung Kinh kia đạt được ý nguyện.

Thư Lan chỉ cảm thấy đau đầu, Thư Cách một thân bần cát, thật cao hứng nhào lên người cậu, mà Chung Kinh tuy rằng đỡ cậu đi vòng qua cầu thang, nhìn hành động của hắn vô cùng bình tĩnh nhưng vẻ mặt lại rất âm trầm.

“Em...”

“Câm miệng.”

Thư Lan đem những lời còn lại nuốt xuống họng, bộ dạng oán khí đầy người của Chung Kinh lại tiếp tục phát huy, “Tôi không phải đã bảo cậu đừng đến gần tên đó rồi sao, thật ngu ngốc mà.”

Thư Lan ủy khuất bĩu môi, không lên tiếng đáp lại.

Chung Kinh hít sâu, trán nổi đầy gân xanh.

“Tôi nói này, sao cậu lại dần như vậy chứ.” Chung Kinh hận không thể rèn sắt khi còn nóng, việc mình có ăn được bát mì Thư Lan nấu hay không chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có điều khoảng thời gian này hắn bận nên không thể đến nhà Thư Lan thường xuyên, kết quả lại để tên khốn Tiêu Thịnh Vũ đến quấy rầy, “Hắn ngọt ngào hai, ba câu thì cậu liền tin à? Hả?”

“... Không có.” Thư Lan cảm thấy có chút oan uổng nhưng lại không nói lời này ra được, chỉ sợ lại chọc phải ngòi nổ của Chung Kinh.

Từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân ngày một gần của Tiêu Thịnh Vũ.

Thư Cách hưng phấn nói với Thư Lan, “Ba ba, vừa rồi chú ấy dắt con đi công viên chơi đó.”

“Ồ...” Thư Lan lúng túng cười cười.

“Không trách được cậu lại có thể bỏ Thư Cách lại mà tham gia tiệc xã giao,” Chung Kinh nghĩ đến vấn đề rất có thể xảy ra, “Các người ở chung với nhau sao.”

Tiêu Thịnh Vũ đứng cách đó một lần liền dừng bước lại, tự hỏi liệu Thư Lan có thừa nhận quan hệ bây giờ của bọn họ không? Trong lòng vì vậy cũng thấp thỏm không yên.

Tiêu Thịnh Vũ không nghe thấy câu trả lời của Thư Lan, lại nghe thấy tiếng Chung Kinh tức giận mắng to: “Cậu là heo sao!”

Lúc này không thể diễn tả hết niềm vui trong lòng Tiêu Thịnh Vũ, anh bất giác liền nhanh chân bước tới trước mặt Thư Lan, ngó lơ Chung Kinh qua một bên rồi kéo Thư Lan vào lòng, mùi rượu trên người cậu mang theo độ ấm nhẹ nhàng lướt qua cánh mũi anh.

Sắc mặt Chung Kinh vô cùng khó coi, ngược lại Tiêu Thịnh Vũ lại rất đắc ý.

“Ngày hôm nay đã thực sự phiền mày đưa Thư Lan về rồi, tới đây là tốt rồi, mời trở về đi.” Niềm vui vừa rồi khiến Tiêu Thịnh Vũ không còn xoắn xuýt chuyện cậu vừa thân mật với kẻ khác trước mặt anh nữa.

“Tiêu Thịnh Vũ, tao thật muốn đánh mày.” Chung Kinh buông lỏng cổ tay, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

Tuy rằng đầu óc Thư Lan hơi chậm chạp nhưng nhìn tình huống không tốt bây giờ, trong lòng cũng vô thức quýnh cả lên, dù sao Thư Cách vẫn còn ở đây, vì vậy Thư Lan đành rời khỏi Tiêu Thịnh Vũ, tránh qua một bên khiến Tiêu Thịnh Vũ ngẩn người, trên mặt có chút cân nhắc.

Chung Kinh hừ lạnh một tiếng.

Thư Lan loạng choạng nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Thư Cách, nó hồn nhiên quay sang nhìn hai chú kia dần co nhau, rồi rất ngoan cũng Thư Lan vào nhà, sau đó nó còn hớn hỏ khoe với cậu món đồ chơi mà Tiêu Thịnh Vũ mới mua cho.

Thư Lan đóng cửa lại, sắc mặt thật không tốt, nói: “Hôm nay tôi không thoải mái lắm, các người về hết đi,

cảm ơn anh nha anh Kinh.”

Hai bên thái dương của Tiêu Thịnh Vũ nổi gân xanh, nhìn cánh cửa trước mặt ‘Cạch’ một tiếng liền đóng lại, hoàn toàn không có chút âm áp như khung cảnh mà mình tưởng tượng trước đó, hôm nay xem như làm bảo mẫu không công rồi.

Chung Kinh hít sâu một hơi, không tiếp tục để ý tới Tiêu Thịnh Vũ nữa mà quay người bước xuống lầu.

“Chung Kinh,” sau lưng truyền đến tiếng của Tiêu Thịnh Vũ, “Tao hi vọng mày đừng quán lấy Thư Lan nữa.”

“Mày có tư cách nói câu nói này sao?” Rốt cuộc là ai mới là người quấy nhiễu?

“Có lẽ lúc trước không có, thế nhưng bây giờ tao đã là người yêu của em ấy, tao nghĩ yêu cầu này cũng không quá đáng.”

“Đang nhắc tao sao?” Chung Kinh cười lạnh một tiếng, “Nếu như tao không nghe thì sao?”

“Như vậy thì sẽ không chỉ đơn giản như lần trước.” Tiêu Thịnh Vũ bước ngang qua người Chung Kinh.

Chung Kinh nhớ tới việc lần trước bị Tiêu Thịnh Vũ đánh đến thổ huyết liền tức giận, cảm thấy chỉ có Thư Lan dễ mềm lòng mới chịu được cái tên khốn kiếp này.

Hai người không nói liền nhảy vào đánh nhau, Chung Kinh xuống tay trước, lần đánh nhau này không phải muốn đánh chết, đơn giản chỉ là muốn giáo huấn đối phương. Tiêu Thịnh Vũ cũng không phải đứng đó chịu bị đánh, hai bên ra tay xảo quyết nhắm tới yếu điểm của đối phương. Từ trong phòng Thư Lan cũng nghe thấy âm thanh binh bốp vang lên không ngừng, nhưng cậu mệt mỏi không muốn mở cửa ra xem, theo thói quen trốn tránh, làm bộ như không biết gì cả, trong lòng thầm xin lỗi Chung Kinh, bản thân mình mang theo ý đồ xấu nên mới tiếp nhận Tiêu Thịnh Vũ, sau này nếu xảy ra việc gì, cậu cũng không muốn biết.

Có thể quá mà quá, Thư Lan nghĩ, chắc sẽ không có thêm người đàn ông nào có cái nhìn tiêu cực về cuộc sống giống cậu, chỉ cần có thể bảo vệ con trai, chỉ cần Thư Cách hạnh phúc là được, đó chính là toàn bộ của cậu, nói cậu ích kỷ cũng được, nhu nhược cũng được, những người khác cậu không quan tâm được nhiều như vậy.

Ngày thứ hai Tiêu Thịnh Vũ vừa đi đến công ty thì trong lòng cấp dưới liền “bùm” một tiếng nổ vang, lúc thư ký vừa vào thang máy liền gặp Tiêu Thịnh Vũ, bình thường vị cấp trên này thường mang một cặp kính mát ra vẻ lạnh lùng nghiêm túc, trong lúc vô tình thư ký liền phát hiện viền mắt của chủ tịch hiện nên một vòng xanh tím, hiển nhiên là cặp kính kia chỉ để ngụy trang, rõ ràng trong lòng người nào đó lúng túng chật vật còn muốn giả vờ làm ra dáng vẻ nghiêm túc nữa, thư ký Lâm rất muốn cười mà khổ nỗi không thể cười được, mắt nhìn thẳng cổ bình tĩnh kiềm chế, kỳ thực vừa bước ra thang máy liền lập tức truyền tin khắp công ty: Chủ tịch bị người ta đánh đó ==.

Bởi vì khuôn mặt xanh tím này, Tiêu Thịnh Vũ rất ngại đi tìm Thư Lan, thế nhưng ngẫm lại nhờ như Chung Kinh thừa cơ nói ra nói vào, làm lung lay địa vị của anh bây giờ thì sao, vì vậy anh quyết định phải đến đó, làm ra vẻ đáng thương một chút mới được.

Vừa đến giờ tan làm, Tiêu Thịnh Vũ lái xe tới nhà trẻ của Thư Cách, nơi đó cách công ty của anh chỉ có mười mấy phút đi xe, Tiêu Thịnh Vũ định đến đón Thư Cách ra trước rồi cùng đứng đây chờ Thư Lan.

Tiêu Thịnh Vũ đeo kính đen một thân âu phục thẳng tắp, đứng ở trước cửa nhà trẻ đáng yêu chẳng khác nào nhân vật superman trong các bộ phim hoạt hình, mấy đứa nhóc thấy thế liền to nhỏ trò chuyện, thuận tiện tò mò đánh giá.

Thư Cách oa oa nghẹn ngào không thở nổi, hai đứa nhóc cả người đen đúa đứng gần đó thấy thế liền mắng: “Mẹ nó, không phải ăn chút cơm của cậu thôi sao, khóc cái rắm!”

“Tớ đói... Oa oa oa...” Thư Cách khóc đến vô lực, “Tớ còn chưa... chưa ăn nữa.”

“Không cho khóc!” Bé trai kia ăn mặc rất gọn gàng, có thể nhìn ra gia cảnh cũng tốt lắm, chỉ có điều miệng thốt ra toàn lời thô tục, Thư Cách hiển nhiên không nói lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, vô cùng ủy khuất.

Thư Cách càng ngày càng khóc lớn, giáo viên không ở đây nên chẳng ai đến quan tâm đứa trẻ đáng thương này.

Từ xa Tiêu Thịnh Vũ đã thấy thân người nhỏ bé kia của Thư Cách vùi sâu ở góc tường, cúi đầu thật thấp, mà bé trai đứng cạnh lại không ngừng vỗ lên đầu nó, khóe môi Tiêu Thịnh Vũ vô thức giật một cái, cảm thấy trẻ con mới tí tuổi đầu mà đã học cách bắt nạt người khác rồi sao.

Sau đó Tiêu Thịnh Vũ nhìn vào đó biết lâu khiến bảo vệ gần đó cũng e ngại trừng trừng nhìn anh.

“Lại khóc nữa thì ông đây liền đánh cậu!” Bé trai kia vừa muốn giơ lên nắm đấm uy hiếp Thư Cách liền bị Tiêu Thịnh Vũ đứng ở phía sau nắm lấy cổ tay, “Nhóc con, nhóc muốn đánh ai vậy?”

34. Chương 34: Phù Hộ

“Buông cháu ra! Chú là ai vậy?” Bé trai không ngừng đấm đá, Tiêu Thịnh Vũ thả nó xuống, lạnh lạnh nói: “Tiểu quý, con trai của chú đây là để cháu khi dễ sao?”

“Cháu có bắt nạt cậu ấy đâu!” Bé trai quay người nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ nhưng nó lại không chút sợ sệt, cắn răng kiên trì tới cùng, Tiêu Thịnh Vũ tán thưởng mà đánh giá đứa nhỏ tỏ ra anh hùng không sợ bị đánh này có lẽ tương lai sẽ là một con sư tử.

Thư Cách nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát đó của Tiêu Thịnh Vũ lại sợ đứa nhỏ kia sẽ bị đánh tơi tả liền chạy tới kéo góc áo Tiêu Thịnh Vũ, “Cậu ấy chỉ ăn bữa trưa của cháu thôi, đừng đánh cậu ấy.” Trong đôi mắt nó còn mang theo nước mắt.

Đứa nhỏ kia nghe thấy thế liền “Hừ” một tiếng, hô lên một câu với Thư Cách: “Ngày mai tớ sẽ trả lại cho cậu! Quỷ hẹp hòi!” Nói xong liền quay đầu chạy đi.

Tiêu Thịnh Vũ dở khóc dở cười, “Bảo bối, đói lắm phải không, chúng ta đi ăn chút gì trước nhé?”

Thư Cách bĩu môi: “Nhưng ba ba sẽ không tìm thấy chúng ta.”

Đường đối diện có một quán KFC, Thư Cách đưa ánh mắt thích thú chăm chăm nhìn cái bảng hiệu màu vàng kia.

Tiêu Thịnh Vũ đẩy đẩy cái kính râm, đầu đầy hắc tuyến nói: “Ba cháu sẽ giết chú mất.”

...

Nửa giờ sau, Tiêu Thịnh Vũ sổ khổ mà đưa cho Thư Cách cái bánh egg tart, Thư Cách một bên gặm bắp ngô một bên hỏi: “Chú ơi, người làm gì mà cứ mang kính râm suốt thế?”

“Bảo vệ đôi mắt,” Tiêu Thịnh Vũ vội ho một tiếng, sau đó suy nghĩ một chút nói: “Thích chú không?”

“Thích ạ~” Thư Cách ngoan ngoãn gật đầu, “Nếu như chú không mang cái kính kì lạ đó ạ.”

Tiêu Thịnh Vũ giật giật khóe môi, cảm thấy quả thật mình bây giờ rất gây sự chú ý từ người khác, “Bảo bối ~ có muốn làm con nuôi của chú không?”

“Không muốn.”

“Tại sao? Chú không tốt với cháu sao?”

“Nhưng cháu đã có cha nuôi rồi.”

Trong lòng Tiêu Thịnh Vũ có chút hồi hộp, anh bỗng có dự cảm không tốt.

“Chú Chung chính là cha nuôi của cháu đó.” Lời nói ngây thơ của Thư Cách vừa thốt ra đã khiến Tiêu Thịnh Vũ tức muốn thổ huyết.

Từ xa Thư Lan đã thấy Thư Cách và Tiêu Thịnh Vũ ngồi trên bậc thang nhỏ trước nhà trẻ.

“Con trai?”

“Ba ba~” Thư Cách giơ cái gậy hình cây bắp nhào tới cậu, Thư Lan tức giận tiếp lấy nó, “Không phải ba nói không cho ăn vặt trước bữa cơm hay sao?”

“Nhưng con đói...” Thư Cách ủy khuất nói, “May là chú ấy đã mua đồ ăn cho con, không là con chết đói mất.”

Thư Lan trừng mắt một cái khiến Tiêu Thịnh Vũ đang đứng phía sau không dám chối cãi “Nào có khuếch trương như vậy chứ?”

“Bữa trưa của con bị Lê Hâm ăn hết rồi,” Thư Cách cảm thấy mình quá ủy khuất liền tố khổ với Thư, Thư Lan nắm lấy cánh tay nhỏ của Thư Cách bước đi, Tiêu Thịnh Vũ lại bước lên xe của mình đang đậu bên cạnh, bóp còi ý bảo hai người kia lên xe.

Lại như một gia đình bình thường như bao gia đình khác, cha mẹ sau khi tan làm liền đến đón con về nhà ăn cơm, đơn giản mà ấm lòng, Tiêu Thịnh Vũ vẫn mang cái kính râm đó từ lúc đến nhà Thư Lan cho đến khi ăn cơm xong, cuối cùng Thư Lan cũng chẳng thể chịu được.

“Tháo kính râm xuống đi.” Thư Lan khế nói.

Rốt cục em ấy cũng chú ý tới, Tiêu Thịnh Vũ cởi kính mắt, che mặt, “Anh bị hủy dung mắt rồi.”

“...” Thư Lan giật giật khóe miệng, không để ý tới anh nữa mà quay người tiến vào nhà bếp rửa chén.

Tiêu Thịnh Vũ đưa tay ôm eo Thư Lan, đem đầu tựa lên vai cậu, hít sâu một hơi, mùi sữa tắm vừa rồi do Thư Lan tắm cho Thư Cách vẫn vương ngay chóp mũi, Tiêu Thịnh Vũ cười rộ lên, càng siết chặt cánh tay.

Thư Lan hươ cùi chỏ, lên tiếng: “Tránh ra.”

“A,” Tiêu Thịnh Vũ che cái dạ dày vừa trúng chuông, “Hôm qua anh vừa bị bắt nạt, em không thèm quan tâm thì thôi, lại còn đánh anh nữa.”

“Sao lại bị khi dễ?” Thư Lan bắt đắc dĩ quay người, kết quả nhìn thấy cái mặt xanh tím một mảng của Tiêu Thịnh Vũ lại chợt ngẩn người.

“Phốc...”

“Em cười nè.”

“Không có...” Thư Lan điều chỉnh lại vẻ mặt của mình thật tốt, sau đó lại tỏ ra nghiêm túc rời khỏi Tiêu Thịnh Vũ.

Tiêu Thịnh Vũ nhắc chân muốn đuổi theo Thư Lan, lần nữa giam cựa trong lồng ngực mình, “Em cười khiến anh rất vui.”

“Vui vì bị đánh thành mất gấu trúc sao?”

“Vì nụ cười của mỹ nhân, rất đáng giá.” Giọng nói của Tiêu Thịnh Vũ dịu dàng như nước, hơi thở ấm áp của anh từng đợt phả lên cổ Thư Lan.

Thư Lan không cười được nữa, cựa chợt nghĩ nếu như bọn họ không trải qua nhiều đau khổ như vậy thì có lẽ thật sự cứ thế mà cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc.

“Thư Lan,” Tiêu Thịnh Vũ buồn buồn, nói: “Anh muốn ngày mai dẫn em tới một nơi.”

“Nơi nào?”

“Đi rồi em sẽ biết.”

Ngày thứ hai, Tiêu Thịnh Vũ mang Thư Lan đi tới một nghĩa trang ở ngoại ô, tới nơi Thư Lan liền cứng đờ không chịu bước tiếp nữa, cậu đã đoán được phần nào lí do Tiêu Thịnh Vũ muốn dẫn cậu tới đây.

“Anh biết rất bài cũ...” Tiêu Thịnh Vũ từ từ nói, “Nhưng việc này vô cùng quan trọng, mẹ anh nhất định sẽ rất thích em cho xem.”

Khuôn mặt của Thư Lan phút chốc liền cứng ngắc, nếu như cậu sớm biết điều này thì cậu nhất định sẽ không đến đây, cậu không có cách nào nói dối trước bia mộ của người đã khuất rằng chúng con rất yêu nhau, chúng con sẽ bên nhau trọn đời bởi đó là chuyện không thể nào xảy ra được.

“Ít ra thì anh phải nói với tôi trước là muốn tới đây chứ.”

“Đừng sốt sắng, anh không muốn em hứa hẹn điều gì, chỉ muốn để bà ấy gặp em, anh cũng đã lâu chưa tới thăm bà ấy rồi.” Tiêu Thịnh Vũ ôm một bó bách hợp tinh khiết, kéo tay Thư Lan đi vào nghĩa trang, sau đó dừng trước một bia mộ, quay đầu dịu dàng nói với cậu: “Ồ đây này.”

Thư Lan kinh ngạc nhìn bức ảnh khắc họa chân dung mơ hồ trên tấm bia kia, trong lòng khẽ ớn lạnh.

Phảng phất cảm nhận được sự run rẩy của Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ lại càng nắm chặt tay cậu, nói: “Lúc anh còn nhỏ thì mẹ mất, từ đó ba anh cũng không tái giá nữa.”

“Anh nghe người vú nuôi đã chăm sóc anh rất lâu nói: Tính tình của ba anh rất kém, còn mẹ anh lại trái lại, ba anh lúc còn trẻ không biết quý trọng khiến mẹ anh rất thương tâm, sau đó thân thể từ từ suy yếu, ba anh lúc đó mới biết hối hận thì đã muộn rồi... Buổi tối lúc mẹ qua đời, ông ấy gần như muốn phát điên...”

Thư Lan mím môi, muốn rút tay mình khỏi tay Tiêu Thịnh Vũ.

“Không biết vì sao mà anh thừa hưởng hết tật xấu của ba, lại chẳng di truyền chút tính cách ôn nhu của mẹ gì cả...”

“Anh không muốn giống như ba,” Rõ ràng cảm xúc của Tiêu Thịnh Vũ đã bớt kích động hơn trước, anh nắm chặt lấy tay Thư Lan, “Em có thể từ từ chấp nhận anh, chúng ta có rất nhiều thời gian, chỉ cần ở cùng nhau là được rồi.”

“Anh xin thề anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt.” Tiêu Thịnh Vũ siết chặt tay đến nỗi mấy ngón tay của Thư Lan đã trắng bệch.

“Đau quá, anh buông tay ra đi.” Thư Lan đau đến không ngừng hút khí.

Tiêu Thịnh Vũ cảm giác thấy Thư Lan giãy dụa mới lấy lại tinh thần, áy náy nói: “Xin lỗi, anh dùng quá sức rồi.” Dứt lời liền cúi đầu hôn lấy ngón tay cậu.

Thư Lan nhìn vẻ mặt kiên định thề thốt của Tiêu Thịnh Vũ vừa rồi mà đâm ra sợ, khuôn mặt cậu bỗng chốc không có chút huyết sắc, nếu như Tiêu Thịnh Vũ biết cậu thật ra muốn trả thù anh, liệu anh có bóp cổ mình chết hay không?

Tiêu Thịnh Vũ khẽ đưa tay xoa xoa bìa mặt, “Mẹ, hi vọng mẹ sẽ phù hộ cho chúng con.”

35. Chương 35: Bắt Cóc

Thư Lan lại nghiêm mặt, một đường trở về liền hốt hoảng, Tiêu Thịnh Vũ cũng biết mình đã hù Thư Lan một phen nhưng anh vốn là người cố chấp như thế, Tiêu Thịnh Vũ hi vọng Thư Lan sẽ khắc ghi lời thề đó của anh trong lòng, nhiều lúc dịu dàng chăm sóc Thư Lan lại có một ý nghĩ tiêu cực chợt lóe khiến anh nghĩ mà sợ, trong sâu thẳm Tiêu Thịnh Vũ chỉ muốn gắt gao trói chặt Thư Lan, có thể cách đó quá mức thô bạo thế nhưng đó mới là chính anh.

Lòng dạ ác độc, có lúc thậm chí là tàn nhẫn, nhìn sắc mặt trắng bệch đó của Thư Lan khiến anh rất đau lòng, anh ôm lấy cậu nhẹ nhàng an ủi nhưng Thư Lan vẫn cứng đờ, thân thể cũng không tự chủ tránh né

anh, chỉ muốn mau mau trở về, nhìn cậu như thế khiến Tiêu Thịnh Vũ có chút đau lòng nhưng anh không hối hận việc đưa cậu đến đây chút nào.

Bọn họ bước vào trong xe đậu trước nghĩa trang, Tiêu Thịnh Vũ mở hệ thống sưởi, Thư Lan ngay lập tức cảm nhận được sự ấm áp bao bọc cơ thể mình.

Tiêu Thịnh Vũ đưa tay ôm lấy cậu.

“Đừng đụng vào tôi!” Thư Lan kêu lên.

Tiêu Thịnh Vũ liền cứng đờ, sau đó khỏ sở mà cúi thấp đầu, sờ sờ ngón tay Thư Lan, “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, anh đáng lẽ nên nói cho em biết trước để chuẩn bị.”

Thư Lan nghiêng đầu đi, đưa mắt nhìn ngoài cửa xe, vừa vặn đối diện với nghĩa trang, bên trong đó gần như không có một bóng người, sắc trời không rõ, còn có từng làn gió thổi mạnh qua mấy tấm bia mộ màu xám.

Tâm tình của cậu lúc này bởi vì sự bướng bỉnh của Tiêu Thịnh Vũ mà rung động, bởi vì cậu chẳng có cách nào ngăn đầu trước mộ của mẹ Tiêu Thịnh Vũ cả.

Tiêu Thịnh Vũ đặt một nụ hôn lên tay cậu, “Đừng để trong lòng, là anh quá gấp gáp, anh cho là mẹ rất muốn nhìn thấy người yêu của anh.”

“Đừng tức giận nữa mà,” ngữ khí gần như cầu xin.

“Tôi không hề tức giận.” Thư Lan nghĩ dù sao cũng không nên nổi giận ngay ngày giỗ của mẹ Tiêu Thịnh Vũ.

Tiêu Thịnh Vũ biết Thư Lan vốn là người nói một đằng làm một nẻo, thế nhưng cậu lại động dung mà không thể ức chế, Tiêu Thịnh Vũ từ từ đến gần, Thư Lan cau mày một cái rồi đưa tát đả anh ra, Tiêu Thịnh Vũ cười cười dựa lên vai Thư Lan, cũng không vội mà khởi động ô tô, trong lòng vì thời khắc yên tĩnh này mà thấy ấm áp.

Mấy ngày sau, ngay lúc Tiêu Thịnh Vũ bận rộn dành nhin ăn tối ở công ty làm cho xong việc thì nhận được điện thoại từ nhà trẻ của Thư Cách.

Ba của bạn nhỏ Thư Cách không đi đón con trai, bên ngoài trời cũng đã lạnh, bảo vệ dành để Thư Cách ngồi trong phòng trực ban thế nhưng bạn nhỏ Thư Cách lại cứ khẳng khẳng đứng ở cửa mở mắt trông ngóng, bảo thể nào cũng chẳng nhúc nhích nửa bước.

Ba của Thư Cách có phải quên đi đón con trai không? Đây tuyệt đối không thể!

Tiêu Thịnh Vũ vừa chạy xe đến nhà trẻ của Thư Cách vừa gọi điện cho Thư Lan, mãi mà thấy không ai bắt máy, có lẽ là cậu đang họp rồi.

Liệu có xảy ra chuyện gì rồi không... Tiêu Thịnh Vũ chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, lúc này có thể xảy ra chuyện gì đây? Đạo này mình cũng chẳng chộc tới ai, tuy rằng cũng có vài kẻ ngứa mắt với anh nhưng không lẽ lại đến nỗi đi bắt cóc Thư Lan ư?

Thư Cách nhìn thấy Tiêu Thịnh Vũ chạy tới mới bỏ qua ý nghĩ mình bị bỏ lại, nó vui vẻ nhào tới ôm lấy chân Tiêu Thịnh Vũ rồi trưng ra vẻ mặt tỏ ra ủy khuất.

“Cháu chờ ba ba rất lâu rồi mà ba ba vẫn chưa đến.” Thư Cách một mặt lên án Thư Lan, một mặt vừa sợ, “Cháu nghĩ ba ba...”

Tiêu Thịnh Vũ tới đón Thư Cách cũng là để Thư Lan yên tâm phần nào.

“Nhóc con, bây giờ về nhà với chú trước nhé,” Tiêu Thịnh Vũ đem Thư Cách ôm trong ngực, một tay cầm lấy cái cặp nhỏ của nó, “Ba ba hẳn là có việc đột xuất, xong việc liền về nhanh thôi.”

Tiêu Thịnh Vũ mang theo bé con vô cùng lo lắng mà đi về nhà Thư Lan, trong nhà không có ai, gọi điện đến công ty hỏi thì nhân viên bảo đã tận mắt thấy Thư Lan rời khỏi công ty rồi, Tiêu Thịnh Vũ cảm thấy nháy mắt liền khủng hoảng, rốt cuộc phải đi tìm Thư Lan ở đâu đây, nhất định em ấy đã xảy ra chuyện gì rồi...

Lúc Thư Lan tỉnh lại, đầu óc chột đau nhức, hai tay bị trói ở trên đầu giường chạm khắc hoa văn, hai chân mở ra thành hình chữ đại, sắc mặt cậu trắng nhợt, quần áo mặc trên người lại có chút giống quần áo phụ nữ, Thư Lan cắn môi, trong lòng trừ uất ức ra còn có chút sợ hãi, cậu phát hiện ra mình bị bắt cóc, nhưng lại không biết là người nào đứng sau vụ này.

Gian phòng rất tối, phòng chùng trời cũng đã đã tối rồi, còn bé con... bây giờ không biết thế nào nữa...

Cửa bị mở ra, đèn trong phòng chột sáng lên, Thư Lan chớp mắt vài cái mới thích nghi với ánh sáng vừa rồi, có người xoa hai má Thư Lan, bàn tay hằn to lớn lại thô ráp sờ lên làn da mịn màng khiến cậu có chút khó chịu, Thư Lan lúc đo nhất thời cảm thấy buồn nôn, cả người cậu không khỏi căng cứng lại.

“Thư thiếu,” Giọng nói kia tiều tụy mà sắc bén vô cùng khó nghe, Thư Lan chống đỡ mí mắt, nhìn thấy một gã ‘Quái vật’ ngồi trên xe lăn, cậu liền cả kinh mở to hai mắt.

“Thế nào? Bộ dáng này khiến cho mày rất buồn nôn hả?” Đó là một gã trung niên, khuôn mặt gã ta đã bị lưỡi dao sắc bén làm hủy dung, một bên mắt lão nửa mở mà con mắt còn lại đã bị vết sẹo lớn che đi, da gã vàng như sáp, phía dưới hai ống quần cư nhiên lại trống không, hẳn là bị người ta làm gãy! Còn bàn tay vừa rồi sờ lên mặt Thư Lan kia chỉ có một ngón tay!

Sắc mặt Thư Lan trắng bệch nhìn cái tay kia tiếp tục mò tới cổ mình: “Đừng... Đừng đụng vào tôi!” Thư Lan cả kinh suýt chút nữa liền hét toáng lên.

“Đừng đụng vào mày? Mày còn ít lần bị người ta đụng hay sao? Cái tên Tiêu thái tử kia không phải thích nhất tấm thân này của mày à, đồ ẻo lả?” Bàn tay kinh khủng của gã ta lại đề lên cuống họng của Thư Lan, nhưng cậu sợ hãi nhúc nhích thế nào cũng không giãy ra được, cuống họng liền bị bóp lấy như thế, Thư Lan hoảng sợ ý thức được mình chẳng thể lên tiếng nổi.

Gã ta bỗng nhiên dời bàn tay đi, Thư Lan ho khù khụ thở không ra hơi, cậu đã bắt đầu thật sự sợ, cậu sợ sẽ không còn được gặp lại bảo bối của mình nữa, có thể sẽ bị giết, sau đó chẳng thể trở về được...

“Khụ khụ... Khụ...”

“Bộ dạng này thật là khiến người ta đau lòng mà,” Gã âm dương quái khí nói, “Đến chỉ tao xem mày đã làm cách nào khiến tên Tiêu thái tử kia ngắt ngay đến vậy?”

Thư Lan cắn chặt môi không đáp lời.

“Nghe đâu vì mỹ nhân liền giang sơn cũng không cần, lại để cho tao đây phí hết công sức đổ sông đổ biển...”

“Oắt con đó đúng là si tình y như ba nó, hừ! Đến gia nghiệp cũng không cần, ông đây năm đó chảy mồ hôi sôi nước mắt mà dốc sức lại để hấn tùy tiện tặng mày sao?” Âm thanh càng ngày càng khàn giọng sắc bén.

“Ông... Khụ... Rốt cuộc ông là ai?”

“Tiêu thái tử năm đó cũng phải gọi tao một tiếng chú, mày nghĩ xem tao là ai nào?”

Nói thật Thư Lan không hiểu mấy chuyện tình phong huyết vũ mà bọn họ nói tới, chỉ loáng thoáng nghe Tiêu Thịnh Vũ đề cập tới cha anh có một người em trai cùng cha khác mẹ.

“Ông bắt tôi là để uy hiếp Tiêu Thịnh Vũ?”

“Không không không,” Gã ta hươ ngón tay kia, “Mày nhìn bộ dạng tao thành như vậy rồi thì còn gì phải theo đuổi nữa, điều tao muốn nhất chỉ là khiến Tiêu Thịnh Vũ... Sống không bằng chết!”

Thư Lan cảm thấy mình cơ bản không có hy vọng gì, có lẽ trước lúc Tiêu Thịnh Vũ kịp tới đây thì mình đã bị giết chết rồi, sau đó lại bị tên điên này đem ra thị uy với anh.

“Mày nói xem tao nên đề mày ra trước rồi sau đó trước mặt Tiêu Thịnh Vũ liền gọt khuôn mặt hoa này của mày thì thế nào nhỉ?”

Thư Lan không cách nào không chế để mình không sợ hãi đến đổ mồ hôi lạnh, khóe mắt không nhìn được liền rơi vài giọt nước mắt.

“Sau đó tao sẽ nói với Tiêu Thịnh Vũ là: Nếu muốn người yêu của mày không có mệnh hệ gì thì để tao thử xem mày thực thì tam đao lục động* có được hay không?”

(*Tam đao lục động: Trong băng đảng xã hội đen, khi làm một việc không thể tha thứ được, cầu xin sự tha tội từ đối phương, sẽ phải tự mình dùng dao chém vào cơ thể ba nhát, từ đó gọi là “Tam đao lục động”.)

36. Chương 36: Nhân Quả Tuần Hoàn

Gã ta tự mình giải thích, “Cái gọi là tam đao lục động chính là để kẻ đó tự tay đâm lên người mình ba nhát dao, mày tính thử xem có phải là sáu cái động hay không?”

Cả người Thư Lan chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, Tiêu Thịnh Vũ sẽ làm thế nào đây? Anh ta sẽ tới cứu mình chứ? Sau đó lẽ nào cả hai sẽ phải chết ở đây?

Gã phát ra tiếng cười quái dị, vốn muốn tiến lên làm mấy chuyện buồn nôn nữa, nhưng lúc này từ ngoài cửa lại có người bước vào.

Thư Lan loáng thoáng thấy một người đàn ông cao lớn lạnh lùng bước tới, hắn nghiêm mặt liếc nhìn gã đàn ông trung niên kia rồi khẽ nói: “Ngài Tiêu, đừng quên ước định của chúng ta, cũng đừng ở trong địa bàn của tôi làm mấy trò thỏa mãn thú vui nhảm chán của ông.”

Gã ta nghe thế liền thu tay về, “Hừ, thanh niên bây giờ thật là nhiều chuyện.” Nói xong liền đẩy xe lăn rời đi.

Đợi đến khi cái gã kinh khủng kia ra ngoài, người đó liền đi tới trước giường, từ trong túi áo âu phục lấy ra một ống kim tiêm.

“Anh muốn làm gì?” Thư Lan nhất thời cảm thấy mình như rơi vào tình cảnh tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa vậy.

“Đừng nhúc nhích,” Hắn ta lạnh lùng nói, “Chỉ là một mũi đường glu-cô thôi, cậu bị hạ đường huyết quá nghiêm trọng, tôi cũng không muốn cậu đỡ sống đỡ chết mà làm hỏng việc đâu.”

Mũi kim đâm vào da thế nhưng Thư Lan không cảm thấy đau chút nào, chỉ là trong lòng hơi phát lạnh, coi như không phải đường glu-cô mà là ma túy hay thứ gì đó thì cậu cũng chẳng có cách nào chống lại.

“Thái tử nhà họ Tiêu làm việc đúng là không cho người ta con đường lui, lại kéo cậu xui xẻo theo rồi,” Hắn

dừng một chút rồi lên tiếng, “Có điều hẳn đối với cậu cũng coi như là có tình có nghĩa, bây giờ cả thành phố Z đều bị lật tung lên hết rồi.”

“Anh nói với chuyện này với tôi là có ý gì?”

“Chúng tôi hợp tác với Tiêu Cảnh Hoành cũng vì chút lợi ích chung, dù sao cũng là bất đắc dĩ.”

Người đàn ông cau mày nhìn dây xích trên tay và cúi Thư Lan, “Chờ chút để tôi mở trói cho cậu, tuy nhiên cậu đừng có ôm tâm tư bỏ trốn, cậu mà bước khỏi căn phòng này thì tôi cũng không dám đảm bảo cho sự an toàn của cậu đâu.”

Tiêu Thịnh Vũ mang Thư Cách tới nhà Tiêu Thịnh Tình, Tiêu Thịnh Tình vừa nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Thịnh Vũ liền mơ hồ cảm thấy có chuyện không hay xảy ra rồi.

Thư Cách nắm lấy góc áo Tiêu Thịnh Vũ mãi không chịu buông, “Chú đi đâu vậy? Ba ba đâu?”

Tiêu Thịnh Tình ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nó, lo lắng hỏi: “Anh hai, anh...”

“Giúp anh chăm nom nhóc ấy thật tốt, nó là sinh mệnh của Thư Lan đó.”

Sau đó anh đi tìm Thư Lan, em ấy là sinh mệnh của anh, trong lòng Tiêu Thịnh Vũ thầm bổ sung thêm một câu đó.

Nói là đã tẩy trắng nhưng thực sự không thể làm sạch sẽ không để lại dấu vết được, dù ít hay nhiều vẫn giữ lại chút thể lực liên can, Tiêu Thịnh Vũ bất đắc dĩ mang theo vài anh em lúc trước lật tung khắp thành phố Z tìm cho ra tung tích của Thư Lan nhưng mãi vẫn chưa có chút tin gì... Tiêu Thịnh Vũ uể oải bất kham, nỗi sợ hãi khoét sâu tạo thành một cái động trong lòng anh, càng ngày càng lớn dần.

Nghe đâu công tác cứu viện vượt quá 24 giờ thì tỷ lệ sống sót càng thấp, anh không biết Thư Lan có còn sống không, anh nghĩ nếu là bọn bắt cóc tổng tiền thì đáng ra đến giờ này chúng phải gọi điện đến chứ, đằng này lại không có chút tin tức nào cả...

Có khi nào lại như mấy năm trước, đợi đến khi anh tìm được thì Thư Lan đã nằm trong vũng máu, sau đó Tiêu Thịnh Vũ chỉ có thể bất lực trở mắt nhìn sinh mạng của Thư Lan dần bị bào mòn, anh đem toàn lực đưa cậu đến bệnh viện nhưng vẫn không thể cứu được, vệt máu Thư Lan để lại đó đến cuối cùng đông lại thành một cục máu khô cứng...

Không...

Khi ấy anh nói với Thư Lan rằng: Chỉ cần em mở mắt ra nhìn anh một chút, anh liền vì em mà có thể làm tất cả mọi thứ.

Nhưng Thư Lan vẫn không mở hai mắt ra, thân thể đầy thương tích cho thấy trước khi chết em ấy đã chịu bao nhiêu đau đớn thống khổ...

Tiêu Thịnh Vũ ôm đầu, mạnh mẽ tát cho mình một bạt tai, thật vất vả mới có thêm một cơ hội sống lại nhưng anh vẫn không thể cứu vãn mọi chuyện, anh nói sẽ khiến Thư Lan hạnh phúc nhưng mãi đến tận trước khi Thư Lan mất tích mà em ấy cũng chưa cảm giác được cái gọi là hạnh phúc, anh nói sẽ bảo vệ Thư Lan không bị bất cứ thứ gì thương tổn nhưng cho tới bây giờ anh cũng không biết Thư Lan sống hay chết, có phải là giống như trước bị dằn vặt trong đau đớn rồi em ấy rất tuyệt vọng hay không.

Anh rất sợ sệt, Tiêu Thịnh Vũ nghĩ, em ấy là bảo bối của mình, vậy mà mình đã đánh mất em ấy rồi...

Anh ích kỷ tự phụ, anh biết em sẽ không tiếp tục yêu anh, cũng không quản anh cố gắng thế nào, nhưng anh chỉ muốn mang em về nhà thôi mà...

Em ở đâu?

Trình Thạc nhận được một bưu phẩm chuyển phát nhanh, không có chữ kí người gửi, cho dù có cũng nhất định là giả.

Sắc mặt Tiêu Thịnh Vũ rất khó coi, hít sâu một hơi, anh sợ bên trong đó là một phần thân thể của Thư Lan, dù sao chuyện như thế anh cũng nhìn thấy nhiều rồi nhưng lần này nghĩ đó là của Thư Lan liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Trình Thạc cắn răng, giúp Tiêu Thịnh Vũ mở nó ra, trong hộp còn có mấy tầng plastic màu đen dày đặc, đẩy ra thì thấy một cái túi giữ tươi, mùi tanh nức mũi, Trình Thạc trong nháy mắt liền cảm giác có chất lỏng ướt đầm tay, hấn run tay một cái thì cái túi trên tay liền ùn ùn rơi xuống.

Tiêu Thịnh Vũ chỉ cảm thấy trước mắt bỗng dưng tối sầm lại, ngã quỵ trên mặt đất nhìn vệt máu uốn lượn trên mặt sàn màu trắng sứ kia.

“Vũ ca!” Trình Thạc sợ hãi đi đến dìu Tiêu Thịnh Vũ, nhưng cho dù hấn dìu thế nào thì anh cũng không đứng dậy nổi.

Khuôn mặt Tiêu Thịnh Vũ tái nhợt đến dọa người, một lời cũng không nói ra được.

“Vũ ca, còn...Còn có phong thư này nữa.” Trình Thạc rút ra một bức thư mỏng kẹp trong đồng plastic.

“Niệm...”

Tiêu Thịnh Vũ gần như không nghe rõ thanh âm của Trình Thạc.

Trình Thạc thoáng quét mắt qua lá thư một cái, đơn giản nhìn mấy chữ mà trong nháy mắt lộ ra ngạc nhiên nghi ngờ, “Chiều nay năm giờ tại nhà kho cũ số 27 của trạm xe lửa tại phía tây ngoại thành, Tiêu Thịnh Vũ phải đến đây một mình, nếu như có thêm tên nào nữa liền cứ thế lấy đi một ngón tay của Thư Lan. —— Tiêu Cảnh Hoàn “

Tiêu Thịnh Vũ xanh mặt, tiếp nhận lá thư kia, gần như dùng toàn lực vò nát nó “Tiêu Cảnh Hoàn... Người chú hai đó chẳng phải vốn nên chết rồi hay sao?”

Tiêu Cảnh Hoàn là người anh em cùng cha khác mẹ của ba Tiêu Thịnh Vũ, ba anh khi còn sống nể tình anh em huyết thống nên không ra tay với gã, chỉ là cắt đi quyền hành, chừa cho gã chút tài sản để yên vui tuổi già mà sống, thế nhưng Tiêu Cảnh Hoàn lại căm hận ông thiếu xương, đặc biệt là khi Tiêu Thịnh Vũ nắm quyền, sau đó bắt đầu tẩy trắng hoàn lương thì gã ta càng tức tối căm hận lên kế hoạch đoạt quyền trả thù.

Lúc trước Thư Lan chết như thế nào, mình khi đó vì sao lại bị trúng kế, chủ mưu phía sau chính là Tiêu Cảnh Hoàn, sau khi Tiêu Thịnh Vũ sống lại, chuyện đầu làm chính là điều tra chuyện trước kia, từ từ tìm ra manh mối kẻ chủ mưu.

Quân cờ bên trong kia của gã có hình dáng giống Thư Lan đã bị đánh chết, sau đó Tiêu Cảnh Hoàn cũng bị Tiêu Thịnh Vũ bắt lại, đánh cho tàn phế như bây giờ.

Tiêu Cảnh Hoàn cảm thấy sống không bằng chết, lúc đó đứng trước mặt Tiêu Thịnh Vũ còn bị ép phải tự hạ tam đao lục động lên chính cơ thể mình ngay trong phòng khách, khi đó tự mình cầm đao, nhưng khó mà xuống tay được vì thế mà Tiêu Thịnh Vũ liền sai thuộc hạ ra tay, cho nên có thể nói gã sống sót đến bây giờ quả chính là kỳ tích,

Cái người vốn sớm chết ấy... Bây giờ lại trở về đến báo thù.

Đúng là nhân quả tuần hoàn...

Trong lòng Tiêu Thịnh Vũ thầm nói: Thư Lan, em rời xa anh là đúng, lúc nào em cũng vì anh mà bị thương tổn...

Lần này chỉ cần em có thể sống sót, cho dù anh có thoát khỏi cỏi chết, chỉ cần em không muốn ở cạnh anh nữa, anh sẽ không bao giờ xuất hiện để em thương tâm nữa.

Tiêu Thịnh Vũ giẫy giụa đứng lên từ sàn nhà lạnh băng, loạng choạng mò tới lấy cái hộp nhạc ngay trên giá sách, mạnh mẽ kéo mấy linh kiện bên trong ra, còn lại khoảng trống nhỏ phủ lớp nhung tím mỏng, Tiêu Thịnh Vũ đặt mấy ngón tay vào bên trong, thu cái nắp về.

Khuôn mặt Trình Thạc tái xanh, hần hít sâu một hơi, Trình Thạc cảm thấy khuôn mặt Tiêu Thịnh Vũ bây giờ mang đầy quyết tuyệt và điên cuồng, hệt như quỷ Tula từ địa ngục vậy.

“Trình Thạc, tìm giúp tôi một vị luật sư đi.” Tiêu Thịnh Vũ từ từ lên tiếng.

37. Chương 37: Bàn Giao Chuyện Hậu Sự

Trong lòng Trình Thạc mơ hồ có dự cảm không lành, vì thế hắn cứ đứng bất động như vậy mãi.

Tiêu Thịnh Vũ nhìn thấy Trình Thạc như vậy liền vô cùng tức giận, nhưng chỉ đành thở dài nói: “Thôi, tôi tự mình đi cũng được.”

“Đứng lại! Tiêu Thịnh Vũ!” Trình Thạc rống to ngăn Tiêu Thịnh Vũ lại, “Anh điên rồi sao? Anh muốn làm gì? Bàn giao hậu sự à?!”

“Coi như tôi khiến cậu thất vọng rồi,” Tiêu Thịnh Vũ vỗ vỗ vai Trình Thạc “Xin lỗi.” Lời xin lỗi này anh muốn gửi đến nhiều người, thế nhưng anh cảm thấy có lỗi với Thư Lan nhất, và giờ đây rất có thể phải dùng tính mạng này để trả lại cho cậu.

“Anh lại vì một người đàn ông mà muốn đi chịu chết sao! Hắn đáng giá để anh làm như vậy ư?” Cả vành mắt của Trình Thạc đều đỏ lên, “Anh đặt sự nghiệp ở đâu? Bộ anh không cần nó nữa à?”

“Tôi cảm thấy rất đáng giá,” Tiêu Thịnh Vũ khẽ nói, nhưng nhìn qua thì thấy Trình Thạc rất kích động, có thể nói về mặt của hắn lúc này vô cùng tàn khốc, “Người đã chết thì mấy thứ này có ích lợi gì đâu...”

“Còn em gái anh thì sao, anh không nghĩ tới cô ấy à?”

“Em ấy đã có chồng, đó mới là bầu trời thật sự của em ấy.” Ánh mắt kiên định đó của Tiêu Thịnh Vũ khiến Trình Thạc gần như cứng đờ, mà anh từng là bầu trời của Thư Lan nhưng bây giờ con điều ấy chẳng còn muốn bay lượn trên bầu trời này nữa.

Nếu như ngay cả mình cũng từ bỏ em ấy thì còn ai sẽ cứu lấy em ấy đây

Trình Thạc đột nhiên xoay người mở cửa, “Tôi đi gọi luật sư Ngô lại đây,” có lẽ bây giờ điều hắn có thể làm chỉ có như vậy.

Tiêu Thịnh Vũ gật đầu trầm mặc dựa vào ghế sofa, phẳng phất trong nháy mắt mà anh đã già hơn trước rất nhiều, trên đất vẫn còn lưu lại vũng máu kia, khắp căn phòng tràn ngập mùi tanh khó chịu, anh gần như bị hút hết khí lực, đến cuối cùng rốt cuộc cũng không chịu được nữa.

Một chút cũng không dám nghĩ tới bây giờ Thư Lan sợ hãi thế nào, em ấy đau làm sao...

Là anh đã phá huỷ em rồi, Tiêu Thịnh Vũ che lấy hai mắt đỏ ngầu bất động ngồi đó thầm nói trong lòng...

Tiêu Thịnh Vũ dành mấy tiếng nói chuyện với luật sư Ngô, thời gian bây giờ rất gấp nên anh chỉ nói đơn giản vào ý chính, đại loại là sau khi mình chết đi thì bàn giao một phần tài sản cho Tiêu Thịnh Tình, phần còn lại thì sang tên cho cha con Thư Lan, còn công ty thì chuyển nhượng hết cho Trình Thạc quản lý.

Luật sư Ngô nghe thế thì cả người liền phát lạnh, đây rõ ràng là đang bàn giao hậu sự, cái người đã từng lăn lộn trải qua bao nhiêu tình phong huyết vũ trong hắc đạo đang rất bình tĩnh bàn giao chuyện hậu sự với mình, nghĩ thế thì tay cầm bút của luật sư liền run lên, cả người ông ướt đẫm mồ hôi hột.

Thư Lan vẫn bị mơ mơ màng màng nằm trong căn phòng kia, từ khi có người vào mở còng tay và xích chân cho mình ra thì chẳng có ai tiến vào đây nữa.

Trừ việc lúc trước bị trói lại nên trên người có mấy vết đỏ ra thì cậu chẳng bị thương chỗ nào cả, chỉ là vài lời trước đó của cái gã tên Tiêu Cảnh Hoàn kia không khỏi khiến cậu lạnh run cả người.

Thư Lan nhẹ nhàng nằm trước cửa lắng nghe động tĩnh, bên ngoài rất yên tĩnh vì thế cậu liền tranh thủ xoay chốt cửa, lại đột nhiên cảm giác có ngoại lực nắm lấy cổ tay cầm, điều đó khiến Thư Lan sợ hết hồn.

“Ngài có chuyện gì à?” Bên ngoài vang lên giọng nói của một người đàn ông, “Đại thiếu gia yêu cầu chúng tôi phải coi trọng ngài, ngài có yêu cầu gì thì cứ nói với chúng tôi.”

“Tôi... Tôi đói.” Thư Lan sợ hãi không thôi, cậu thử lên tiếng thăm dò hẳn.

“Chờ tôi một chút.”

Chỉ chốc lát sau thì người kia thật sự bưng một cái đĩa vào phòng, Thư Lan nhìn một ngoài cửa một chút thấy ngoài người bưng cơm này ra thì ngoài kia còn có ba kẻ canh chừng cậu, phòng của cậu nằm ở tầng hai, ngoài cửa sổ là một rừng cây, quang cảnh này quá xa lạ, có lẽ hiện giờ cậu đang bị nhốt ở trong vùng ngoại ô.

Điều may mắn duy nhất đó là gã đàn ông kia không sống cùng ở đây.

Kỳ thực Thư Lan ăn không vô nhưng nghĩ đến việc phải giữ chút khí lực để thoát ra ngoài nên cậu đành múc vài thìa cơm bỏ bụng.

Trong phòng không có thứ gì để liên lạc cả, điện thoại di động sớm đã bị lấy mất, không biết thời gian cụ thể thế nào nhưng nhìn bầu trời thì Thư Lan liền đoán ra lúc này đang là buổi sáng.

Thư Lan mơ mơ màng màng ngủ mấy tiếng, trong lòng mong nhớ Thư Cách đến phát điên, không biết con trai mấy ngày nay có ăn ngon không, nó có ngoan ngoãn nghe lời không, không biết con trai bây giờ có

được bảo vệ an toàn không...

Mãi đến tận khi bị âm thanh phá cửa làm thức giấc.

“Tam Thiếu gia, ngài không thể vào đây đâu!”

“Tránh ra, tao muốn nhìn xem anh hai đang giấu cái gì trong này.”

“Không được, đại thiếu gia đã phân phó hết rồi...”

“Tránh qua một bên ngay để tao mở cái cửa này ra.”

Cuối cùng âm thanh tranh chấp cũng qua đi, cánh cửa kia vẫn bị mở ra, người mới đến kia thấy Thư Lan nằm trong đó, đôi mắt hắn liền ngạc nhiên mở trừng.

Trông khuôn mặt kia của hắn hình như là Hà Khâm – tam thiếu gia nhà họ Hà, Thư Lan bỗng nhiên tỉnh ngộ, như vậy người trước đó chính là đại thiếu gia nhà họ Hà rồi.

“Sao cậu lại ở đây?”

Thư Lan nhìn bộ dạng kinh ngạc của Hà Khâm, nghĩ thầm đây có lẽ là cơ hội để cậu thoát khỏi đây.

“Tôi cũng không biết vì sao lại bị nhốt ở đây,” Thư Lan tiến lên một bước nắm lấy cánh tay của Hà Khâm, “Anh có thể đưa tôi rời khỏi đây không.”

Mấy tên bảo vệ thấy vậy liền tiến tới tách hai người ra, “Tam thiếu gia, cậu đi mau đi, không thể làm thế đâu.” Dứt lời liền muốn đưa Hà Khâm ra ngoài.

“Các người phản hết rồi!” Hà Khâm đẩy cái kẻ kia ra, gương mặt yêu nghiệt đó đặc biệt nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nói: “Đến người của Tiêu Thịnh Vũ mà anh ấy cũng dám cướp, rốt cuộc anh ấy muốn làm gì!”

Hà Khâm nắm lấy tay Thư Lan, “Đi theo tôi.”

Bảo vệ nhanh chóng chặn hai người ở trước phòng, “Tam thiếu gia, không được đâu, đại thiếu gia đã hạ mệnh lệnh bắt buộc, chúng tôi không thể thả hắn đi được.”

“Mày...”

“Hà Khâm cái thằng nhóc này! Buông hấn ngay cho anh!” Một tiếng mắng chửi vang lên, bảo vệ nghe thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt tránh ra để người kia đi vào.

Người đàn ông lạnh lùng kia có vẻ ngoài cao gầy tuấn mỹ như Hà Khâm, nhìn khuôn mặt giống bảy tám phần ấy cũng biết họ là anh em ruột.

“Anh hai! Chuyện gì thế này?” Hà Khâm tức đến nổ phổi.

“Em không cần phải để ý đến chuyện này, cũng đừng dính líu vào, bây giờ lập tức rời khỏi đây trở vào ổ của mình đi.”

“Anh có biết cậu ta chính là người của Tiêu Thịnh Vũ không...”

“Cho nên em đừng có nhúng tay vào việc này,” người đàn ông đánh gãy lời của Hà Khâm, giọng nói hằn chốc lát liền nhẹ nhàng hơn, “Anh sẽ giải thích với em sau.” Hấn nói xong liền quay người rời khỏi phòng.

Hà Khâm nhìn sắc mặt tái nhợt của Thư Lan, có chút áy náy nói: “Cậu chờ tôi một chút.”

Sau khi chứng kiến một màn vừa rồi thì trong lòng Thư Lan liền lạnh lẽo, cậu biết kế hoạch vừa rồi tan tành mây khói rồi.

Đại thiếu gia của Hà Gia – Hà Trầm Linh mang theo Hà Khâm trở lại gian phòng của mình, thở dài nói: “Em đừng suốt ngày lỗ mãng như thế nữa.”

Hà Khâm không chịu lép vế, hừ một tiếng, “Đến cùng là xảy ra chuyện gì vậy?”

Hà Trầm Linh nói: “Lúc trước anh không cẩn thận bị người ta nắm được nhược điểm, kết quả giờ phải bắt đắc dĩ nhận lấy củ khoai nóng bỏng tay này.”

Quan hệ nhà họ Tiêu cũng rất phức tạp, ba của Tiêu Thịnh Vũ mềm lòng nương tay không thu thập sạch sẽ nên cuối cùng để lại tai họa sau này cho con trai, sau đó chính Tiêu Thịnh Vũ cũng không biết tại sao lại để cho người này trốn thoát, kết quả bây giờ hấn lại quay về báo thù, hấn lại nắm được nhược điểm của anh, mượn tay anh làm ra chuyện thế này.” Hà Trầm Linh rất là căm tức, hấn không thể không kiêng kỵ Tiêu Cảnh Hoành, tuy rằng hấn và Tiêu Thịnh Vũ có thể xem là đối thủ cũ nhưng lúc này hấn thật sự không muốn đối đầu trực diện với Tiêu Thịnh Vũ dẫn đến hai bên cá chết lưới rách.

“Em không tin anh hoàn toàn không có cách nào khác.”

“So với tự vệ không bằng tiến công, anh trái lại thật muốn nhìn xem hấn có thể diệt trừ Tiêu Thịnh Vũ được hay không, hoặc là nói anh có thể tranh thủ trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi không, tuy rằng Tiêu thái tử đã lui khỏi hắc đạo, thế nhưng ảnh hưởng của hấn ta vẫn còn.” Hà Trầm Linh nắm hai tay lại,

nhắm mắt trầm tư.

“...” Hà Khâm cúi đầu, “Em mãi không thể nào hiểu nổi anh đang nghĩ gì luôn.”

Hà Trầm Linh sờ đầu Hà Khâm, “Em quá nhẹ dạ, nhưng mà không cần lo lắng đâu, tất cả đã có anh chu toàn hết rồi.”

38. Chương 38: Điện Thoại Cầu Cứu

Trình Thạc sớm chuẩn bị dẫn người ngồi xồm trông coi trạm xe lửa cũ ở phía tây ngoại thành.

Tiêu Thịnh Vũ uể oải bất kham, khàn khàn giọng nói với Trình Thạc: “Vô dụng thôi, ngay cả địa điểm còn có thể đổi, lão già kia thích nhất là chơi trò này.”

Trình Thạc im lặng, sau đó nói: “Vũ ca, anh nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Tiêu Thịnh Vũ chôn đầu vào giữa hai tay, “Cậu đi nghỉ trước đi, tôi ngồi đây một hồi nữa thôi.”

Kết quả Tiêu Thịnh Vũ cứ ở đó trợn tròn mắt một đêm đến sáng, trong đôi mắt vẫn vện tia máu khiến người ta bất giác sợ hãi.

Đạo gần đây Hà Khâm rất tự giác không lo lắng đi gặp Thư Lan nữa, cũng không chạy về ổ chó của mình, sắc mặt Hà Trầm Linh gần đây cũng âm trầm, đặc biệt là vừa mới đi khỏi phòng không xa thì bắt gặp Tiêu Cảnh Hoành, vẻ mặt của hắn vì thế mà càng ngày càng khó coi.

Hà Khâm thấy vậy liền bưng một đồng dâu tây đã rửa sạch lại đây.

Hà Trầm Linh nhìn thấy mấy quả dâu đó liền nhúu mày, “Đưa cho anh ly trà.”

Hà Khâm nhúu mày, xem tâm trạng âm u đó của anh trai đành cúi người hầu hạ một phen, Hà Trầm Linh uống một hớp trà đen, sau đó đốt lên một điếu thuốc.

“Em nhớ anh không hút thuốc lá.”

“Chỉ rít một hơi thôi.” Hà Trầm Linh cau mày, hít sâu một cái rồi phun một ngụm khói ra, “Hay là em cứ về trước đi, Tiêu Cảnh Hoành sắp tới sẽ ở gần đây đấy.”

“Hắn rất đáng sợ sao?”

“Con người hắn có chút buồn nôn, cái lão già kia có niềm đam mê đối với mấy cái thi thể, ngày hôm qua còn gửi một bưu kiện đến cho Tiêu Thịnh Vũ, nghĩ cũng biết không phải là vật gì tốt.”

Vẻ mặt Hà Khâm lúc này như ăn phải ruồi, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Em vẫn còn sống đây này.”

Hà Trầm Linh dở khóc dở cười, “Vậy thì thừa dịp em còn sống mà cút nhanh lên đi, đừng để gã tóm đi làm giải phẫu thí nghiệm.”

Đa đầu Hà Khâm có chút tê rần, đi giữa đường liền quay lại, “Cái người trong phòng giam kia đâu?” Hà Khâm chỉ chỉ trên lầu.

“Làm sao? Em rất quan tâm đến cậu ta à?”

Hà Khâm sờ mũi một cái, “Chỉ là hỏi một chút thôi.”

“Chỉ cần cậu ta phối hợp thì không có vấn đề gì cả, hơn nữa nhờ mà Tiêu Thịnh Vũ không bị lão già kia dẫn vật đến chết thì anh còn có thể bán cho Tiêu Thịnh Vũ chút nhân tính, có lẽ có thể thu về chút lợi.” Tính cách của Hà Trầm Linh vốn lạnh lùng nhưng đối với cậu em này lại rất phóng túng, so ra chỉ khi nói chuyện với Hà Khâm thì hắn mới nói nhiều một chút, hắn tin tưởng Hà Khâm có phán đoán của mình.

Hà Khâm gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Thịnh Vũ vội vàng rửa mặt qua loa trong phòng vệ sinh, thời gian cũng sắp đến rồi, trong gương hiện lên bộ dạng tiêu tụy bất kham khó mà tin được.

Giao thông ở ngay trạm xe phía tây ngoại ô rất vắng vẻ, cái khu nhà kho cũ kia chỉ dùng để ít tạp vật, đến giờ bị bỏ hoang gần như chưa có dấu chân đặt đến.

Tiêu Thịnh Vũ đứng ở nhà kho số 27, cửa kho hàng đóng chặt, hắn là bị khóa lại rồi, Tiêu Thịnh Vũ hít sâu một hơi, theo Trình Thạc nói thì hàng hóa trong kho hàng không đáng giá bao nhiêu, bình thường thì chẳng mấy ai thêm khóa cửa nhà kho cả.

Đi một bước xem một bước, anh cũng không biết tiếp đó sẽ phát sinh chuyện gì. Tiêu Thịnh Vũ lấy một thùng dụng cụ từ trên xe xuống, móc ra một cái gậy sắt, mạnh mẽ đập ổ khóa trên cửa.

Cửa cuốn nhấc lên, tia sáng nhanh chóng len lỏi khắp căn phòng ảm thấp, trên đất đều là vụn gỗ, ở giữa đặt một cái bàn nhỏ, phía trên đó có một cái hộp, nhìn thứ bên trong hộp gỗ mà anh như bị sét đánh ngang tai, trước mắt tối sầm lại.

Anh không thể chịu được! Người mạnh mẽ đến đâu thì khi đối mặt với người yêu bị tổn thương đến cụt chân mất tay thì chẳng thể nào chống đỡ nổi một đòn! Tiêu Cảnh Hoàn, Tiêu Thịnh Vũ tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho ông!

Trong hộp là một đôi lỗ tai, ẩm đậm dính máu, Tiêu Thịnh Vũ từ từ đưa tay nâng hộp, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, mạnh mẽ áp chế thống khổ trong lòng nhưng hai tay anh vẫn không khỏi run lên bần bật, bảo bối, cho dù em biến thành dạng gì đi nữa thì anh vẫn yêu em, chờ một chút rồi anh sẽ đến cứu em, đừng sợ...

Trước đây lúc Thư Lan mới cùng Tiêu Thịnh Vũ ở chung, buổi tối Tiêu Thịnh Vũ vẫn thường ôm lấy cậu, thân mật hôn lên tai, rủ rỉ mấy lời tâm tình khiến hai tai Thư Lan đỏ bừng lên, nhìn qua rất ngon miệng, Tiêu Thịnh Vũ càng vì thế mà không nhịn nổi liền quay sang cắn môi cậu rồi không ngừng thổi khí vào tai, anh còn nhớ vành tai của Thư Lan rất nhạy cảm, lại rất tinh xảo, đặc biệt bên tai phải còn có một nốt ruồi.

Tiêu Thịnh Vũ đau lòng như dao cắt, bỗng dưng anh chợt nhớ ra điều gì đó liền vội vàng mở nắp mở hộp ra, trên tai phải rốt cuộc có nốt ruồi không... Có hay không... Có hay là không...

Không có!

Viên mắt Tiêu Thịnh Vũ không thể ức chế mà ứa át sưng lên, thật may là không có...

Không phải em ấy, không phải! Tiêu Thịnh Vũ chưa bao giờ cảm thấy cảm kích như bây giờ.

Không phải Thư Lan, vậy có phải Thư Lan bây giờ đã...

Bây giờ Thư Lan thế nào rồi đâu? Trừ việc xác nhận đôi tai này không phải của Thư Lan ra, vậy ngón tay kia thì sao? Hay là... Tiêu Thịnh Vũ bỗng nhiên không dám nghĩ thêm gì nữa.

Trong nháy mắt ánh sáng vừa lóe trong mắt anh liền ẩm đậm.

Bên cạnh hộp gỗ này vẫn như trước có thêm một tờ giấy ghi một địa chỉ mới, Tiêu Thịnh Vũ tức giận xé mảnh giấy thành vụn nhỏ, nện mạnh hộp gỗ vào tường khiến tia máu trong đó bắn tung tóe.

Không thể chờ đợi thêm nữa, anh không muốn lại bị Tiêu Cảnh Hoàn dắt mũi đi, coi như khó khăn tới đâu đi nữa thì anh cũng phải lôi Tiêu Cảnh Hoàn ra cho bằng được!

Tiêu Thịnh Vũ hi vọng Trình Thạc điều tra suốt đêm qua có thể tìm ra manh mối, quả nhiên lúc trở lại, Trình Thạc liền nói một chút thông tin liên quan tới lí do năm đó Tiêu Cảnh Hoàn bị đánh trọng thương rồi còn bị ném xuống biển vậy mà vẫn còn sống là nhờ có con đường riêng.

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là..., gã ta bây giờ đang ở đâu? Trình Thạc uể oải mà nôn nóng, Tiêu Thịnh Vũ lại trông rất trầm ngâm, ngây ngốc ngồi đó, trong lòng anh trống rỗng một mảnh. Lẽ

nào cứ hao phí thời gian như vậy sao, thời gian vẫn tiếp tục trôi qua mà có lẽ Thư Lan sắp không chịu nổi rồi, anh muốn đi cứu cậu, cũng sẽ không để Thư Lan bị giam lỏng một mình hành hạ cho đến chết giống như trước, coi như cậu có mệnh hệ gì đi nữa thì Tiêu Thịnh Vũ cũng tuyệt đối không để cậu cô đơn lạnh giá nằm ở đó!

Tiếng điện thoại vang lên phá vỡ từng đợt giằng co trong lòng Tiêu Thịnh Vũ, nhìn thấy dãy số lạ đó khiến anh thoáng rung mình, nhận hay không đây, rốt cuộc người gọi tới là ai?

“Tiêu Thịnh Vũ, cứu tôi...” Giọng nói bên kia rất nhỏ nhưng vẫn đủ khiến anh nhận ra đó là giọng Thư Lan.

Đôi mắt Tiêu Thịnh Vũ mở to, từ trên ghế sa lông kinh sợ nhảy dựng lên, quả thật anh không nghe lầm, đó là Thư Lan...

“Em đang ở đâu?!”

“Tôi đang ở nhà họ Hà, Tiêu Cảnh Hoàn...”

Tiêu Thịnh Vũ trầm hô to trong lòng, Thư Lan còn sống, em ấy còn tìm được cơ hội gọi điện cầu cứu mình! Anh vui mừng đến nỗi suýt chút nữa là bật khóc, chỉ cần em không có chuyện gì, chỉ cần em không sao cả thì những thứ khác đều không quan trọng, anh thật sự rất vui...

“Em có bị thương không? Chờ...”

Tiêu Thịnh Vũ còn chưa nói hết thì đầu bên kia điện thoại đã đột nhiên cúp máy.

Huyết sắc trên mặt Tiêu Thịnh Vũ nhất thời biến mất, anh gần như nắm chặt điện thoại mà hét lên, “Thư Lan! Thư Lan!” Điện thoại bị cắt đứt, Tiêu Thịnh Vũ mơ hồ có dự cảm Tiêu Cảnh Hoàn có ý định sẽ hành hạ Thư Lan đến chết!

Lúc Trình Thạc nghe thấy Tiêu Thịnh Vũ gọi Thư Lan liền lập tức nhảy lên, đây quả là từ cảnh khốn cùng tìm được đường sống, Thư Lan dĩ nhiên còn sống sót lại còn có thể gọi điện cho bọn họ cầu cứu!

“Nhà họ Hà... Chúng ta phải đến đó thôi!” Khóe mắt Tiêu Thịnh Vũ đỏ đậm, anh vội vàng xông ra ngoài, anh đã biết phải đến đâu để cứu Thư Lan rồi, vừa đi anh vừa nói thầm trong lòng, chờ anh, lần này anh chắc chắn sẽ không để em một mình chịu đựng nữa!

Chiếc điện thoại di động đó là của Hà Khâm, khi ấy hắn có đến đưa cơm cho cậu, sau đó hắn nói với Thư Lan rằng nhà họ Hà dù sao cũng đã cố gắng bảo đảm cho cậu không bị tổn hại gì, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Thư Lan nhận cơ hội đó liền lén lút mò tìm di động của hắn, ngay lúc lấy được điện thoại thì tim cậu không

ngừng đập liên tục, chột dạ giả vờ nói: “Xin lỗi, cứ coi như nhà các người không làm gì tôi nhưng chẳng phải đều cùng một phe với Tiêu Cảnh Hoàn lên kế hoạch bắt cóc tôi hay sao.”

Thư Lan vốn rất miễn cảm với mấy con số trên điện thoại, sợ dĩ như vậy là do trước kia cậu vẫn hay thường nhắn tin qua lại với Tiêu Thịnh Vũ, ngay lúc này đây mặc dù vô cùng sợ hãi nhưng cậu vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nhớ kỹ số điện thoại của Tiêu Thịnh Vũ mà liên lạc với anh.

Cậu nghe thấy phía bên kia điện thoại Tiêu Thịnh Vũ đang hét khàn cả họng, giọng anh mang theo lo lắng bất an, sau đó còn có chút ghen ngào, anh nói: “Em đang ở đâu? Chờ...”

Chờ cái gì?

Chờ anh đến sao...

Viễn mắt Thư Lan thoáng đỏ bừng, suốt hai ngày nay cậu chẳng bị thương tổn gì cả, mỗi khi Tiêu Cảnh Hoàn đến lại có người nhà họ Hà cố gắng ngăn cản, từ trong phòng chỉ nghe thấy âm thanh đập cửa bên ngoài nhưng mà Thư Lan vẫn rất sợ, cậu không biết sắp tới liệu mình có thể bị gã điên Tiêu Cảnh Hoàn hành hạ lúc nào.

39. Chương 39: Cuộc Chơi Nghệt Thở

Hà Trầm Linh nhìn Thư Lan, sắc mặt tái xanh, trên đất là chiếc điện thoại bị đánh bay đang nằm ngổn ngang đó, pin văng tứ tung.

Sắc mặt Thư Lan trắng bệch, mu bàn tay cậu vì vừa rồi bị Hà Trầm Linh đánh bật mà đỏ lên, Thư Lan cứ trầm mặc như vậy, nhìn một bên, không nói gì.

Hà Trầm Linh âm trầm đưa tay siết lấy cổ Thư Lan, nói: “Cậu có phải nghĩ mình có chút tác dụng thì tôi sẽ không dám động vào cậu?” Vừa nói hắn vừa siết chặt tay buộc Thư Lan vì thiếu dưỡng khí mà cổ vùng vẫy chống đỡ.

Hà Trầm Linh thấy bộ dạng chật vật đó của cậu liền buông tay ra, hung hăng nói: “Hoặc là đem cậu giao cho Tiêu Cảnh Hoàn, sống hay chết đối với tôi mà nói kỳ thực cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều.”

Thư Lan nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, không nói lời nào.

“Dù sao bây giờ tôi cũng khó mà quản cậu.”

Sắc mặt Thư Lan nháy mắt liền trở nên nhợt nhạt, Hà Trầm Linh bắt được hai tay cậu liền dùng dây trói

chặt lại, Thư Lan hốt hoảng giãy dụa, “Thả ra, anh muốn làm gì!”

Hà Trầm Linh đem người cột chắc, đẩy đi ra ngoài, “Đương nhiên là rời khỏi đây, lẽ nào chờ tới khi Tiêu Thịnh Vũ tìm tới đây sao.” Sau đó nói: “Chẳng lẽ cậu muốn tôi mời người yêu của cậu qua làm khách à.”

Thư Lan lão đảo hai bước, cậu không thể rời khỏi đây được, trong đầu đang xoay chuyển tìm cách trốn thoát thì nghe Hà Trầm Linh cảnh cáo: “Đừng nghĩ muốn gỡ trò, tôi không phải thằng nhóc dễ mềm lòng như Hà Khâm đâu.”

Thư Lan vừa định há mồm mắng hấn hai câu thì đột nhiên trợn mắt hoảng sợ nhìn phía sau Hà Trầm Linh, Hà Trầm Linh trong nháy mắt liền cảm thấy có điều không đúng nhưng cũng đã muộn, ngay thất lưng đau đón khôn cùng, trên sàn nhà nhất thời bắn lên mấy giọt máu, Hà Trầm Linh giật giật khóe môi, giống như nói với Thư Lan “Chạy đi.”, sau đó lại bị người khác đánh thê thảm.

Thư Lan kêu lên sợ hãi, tình huống đột biến nên cậu chẳng biết Hà Trầm Linh còn sống hay không, chỉ có thể chạy thục mạng về phía trước, bởi vì bị Hà Trầm Linh trói chặt hai tay nên cậu chỉ có thể lão đảo chạy đi, thậm chí còn té ngay cầu thang, mất cá chân vì vậy mà vô cùng đau đớn, vai đập trên sàn nhà, đầu văng mắt hoa, cảm giác xương cốt cũng sắp nát rồi, chỉ sợ là khó mà trốn thoát!

Người đâm Hà Trầm Linh hình như là một tên bảo vệ của căn biệt thự này, gã đàn ông cao gầy ấy im lặng cười rồi dùng băng dính dán miệng Thư Lan lại, khiêng lên rồi mang theo ra ngoài, thậm chí lúc đi ra còn thần nhiên giả vờ gật đầu với những người đi tuần khác, Thư Lan choáng váng đầu óc, ngay cả miệng cũng không nói được, cậu bị tên kia lôi lên xe đi thật xa nơi này, sau đó thì lên một chiếc xe tiếp ứng khác.

Từ xa Thư Lan đã thấy Tiêu Cảnh Hoành ngồi trên chiếc xe kia đưa khuôn mặt dọa người ấy ra, nhất thời mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống, chỉ sợ cậu rơi vào tay Tiêu Cảnh Hoành rồi thì đời này coi như tiêu! Thư Lan cũng không còn cách nào kìm nén để bản thân không run rẩy nữa, cứ thế này cậu sẽ khó mà bình tĩnh tìm ra con đường sống.

Đặc biệt là tên kia còn để cậu ngồi cạnh Tiêu Cảnh Hoành, Thư Lan tuyệt vọng đến nỗi nước mắt sắp rơi xuống.

Tiêu Cảnh Hoành vỗ vỗ mặt Thư Lan, “Sợ cái gì, vẫn chưa tới lúc mày phải sợ đâu.”

Nghe xong câu đó sắc mặt Thư Lan càng khó coi hơn.

Cuối cùng đến một nhà xưởng bỏ hoang, ở giữa đó có đặt cái ghế tựa bằng sắt, Thư Lan bị ép ngồi lên đó, tay và chân đều bị trói chặt lại, còn tên Tiêu Cảnh Hoành kia đang ngồi trên xe lăn, đưa mắt nhìn chăm chăm cậu như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Tiêu Cảnh Hoành dùng hai kẹp một cái điện thoại di động, “Đến đây nói với người yêu của mày vài câu đi.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng gào thét của Tiêu Thịnh Vũ: “Tiêu Cảnh Hoành!”

Tiêu Cảnh Hoành thâm trầm mà cười cười, “Đừng nóng vội.” nói xong liền đem điện thoại đưa đến trước mặt Thư Lan, sau đó hấn bồng tát một cái thật mạnh vào mặt cậu, Thư Lan bị dán miệng lại nên chỉ có thể rên lên một tiếng đau đớn.

“Thư Lan! Thư...” Tiêu Thịnh Vũ chưa kịp nói lời gì thì đầu bên kia Tiêu Cảnh Hoành đã cúp máy.

“Nó thật là thương mày, xem nó có thể vì mày làm đến mức nào đi, chắc mày cũng rất muốn biết có đúng không?” Sau đó Tiêu Cảnh Hoành gọi một tên bảo vệ đến châm điếu thuốc, bởi vì ngón tay gã bị đứt đoạn nên gã không thể cầm điếu thuốc được, “Bộ dạng của tao bây giờ người không ra người quỷ không ra quỷ, sống cũng không có ý nghĩa, nhưng tao lại muốn kéo theo thằng súc sinh kia theo mới hả dạ.”

“Mày chớ nhìn bộ dạng không có mày liền không thể sống vừa rồi của Tiêu Thịnh Vũ, nói không chừng đến lúc bị uy hiếp thì nó cũng có thể đá bay mày sang một bên, mắt lạnh nhìn mày giãy dụa đến chết, con người nó ấy à, rất là lãnh huyết đó.”

Miệng Thư Lan bị dán băng dính nên nói không được, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, cơ thể không ngừng run lên, khoe mắt cũng hơi ẩm ướt, cậu không muốn thừa nhận những lời mà Tiêu Cảnh Hoành nói đều đúng, Thư Lan nghĩ Tiêu Thịnh Vũ có thể thật sự rất thích cậu, nhưng nhất định anh không thể vì cậu mà làm đến mức này đâu.

Có ai có thể vì kẻ khác mà không màng sống chết đâu? Đặc biệt là người đàn ông nổi danh là lòng dạ tựa sắt đá kia.

Có thể mình sẽ khó bề sống sót thoát khỏi đây, Thư Lan nghĩ thầm như thế, không biết Thư Cách sẽ thế nào đây, lúc này cậu chỉ có thể xin lỗi Nguyễn Uyển, chưa bao giờ cậu thấy nhớ con trai đến như thế, Thư Cách còn nhỏ như vậy, nếu cậu có mệnh hệ gì thì nó phải sống sao đây...

“Chà chà, khóc rồi à, ày, muốn trách thì trách bản thân mình trêu phải Tiêu Thịnh Vũ đi.”

Đến lúc Tiêu Thịnh Vũ một thân một mình đến đây, khuôn mặt khủng bố của Tiêu Cảnh Hoành hiện lên vẻ kinh ngạc và trào phúng, “Mày đúng là tình thánh đó nha.”

Đôi mắt Tiêu Thịnh Vũ lóe lên tia nham hiểm, sống lưng kiên cường mà thẳng đứng, nhìn chăm chăm về phía Thư Lan, sau lưng lại bị mấy cây súng chĩa vào, áo sơ mi anh đang mặc thấm đầy mồ hôi ướt cả mảng áo, Tiêu Thịnh Vũ gỡ bỏ một cái cúc áo, không màng để ý đến việc mình để lộ da thịt trước họng súng chút nào.

Lúc Tiêu Thịnh Vũ nhìn về phía Thư Lan thì ánh mắt anh ôn hòa đi rất nhiều, không khó để nhận ra trong đôi mắt đó có bao nhiêu thương yêu đau xót, trừ hai má của Thư Lan bị sưng tấy và nhìn cậu vì sợ mà hốt hoảng thì chẳng bị thương gì cả, vậy thì tốt, Tiêu Thịnh Vũ thầm nói trong lòng: Thật may là tới kịp, bây giờ có mình ở đây rồi, mọi thương tổn của em ấy sẽ do mình gánh chịu.

Thư Lan đưa đôi mắt mông lung nhìn Tiêu Thịnh Vũ, dù cho cậu cố kiên cường đến đâu thì khi thấy anh tới liền kích động không nói nên lời, mọi oan ức thống khổ hòa quyện thành cảm xúc như muốn vỡ òa.

“Bây giờ tôi đã đến rồi, mọi chuyện không còn liên quan gì đến Thư Lan nữa, buông em ấy ra, tôi sẽ mặc ông xử trí.” Tiêu Thịnh Vũ lạnh lùng nói.

“Vậy không được rồi, thả nó rồi thì cuộc chơi còn gì thú vị nữa, phải không nào?” Giọng nói của Tiêu Cảnh Hoành anh ách vô cùng chói tai, “Mày quả thật tới một mình sao?”

Tiêu Thịnh Vũ gật đầu, sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhìn anh như thể Thư Lan tuyệt vọng nghĩ, sao anh có thể đến một mình được, muốn tìm chết sao?

“Nếu như không muốn người yêu mày mất mạng thì tốt nhất mày đừng giở trò.” Tiêu Cảnh Hoành cười quái dị hai tiếng, “Bây giờ tao đến tuyên bố quy tắc trò chơi đây...”

Tiêu Cảnh Hoành liếc mắt ra hiệu, ngay lập tức liền có năm, sáu tên vây lấy Tiêu Thịnh Vũ, mỗi người đều mang theo khuôn mặt hung thần ác sát, Tiêu Thịnh Vũ nhìn chăm chăm Thư Lan, không thềm để ý tới tình cảnh của mình bây giờ chút nào.

Tên vừa rồi châm thuốc cho Tiêu Cảnh Hoành bỗng từ đâu lấy ra một cuộn băng dính, xé ra một mảnh kẻ sạt trán Thư Lan, Tiêu Thịnh Vũ thấy vậy liền tức giận hô lên: “Tiêu Cảnh Hoành cmn ông dám... A...”

Tiêu Thịnh Vũ chỉ lo cho Thư Lan, lại thành linh bị tên bên cạnh dùng đầu gối thúc một cái thật mạnh vào bụng, anh rên lên một tiếng đau đớn, suýt chút nữa liền khụy xuống, trên mặt bây giờ đều là mồ hôi lạnh.

Tiêu Cảnh Hoành vô cùng đắc ý, trong lòng gã mừng như điên, “Chính là như vậy, Tiêu Thịnh Vũ, mày cứ yên tâm đánh với mấy tên ấy một trận, mày bị đánh ngã xuống đất mấy lần, tao liền quấn bấy nhiêu vòng lên đầu người yêu mày.”

40. Chương 40: Chương Kết

Thư Lan khẽ rên rỉ một tiếng, liếc mắt nhìn Tiêu Thịnh Vũ, sau đó giống như nhận mệnh mà nhắm mắt lại.

Tiêu Thịnh Vũ chỉ cảm thấy huyết khí dâng trào, đôi mắt vằn lên tia máu, anh nhất định sẽ không để mình dễ dàng ngã xuống nữa!

Những tên ở đây đều là mấy kẻ đánh đấm chuyên nghiệp, vì thế mà Tiêu Thịnh Vũ không phút nào dám buông lỏng tay chân, bên tai vang vọng tiếng quyền cước lao tới, sau đó anh cũng mạnh mẽ phản kích lại, vài phút trôi qua mà anh còn chưa bị đánh ngã. Sắc mặt Tiêu Cảnh Hoành vì vậy mà càng trở nên khó coi hơn, gã vội vàng giựt lấy băng dính trên tay tên bảo vệ kia hồng muốn tiến một mạng kia của Thư Lan.

Kể vừa mới gia nhập vòng đấu vì mấy quyền kịch liệt của Tiêu Thịnh Vũ mà suýt chút nhất thời không chống đỡ được, một tên khác lại chịu không được mà trực tiếp bị đá ra xa mấy mét. Lúc này Tiêu Cảnh Hoành bên kia đang hưng phấn quần mấy vòng băng dính trên đầu Thư Lan, đôi mắt cậu bị băng dính che lại nên chẳng thấy gì cả...

Mặc dù không thể thấy gì nhưng cậu vẫn có thể nghe thấy tiếng đánh đấm xung quanh và nhận ra tiếng rên đau đớn của kẻ khác, sau đó một lát sau, băng dán quần lấy vòng thứ hai, thêm vài phút sau lại tới vòng thứ ba, lúc này Thư Lan có cảm giác bản thân chỉ nghe thấy tiếng máu chảy ngược, ngoài ra thì cậu chẳng còn để âm thanh nào lọt tai nữa, cuối cùng chỉ có thể cảm giác băng dính càng lúc càng quấn nhiều vòng hơn, bị bịt kín mũi miệng khiến việc hô hấp ngày càng khó khăn, Thư Lan cũng không còn cách nào thở, cậu đành dần rơi vào hôn mê...

Cậu không biết Tiêu Thịnh Vũ thế nào rồi, liệu có phải anh bị đánh ngã hết lần này đến lần khác rồi phải cố vực dậy không, cuối cùng hình ảnh xuất hiện trong đầu Thư Lan là lúc Tiêu Thịnh Vũ đưa ánh mắt đau đớn xốt xa về phía cậu, sau đó thì sao...

Chúng ta cứ như vậy sao? Cứ như vậy đi...

Thư Lan vì chói mà tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên là cái trần màu trắng toát, không khí xung quanh có chút lạnh, Thư Lan nghĩ có lẽ cậu đang ở bệnh viện rồi.

Thấy cậu động dậy, ngay lập tức có người liền bước tới: “Cậu tỉnh rồi sao? Để tôi đi gọi bác sĩ.”

Thư Lan đang nghĩ, người này hình như là chồng của Tiêu Thịnh Tình, thật kỳ quái...

“Ba ba~” Một thân ảnh nho nhỏ bỗng nhào tới, đánh gãy suy đoán mờ mịt trong lòng Thư Lan, cậu đưa tay xoa đầu Thư Cách, trong lòng tràn đầy niềm vui, cảm thấy may mắn vì còn giữ được một cái mạng còn sống mà nhìn thấy con trai.

“Hai ngày nay con có ngoan hay không?”

“Có ~ ba ba, con nhớ ba nhiều lắm.” Khóe mắt Thư Cách thoáng chốc đã đỏ hoe.

Thư Lan cảm giác toàn thân vô lực, cậu muốn ôm con trai một cái nhưng cũng đành lực bất tòng tâm.

Lý Sầm gọi bác sĩ tới, sau đó rót một ly nước cho Thư Lan rồi đỡ cậu ngồi dậy, “Tỉnh lại là không sao rồi, uống chút nước trước đi.”

Thư Lan gật đầu, cuống họng cậu khô khốc, sau khi nuốt cổ họng cậu liền nói: “Cảm ơn, sao tôi lại...”

Lý Sầm do dự một hồi rồi đáp: “Là anh hai mang cậu về.”

“Cái đó... Anh ấy đâu rồi?” Trong lòng Thư Lan không khỏi có chút thấp thỏm.

Về mặt Lý Sầm có chút khó coi, Thư Lan đang không yên lòng nên cũng chú ý tới.

“Anh hai có việc phải xử lý, anh ấy nói đợi cậu khỏe rồi về nhà thì anh ấy sẽ tới.”

Thư Lan không thể nói rõ sau khi nghe xong câu ấy thì trong lòng cậu mang theo tư vị thế nào, thật giống như khúc mắc giữa bọn họ dường như đã biến mất, Tiêu Thịnh Vũ cũng đã buông tay, từ đây không ai nợ ai nữa...

Mãi cho đến khi cậu có thể xuất viện mà Tiêu Thịnh Vũ vẫn không đến nhìn một lần, hơn nữa Thư Lan cũng không nghe thấy bất kì tin tức nào của Tiêu Thịnh Vũ, Thư Lan cảm thấy có thể là Tiêu Thịnh Vũ không muốn gặp cậu nữa, nhưng cậu chỉ muốn xác định Tiêu Thịnh Vũ có bị thương nặng hay không, còn Hà Trầm Linh lúc đó bị đâm một dao liễu có mệnh hệ gì không, ngoài ra những cái khác đều không liên quan đến cậu.

Thư Lan ôm con trai về nhà, trong lòng cũng thanh tĩnh lại, còn nhớ lúc đó Thư Lan cứ nghĩ chắc chắn cậu sẽ chết rồi, tâm lực trở nên tiêu tụy, sau đó ngay khi Tiêu Thịnh Vũ không để ý điều gì mà hướng đôi mắt ôn nhu về phía cậu, một khắc đó Thư Lan đã nghĩ nếu bọn họ còn sống, như vậy có lẽ cậu sẽ suy xét cùng Tiêu Thịnh Vũ tiếp tục lại từ đầu, nhưng Tiêu Thịnh Vũ lại bỏ đi, như vậy cậu cũng sẽ nên thức thời mà không dây dưa.

Những ngày sau đó vô cùng yên ả, thời gian cũng không bởi vì ít đi một Tiêu Thịnh Vũ mà ngừng chuyển động, Thư Lan đi làm, Thư Cách lại tiếp tục đi học, vô cùng quy luật mà đơn giản, mãi cho đến ngày cái sự yên ắng đó bị đánh phá.

Ngày đó là mùa đông giá rét, mặc dù vậy thì vẫn có vài tia nắng mặt trời chiếu xuống giảm đi phần nào sự rét lạnh của mùa đông, Thư Lan đang muốn đến công ty thì bỗng một người vọt ra từ cửa thang máy khiến cho cậu giật mình.

Tiêu Thịnh Tình nhìn thấy Thư Lan liền kéo tay cậu đi, “Đi theo em!”

“Làm sao vậy?” Thư Lan kinh ngạc hỏi.

“Tiêu Thịnh Vũ muốn gặp anh, đừng hỏi nhiều như vậy, cứ đi theo em đi!” Tiêu Thịnh Tình đưa cặp mắt đỏ hoe cầu xin mà nắm chặt tay Thư Lan không ngừng chạy đi.

Thư Lan bị lôi kéo chạy một mạch không biết trời đất, “Tôi và anh ấy đã kết thúc rồi.”

“Không phải! Không phải đâu!” Tiêu Thịnh Tình không kìm nén được mà rơi nước mắt, “Là em lừa gạt anh, cùng em đến nhìn anh ấy một lát đi, xin anh đó!”

Thư Lan nhìn bộ dáng đau thương đó của Tiêu Thịnh Tình liền loáng thoáng thấy có dự cảm xấu.

Tiêu Thịnh Tình một đường tăng tốc xe trên đường lớn, có khi còn không ít lần vượt đèn đỏ, cuối cùng dừng trước một bệnh viện cô không nói gì liền nắm tay Thư Lan kéo vào một phòng ICU, Tiêu Thịnh Vũ đang nằm trong đó, trên ngực anh cắm đủ dây nhện các loại máy móc, anh không ngừng giãy giụa, sau đó bị y tá ngăn lại, bởi vì vô lực và trông đặc biệt yếu đuối, trong miệng không ngừng nói: “Tôi muốn gặp em ấy, tôi muốn tận mắt thấy em ấy...”

Sắc mặt Thư Lan trắng bệch, cậu còn nhớ kể từ ngày mình được cứu ra thì cũng đã một tháng trôi qua, thế mà Tiêu Thịnh Vũ vẫn còn nằm trong bệnh viện, còn nằm ở phòng ICU nữa, sau đó nếu như anh không tỉnh lại, nếu như anh không đi tìm cậu thì có phải cậu mãi mãi sẽ không biết Tiêu Thịnh Vũ vì cậu mà suýt mất mạng phải không!

Thư Lan cảm thấy cơ thể mình đang run lên, cậu từ từ bước tới, cẩn thận đặt tay mình vào lòng bàn tay Tiêu Thịnh Vũ, anh đột nhiên không giãy dụa nữa, từ từ quay đầu ngơ ngác mà nhìn cậu, hình như rất cố sức mới có thể nắm chặt tay cậu.

Gương mặt kia mới một tháng mà lại tiêu tụy đến vậy, anh cũng gầy đi không ít, Thư Lan gần như cưỡng ép đè chặt chưa xót trong lòng xuống, viên mắt cậu đỏ hoe, cậu nhẹ nhàng sờ mặt Tiêu Thịnh Vũ, “Em ở đây...”

Tiêu Thịnh Vũ nhìn cậu đến say mê, đôi môi khô khốc gật gật, Thư Lan hít sâu một hơi ghé lỗ tai sát lại mới nghe thấy giọng nói anh ách của Tiêu Thịnh Vũ vang lên, “Có bị thương không?”

Thư Lan cũng không nhện được nữa, nước mắt rơi xuống mặt Tiêu Thịnh Vũ, anh khó tin cảm nhận được từng giọt ướt át trên mặt, “Làm sao vậy? Có phải là đau ở đâu không?” Tiêu Thịnh Vũ có chút lo lắng nói.

Thư Lan lung tung lắc đầu mấy cái, “Không có, em không đau.”

Tiêu Thịnh Vũ từ từ nở nụ cười, sau đó anh mệt mỏi từ từ nhắm mắt ngủ vùi, chỉ còn tiếng hô hấp nhẹ nhàng vang lên, Thư Lan nắm tay anh, nghĩ thầm: Nếu như anh còn cố chấp chờ em như vậy, nếu như anh cần thì em sẽ ở ngay cạnh anh.

Thư Lan đem mặt kề sát lòng bàn tay Tiêu Thịnh Vũ, bác sĩ và y tá trong phòng thấy thế cũng lặng lẽ lui ra ngoài.

Tiêu Thịnh Tình đứng ở bên ngoài, khịt khịt mũi, mãi đến tận khi Thư Lan đi ra, hai người lại cùng bước trên hành lang bệnh viện.

Tiêu Thịnh Tình có chút ghen ngào nói, “Đừng trách em không nói cho anh biết.”

“Vào lúc ấy anh của em thật sự không thể gượng nổi, còn thổ huyết nữa, em nhớ khi ấy còn trải qua hai

lần kịch bệnh, lúc đó em cứ nghĩ anh ấy sẽ không thể vượt qua.”

“Anh hai yêu anh như vậy, nhất định cũng hi vọng anh có thể sống tốt, cho nên em mới bảo Lý Sầm không nói cho anh biết...”

“Em chỉ ước, giả như các anh có thể như trước kia...”

Thư Lan nghe tiếng bước chân rời đi của Tiêu Thịnh Tình mới phát giác ra cơ thể lạnh giá vừa rồi cũng đã dần ấm lại.

Cậu nghĩ, nếu như anh ấy còn sống thì đối với cậu mà nói chẳng điều gì có thể may mắn hơn thế.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 1

Vết thương của Tiêu Thịnh Vũ quả thật rất nặng, nội tạng suy yếu nên thời gian dưỡng bệnh ở bệnh viện rất lâu.

Thư Lan liền dứt khoát dành ra hai ngày cuối tuần đến chăm sóc cho Tiêu Thịnh Vũ, sáng sớm đưa con trai đến nhà trẻ, sau đó nấu cháo mang tới cho Tiêu Thịnh Vũ, đến lúc Tiêu Thịnh Vũ tỉnh lại vừa lúc ăn khi còn nóng, có lúc anh lại ngủ rất lâu, bệnh tới như núi sập, tuy rằng tình trạng của Tiêu Thịnh Vũ có chút chuyển biến tốt nhưng cơ thể anh vẫn tương đối yếu, mà từ ngày tỉnh lại đó, Tiêu Thịnh Vũ lúc nào cũng cảm thấy rất buồn ngủ, bác sĩ có dặn dò phải chăm sóc thật tốt thì anh mới mau chóng khỏe được, vì vậy mà cậu đối với việc chăm sóc Tiêu Thịnh Vũ rất tận tâm. Nhưng mà chỉ cần anh vừa mở mắt liền nhất định muốn nhìn thấy Thư Lan, không phải trưng ra bộ mặt khó coi, thì cũng bướng bỉnh không chịu phối hợp điều trị, dọa y tá run cầm cập, giận mà không dám nói gì.

Thư Lan nấu cháo rất thanh đạm, cải xanh gọt đến nhỏ vụn, Tiêu Thịnh Vũ từng mang vẻ mặt oan ức kháng nghị việc cả tháng qua anh không được ăn được một chút thịt, vì vậy mà Thư Lan liền bỏ thêm một ít thịt băm vào đó, tuy nhiên cơ thể Tiêu Thịnh Vũ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên không thể ăn quá nhiều thịt.

Tiêu Thịnh Vũ dựa vào đầu giường, tội nghiệp mà nhìn Thư Lan, Thư Lan ngồi bên cạnh múc cháo, sau đó đưa cái muỗng cho Tiêu Thịnh Vũ nhưng mãi mà anh chẳng chịu tiếp lấy.

“Sao vậy?” Thư Lan thở dài, vị đại gia này lại có gì không hài lòng sao?

“Em dứt cho anh đi.” Tiêu Thịnh Vũ rất mặt dày mà mở miệng “a” một cái.

Thư Lan giật giật khóe miệng, “Anh còn nhỏ sao? Tự mình ăn đi, ở nhà Thư Cách toàn tự mình ăn cơm không đấy.”

“Tay anh đau lắm,” Tiêu Thịnh Vũ vươn tay phải ra, mu bàn tay bị kim đâm đến xanh tím, trông rất là đáng thương, Thư Lan nhìn thấy thế liền mềm lòng, dứt thì dứt vậy, dù sao nếu bị người khác nhìn thấy thì người mất mặt chẳng phải là anh ấy sao.

Cái miệng theo miệng bát khuấy quanh, khói nóng theo đó bốc lên nghi ngút, Thư Lan còn rất tử tế thổi nguội mới dám đưa đến miệng Tiêu Thịnh Vũ, Tiêu Thịnh Vũ xuyên qua màn khói xông lung mà nhìn Thư Lan, cảm thấy cuộc sống như bây giờ thật là tốt đẹp. Đúng là người tình trong mắt hóa Tây Thi, Tiêu Thịnh Vũ nhìn thế nào cũng thấy Thư Lan nhà mình vừa đẹp trai lại tốt tính, đơn giản sống với cậu thế này đến cuối đời cũng không thấy buồn chán tí nào.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2

Bệnh viện nhiều người nhiều miệng, có lúc chuyện bát quái nơi đây lại lan truyền rất nhanh.

Ví dụ như cái tên đàn ông lạnh lùng nằm trong phòng bệnh nào đó sẽ xuất viện ngày hôm nay, nghe người ta nói lúc anh ta mới nhập viện thì trên lưng bị đâm một nhát, suýt chút nữa liền bỏ mạng, suốt thời gian nằm viện luôn có em trai túc trực bên cạnh, hai người lại diễn một màn huynh đệ tình thâm khiến cả bệnh viện ai nhìn cũng đỏ mắt.

Lại ví dụ như cái tên đàn ông nằm ở phòng ICU nào đó lại âm ỉ đòi gặp ai đó, không biết chuyện còn tưởng hắn muốn gặp vợ (Mà quả thật đợi lão bà mà,). Sau đó, mỗi khi thanh niên tuần tú ôn hòa tới đều có thể thành công động viên tên đàn ông âm ỉ ấy, rồi thân thiện tặng một túi quà nhỏ cho y tá, đó có thể là chocolate hoặc bánh bích quy, quà nhỏ mà đầy ấp tấm lòng, do được mỹ nam tặng chocolate nên các cô quyết định không thèm để ý tới tên đàn ông xấu xa chỉ biết làm loạn kia, mặc dù nhìn hắn cũng rất tuần tú.

Hôm nay Tiêu Thịnh Vũ rất khó chịu vì việc mấy ngày nay không được rửa ráy sạch sẽ, hơn nữa điều làm anh tức giận là đám y tá kia suốt ngày cứ khoe khoang mấy túi chocolate mà Thư Lan tặng, tức thật, anh đây còn chưa được Thư Lan tặng chocolate đâu đấy, hừ!

Sau khi Thư Lan bước vào đã bị Tiêu Thịnh Vũ nắm tay áo kéo đi, không tiếng động mà biểu thị kháng nghị.

Thư Lan cảm thấy số lần mình thở dài càng ngày càng nhiều, cuối cùng đành tỏ ý thỏa thuận: “Để em lau mình cho anh nhé.”

“Còn muốn gội đầu.” Tiêu Thịnh Vũ được voi đòi tiên.

Thư Lan tốt tính mà gạt đầu, cậu chỉnh nhiệt độ nước vừa vặn, đầu tiên giúp Tiêu Thịnh Vũ cởi áo ra, theo đó hiện lên những vết sẹo chồng chất như một huân chương của một người đàn ông, nhưng càng nhìn chỉ càng khiến Thư Lan đau lòng, phần lưng Tiêu Thịnh Vũ vì hơi gầy, gân cốt và cơ nhục hiện ra rõ ràng, vết thương lại đầy rẫy qua thời gian chỉ còn lại một mảnh nhạt màu khá nông.

Tiêu Thịnh Vũ ngoan ngoãn tùy ý để Thư Lan lau, vẻ mặt anh tỏ ra rất hưởng thụ, lười biếng đến không muốn nhúc nhích, kết quả lúc cầm khăn lau xuống phía dưới Thư Lan liền cứng người, Tiêu Thịnh Vũ tỏ ra lúng túng nhìn xuống thứ đang phản ứng giữa hai chân mình.

Thư Lan lần nữa vắt sạch cái khăn, ném cho Tiêu Thịnh Vũ, “Anh tự lau đi.”

Tiêu Thịnh Vũ sờ mũi một cái, “Cái này không thể trách anh được.”

Vui quá hóa buồn chính là vậy, chưa hưởng thụ hết lại phải liều mạng nhẫn nhịn, chịu đủ dày vò.

Tiêu Thịnh Vũ cầm lấy tay Thư Lan tay đặt ở nơi đó, khàn giọng nói: “Giúp anh chút đi.”

Vành tai Thư Lan đỏ ửng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, “Bác sĩ nói thân thể anh vẫn còn rất yếu.”

Tiêu Thịnh Vũ nghe thế liền tức giận, nói: “Gạt người, cả nhà hấn đều gạt người!”

Cuối cùng Thư Lan cũng không thể khuyên nhủ anh, chỉ có thể mặt tối sầm giúp anh làm, nhìn biểu cảm thỏa mãn đầy gợi cảm của Tiêu Thịnh Vũ, Thư Lan ngoài khổ nhưng trong lòng vui vẻ nghĩ, đây coi như là bắt được sinh mạng của Tiêu Thịnh Vũ, sau này anh mà dám giở trò gì, cậu liền chặt đứt. (...)

43. Chương 43: Phiên Ngoại 3

Vào ngày Tiêu Thịnh Vũ xuất viện về nhà, tâm tình của anh không tốt lắm, luôn có cảm giác lo được lo mất, anh sợ Thư Lan chỉ đơn giản vì cảm thấy áy náy mà đến chăm sóc mình, rồi đến khi anh khỏe rồi thì cậu sẽ rời đi, vì thế mà Tiêu Thịnh Vũ vẫn luôn không dám hỏi Thư Lan rằng: Liệu em có rời đi hay không?

Đợi đến khi Thư Lan bước xuống xe lấy hết đồ ra lại phát hiện Tiêu Thịnh Vũ vẫn còn ngơ ngác ngồi bên trong.

Đến gần mới phát hiện khóe mắt Tiêu Thịnh Vũ có chút hồng.

“Đi thôi, về tới nhà rồi.” Thư Lan khẽ nói.

Nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, chưa kịp quay lại thì Thư Lan đã bị Tiêu Thịnh Vũ đột nhiên ôm lấy, hai tay anh siết rất chặt, cúi đầu dựa vào hóm vai Thư Lan, giọng anh buồn buồn, “Sau khi mang anh về nhà không được rời đi đâu đấy, anh sẽ đau lòng lắm.”

Thư Lan ngẩn người, thì ra Tiêu Thịnh Vũ cũng khát vọng nhận được cảm giác an tâm khi ở bên cạnh cậu, Thư Lan quay người ôm lấy Tiêu Thịnh Vũ, đặt tay lên lưng anh, bắp thịt cứng rắn làm người ta cảm nhận được sự kiên nghị và cứng rắn của anh, nhưng cũng chính thân thể cứng rắn này lại liều mạng toàn lực vì cậu, chính con người này đã đánh đổi tất cả chỉ cần cậu ở cạnh bên anh.

Có thể... sau này sẽ chẳng có ai thật sự quan tâm mình như anh ấy, Thư Lan nghĩ, thôi thì cứ như vậy mà sống đi...

44. Chương 44: Phiên Ngoại 4

Tiêu Thịnh Vũ còn nhớ thật lâu trước đây có nói muốn chuẩn bị mọi thứ thật tốt cho tổ ấm của hai người, cũng có chút loáng thoáng nói với Thư Lan, vốn nghĩ rằng Thư Lan sẽ không đồng ý thể nhưng không ngờ cậu lại trực tiếp hỏi anh: “Lúc nào chúng ta đi xem mấy vật dụng gia đình đây?”

Tiêu Thịnh Vũ cao hứng vô cùng, không nói gì liền đẩy ngã Thư Lan lên salon, sau đó chà xát cọ cọ lên người cậu, hôn lung tung lên mặt cậu, quấy đến nỗi Thư Lan không đẩy ra được liền nằm yên tùy anh muốn làm gì thì làm, mãi đến có chút không thở nổi thì con sư tử lớn trên người mới chịu bỏ đây.

Tiêu Thịnh Vũ ôm cậu, cảm thấy chưa bao giờ anh cảm thấy thỏa mãn hơn thế này.

Chính vì vậy mà sáng sớm chủ nhật, cả nhà họ đã dậy từ sớm để đi đến cửa hàng nội thất, Tiêu Thịnh Vũ đặt Thư Cách ngồi trên cổ cứ thế mà đi, đây là lần đầu tiên Thư Cách được đãi ngộ thế này, nó cao hứng cười khanh khách không ngừng, trái lại Thư Lan đang đi ở phía sau cứ lo lắng không thôi, mồ hôi trên trán nhễ nhại nhưng cậu không chút quan tâm mà chỉ lo nhắc nhở hai người phía trước phải thật cẩn thận.

Thư Lan cầm cuốn catalogue, rất vừa ý với những vật dụng nội thất mang lại cảm giác ấm áp cho căn nhà, Tiêu Thịnh Vũ gật gật đầu, tuy rằng anh có đủ thực lực kinh tế để mua những đồ nội thất tốt và tinh xảo hơn vậy, thế nhưng đây là nhà của bọn họ, cái việc “có hoa không quả*” thì không được tốt lắm, Thư Lan cũng sẽ không thích. Mọi thứ đều thuận theo ý Thư Lan nhưng đến khi lựa giường anh lại kiên quyết tự mình chọn lựa, Thư Lan có chút kỳ quái nhìn Tiêu Thịnh Vũ nhưng không phản bác gì, trong lúc đó thì Tiêu Thịnh Vũ đã mang theo bụng dạ đen tối liên tưởng đến việc sau này sẽ đẩy ngã Thư Lan lên giường như thế nào, vì vậy mà tiêu chí chọn giường của anh đầu tiên đó là kích thước phải thật lớn, hơn nữa còn mềm mại co giãn mười phần!

(*Có hoa không quả: Chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng, bên trong trống rỗng.)

Còn chưa dạo phố xong thì cả ba đã mệt lã, vì vậy mà họ quyết định tìm chỗ nghỉ ngơi trước. Tiêu Thịnh Vũ ngồi bên trong quán KFC với Thư Lan lặng lẽ trông coi Thư Cách đang chơi trượt ván bên kia, sau đó đem miếng khoai lang đã chấm tương cà đút cho cậu, hành động thân mật đó khiến hai má Thư Lan ửng hồng, cậu ngượng ngùng nhìn quanh trái phải xem ai có nhìn thấy cảnh thân mật vừa rồi không, Tiêu Thịnh Vũ ôm lấy khoe miệng cười khoan khoái, đang muốn nói lời chọc ghẹo cậu thì anh đột nhiên nhìn thấy một người — đó là Chung Kinh.

Thư Lan thấy vẻ mặt Tiêu Thịnh Vũ cứng ngắt liền kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?” Sau đó lần theo ánh mắt của anh cậu nhìn thấy Chung Kinh đang ngồi cùng một cô gái trẻ trong một góc khác của quán KFC, Chung Kinh cảm nhận được ánh mắt của hai người nhìn sang, hắn có chút ngạc nhiên, sau đó mặt không thay đổi gật đầu chào hai người một cái.

Thư Lan cũng không phản ứng gì, nhưng thấy vẻ mặt ghen tuông kia của Tiêu Thịnh Vũ cậu liền cảm thấy có chút buồn cười, sau đó không quản Chung Kinh có để ý hành động này hay không, cũng vươn tay lấy một miếng khoai lang đút con sư tử lớn nhà mình, “Ngoan, đừng nổi giận nữa.”

Sau đó chúng ta lại tiếp tục sống cuộc sống tốt đẹp của hai người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-tu-vong-thoi-gian-quay-tro-lai>